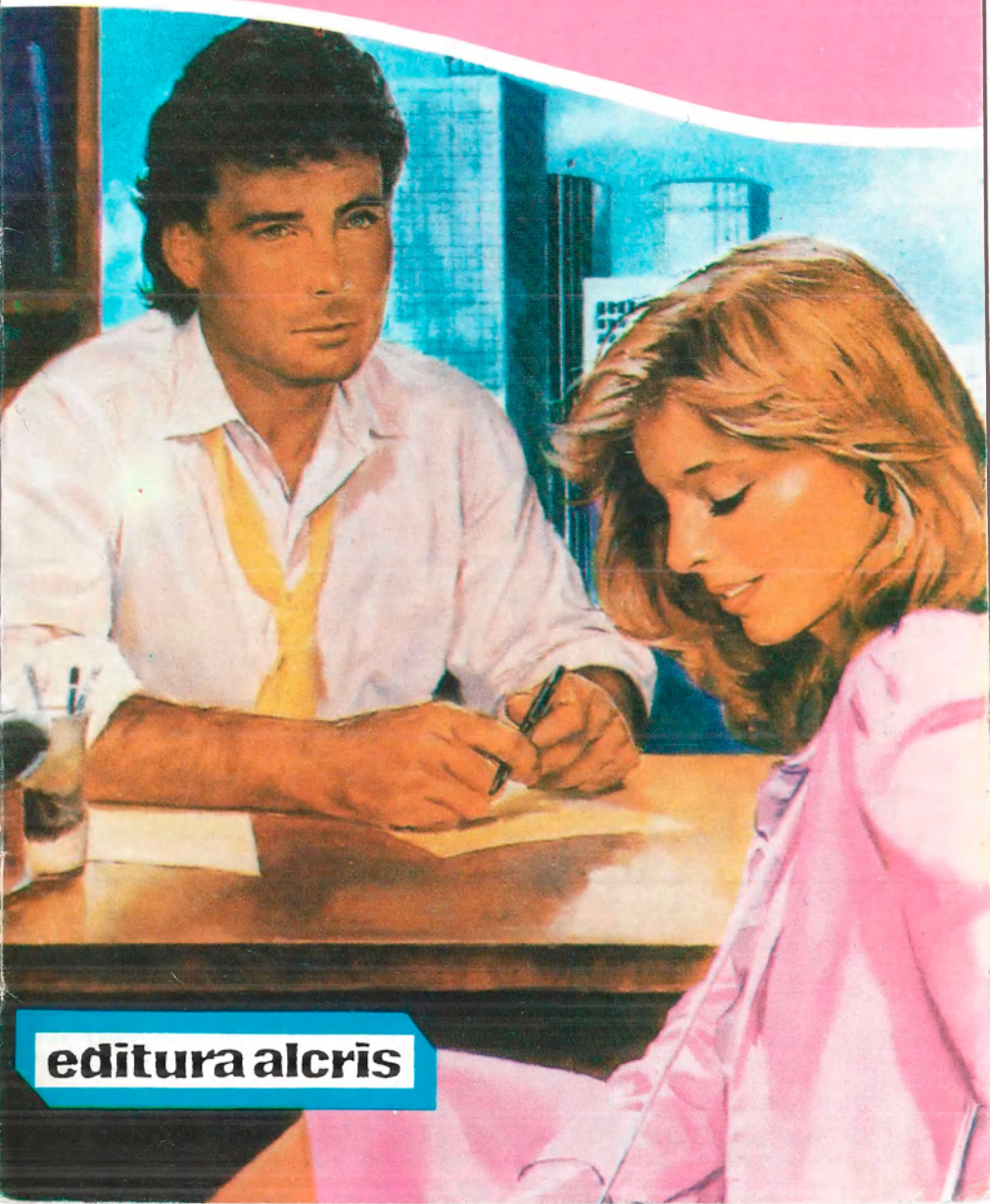

Patricia Wilson

R
COLECTIA
ROMANTIC

PROTECTORUL TAREI

editura alcris

PATRICIA WILSON

**PROTECTORUL
TAREI**

ALCRIS

Editor : Aurelian Micu

Lector : Angela Vasile

Coperta : Andy

© 1989, Patricia Wilson

GUARDIAN ANGEL

În românește de : Anca Dumitru

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-580-203-2

Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Tara Frost ridică ochii din hârtii și-și reprimă un gest de nemulțumire la vederea lui Ben Shapiro. Măcar dacă și-ar putea explica aversiunea pe care i-o inspiră acest om ! În realitate, nu avea nimic – absolut nimic – să-i reproșeze. Ba dimpotrivă. Oare nu se purtase cu ea așa cum nici un alt patron n-ar fi făcut-o ? O sprijinise fără rezerve după ce tatăl ei murise în accidentul care-o lăsase paralizată pe mama ei. O sprijinise atât pe plan moral cât și financiar. Chiar și azi, fata se întreba ce s-ar fi ales de ea și de Miriam, fără ajutorul lui.

Și totuși, numai gândul că el ar putea pătrunde în birou pentru a-i vorbi, o pune la grele încercări ! Patronul ei avea darul să o enerveze. O irita, o cufunda într-o stare de totală zăpăceală, făcând-o incapabilă de concentrare. Doar Dumnezeu știa câte probleme de conștiință îi crea această antipatie instinctivă. Ben Shapiro făcuse servicii neprețuite familiei ei. Și Tara ar fi preferat să-și manifeste deschis recunoștința în loc să afișeze de fiecare dată zâmbete forțate și atitudini defensive. Dar era mai presus de puterile ei, admise fata luându-și capul în mâini. Dar ce fel de om era cel ce provoca asemenea reacții ?

Era, desigur, arogant și dominator, și uneori chiar tăios. Remarcabil conducător de întreprindere, la cârma atotputernicei societăți Tehnologice Științifice Internaționale S.A., Ben Shapiro se bucura astfel de o autoritate incontestabilă. O mare inteligență, o anume trufie, nimbul pe care-l conferă puterea, acestea erau trăsăturile dominante care izbeau la prima vedere, la acest bărbat. Dar, în inima ei, Tara știa că nu acolo stă problema. Era vorba de siguranța virilă pe care o degaja și care provoca în ea un amestec exploziv de sentimente contradictorii, atât ostile cât și confuze, de neexplicat...

Tara aruncă o privire furișă spre coridor. Patronul ei era tot acolo, cufundat într-o discuție cu Bob Carter, șeful personalului. Vă intra sau nu în biroul ei? Ce ușurare ar fi dacă și-ar urma pur și simplu drumul? Totuși, Ben Shapiro era un bărbat frumos. Înalt și solid, cu părul aproape negru, ondulat spre ceafă. Avea în permanență un aer amuzat, vag binevoitor. Izbucnirile de mânie erau rare, dacă nu chiar ieșite din comun. Nu era nevoit să-și piardă calmul pentru a obține ce-i mai bun de la oamenii cu care lucra. Și ea, ca și ceilalți, se dăruia cu totul muncii. Pentru oare asta prin simpla magie a privirii sale? Grație puterii de pătrundere a ochilor de topor ce strălucneau mereu de o ironică mustrătoare?

Chiar în momentul în care Ben intra în biroul ei, sună telefonul. Bucurându-se de această coincidență benevoientă, Tara înlăuna receptorul și-și ignora deliberat vizitatorul.

- La telefon Tara Frost, responsabilă de relațiile cu publicul. Cu ce vă pot fi de folos?

- Draga mea Tara ! Nu mai poți să mă ajuți pentru că deja ai făcut-o. Republica Kadina îți poartă recunoștință veșnică.

Fata surâse recunoscând accentul un pic afectat al lui Patrick Ndele.

- Patrick, ce surpriză nemaipomenită ! Am primit toate rapoartele. Nu-ți închipui cât am fost de ușurată când am aflat că situația a revenit la normal. Dar te rog să nu-mi mulțumești mie. TSI a făcut totul. Doar știi că societatea noastră îți face un punct de onoare din a acorda ajutor victimelor catastrofelor naturale.

În mod reflex, Tara ridică privirea către patron și-i urmări reacția. Pe buzele lui Ben juca un surâs aprobator. Nu-i auzise niciodată să aprecieze felul în care ea își făcea treaba. Dar o făcea într-o manieră atât de binevoitoare, atât de paternă, încât îi venea să-l pocnească !

- Șe-din-ță, anunță el cu glas scăzut, silabisind.

Enervată, fata întoarse capul și-și continuă conversația :

- Am înțeles, Patrick. Când mai vii la Londra, sarmă-mă. Vam lua masa împreună.

Un licăr de iritare străbănu privirea strălucitoare a lui Ben. În mod evident, nu-i plăcea deloc să fie tratat cu o cantitate neglijabilă. Făcu un gest repezit spre Tara. Ședîndă încoace peste cinci minute, întoarse fata. Apropiată din cap cu o detașare afectată și Ben ieși cu un aer preocupat și încuntat. Tara se grăbi să-și ia rămas-bun de la Patrick Ndele și începu să-și strângă fișele și dosarele. Când Ben Shapiro spunea cinci minute, nu admitea nici o secundă întârziere. Și ea nu avea nici un chef să-i suporte sarcasmele.

Totul ar fi putut fi cu mult mai simplu dacă Ben nu i-ar fi inspirat sentimente atât de negative! Ar fi preferat și ea, mai curând, să-l idolatrizeze, așa cum făceau celelalte femei din societate! Cu atât mai mult cu cât merita...

Cu inima strânsă, Tara retrăi momentele nefericite ale existenței sale, când fericirea lipsită de griji se transformase în coșmar. Fuseseră suficiente câteva condiții: un drum înzăpezit, un camion greu ce rula prea repede, o noapte foarte întunecoasă... Până când șoferul camionului reușise să găsească un ajutor, tatăl ei intrase deja în coma din care nu mai ieșise. Cât despre mama ei, aceasta nu-și va mai putea folosi niciodată picioarele.

Tara participa la o ședință prelungită în cadrul societății când o secretară cu chipul livid îi anunțase vestea. Copleșită, incapabilă să scoată o vorbă sau să facă vreo mișcare, rămăsese înțepenită pe loc și trupul ei împietrit refuza s-o asculte. Până la urmă, Ben Shapiro fusese acela care acționase, care se ocupase de ea, o condusese la spital, înainte de a lua numeroasele și dureroasele hotărâri care se impuneau.

Miriam, mama fetei, acceptase ajutorul lui ca pe unul de sorginte divină. Tara însăși era pe atunci plină de recunoștință față de el. Până într-acolo încât nu mai făcea un pas fără să-i ceară sfatul patronului ei. De fapt, era un miracol faptul că reușise să scape de această înrăurire, gândi ea cu un frison. Tara n-ar fi putut spune ce se întâmplase de fapt. Dar fusese acel scurt moment de luciditate, acea privire limpede aruncată deodată asupra ei însăși. Când își dădu seama în ce măsură devenise dependentă de acel om, fata fusese cuprinsă de teamă. Teamă pentru propria ei slăbiciune, teama față de cel ce părea că pusesse stăpânire pe vie-

tile lor. Oare nu ei îi revenea, de acum, răspunderea pentru mama sa? Nu trebuia oare, în loc să facă pe femeia lipsită de puteri, să-și revină, să lupte pentru a le asigura amândurora o existență onorabilă? De pe o zi pe alta se hotări să pună din nou mâna pe cârmă. Și de atunci nu încetase să refuze orice ajutor din partea lui Ben Shapiro.

Cu mapa sub braț, Tara își trecu în grabă cu peria prin păr. Încă un minut și ar fi întârziat! Când fata pătrunse în sala de ședințe, un mare număr de priviri masculine se fixă asupra ei. Tara era obișnuită să provoace asemenea reacții. Mititică, subțire, știa din experiență că proporțiile sale armonioase atrăgeau atenția. Chipul ei surprindea prin caracterul special al frumuseții lui, prin contrastul atrăgător dintre părul blond foarte deschis și superbii ochi negri a căror formă migdalată devenea și mai misterioasă datorită genelor lungi și dese.

„Felina mea...” spunea mereu Daniel. Din fericire, acesta era prezent la ședință, constată fata zâmbindu-i. Se întorsese, probabil, la timp din Brazilia. Ben Shapiro așteptă ca ea să se strecoare la locul ei, înainte de a începe pe un ton sarcastic:

– Perfect. Și pentru că și marea inteligență feminină s-a îndurat să vină să ne lumineze, vom putea începe.

Tara scoase un oftat deznădăjduit care-l lăsă nepăsător pe Ben. Doar Joan, secretara ei, făcu dovada solidarității feminine aruncându-i o strâmbătură resemnată. Dar Ben intrase deja în subiect.

– După cum ați putut constata, Daniel Lambourne, aici de față, s-a întors din Brazilia. Și ne aduce vești foarte bune. Am obținut brevetul pentru medicamentul realizat de laboratoarele Firmino. În mod normal acesta va putea fi comercializat chiar de luna viitoare. În legătură cu asta, Tara, sper că știi portugheza?

Fata scutură din cap.

- Deloc. Dar Brazilia face parte din sectorul lui Daniel. Și el stăpânește foarte bine limba.

- Și ce dacă? Daniel nu este însărcinat cu relațiile cu publicul, după câte știu. Dacă va fi vreo problemă, cât de mică, pe acolo, tu te vei ocupa de ea și nimeni altcineva. Cu alte cuvinte, dacă nu știi portugheza, învață-o! Și foarte repede!

Tara i-o întoarse cu un strop de insolență:

- Credeți că asta poate suferi o amânare până mâine dimineața, sau trebuie să mă apuc imediat?

Dar Ben ignoră întrebarea și continuă să conducă ședința în forță. Și Tara era o persoană foarte activă, dar când se compara cu patronul ei, îi venea să se taxeze drept indolentă. Numit la conducerea societății, el îi dăduse dimensiunea actuală. Firma era creația lui și-i cunoștea funcționarea în cele mai intime resorturi. Nici un amănunt nu scăpa privirii lui cercetătoare.

În această încăpere nu putea fi vorba de fuga creierelor. TSI era o gaură neagră, aspirând în sânul ei ideile științifice cele mai strălucite. Tara se întreba câteodată cum de-și găsisese ea locul în acest univers. Dar Ben Shapiro fusese categoric atunci când o promovase în funcția ei, imediat ce-și terminase stagiul.

- Aici angajăm doar luptători, Tara. Și am încredere. Ai calitățile necesare pentru a deveni membru de bază al firmei mele.

Stimulată de această declarație încurajatoare, fata se pusese pe treabă, fără să se menajeze. Vorbea mai multe limbi, dintre care trei în mod curent, și nu-i lipseau nici spiritul de inițiativă nici talentul organizatoric. Farmecul și priceperea ei contribuiseră de altfel din plin la majorarea cifrei de afaceri a TSI.

Ben Shapiro și echipa lui erau mereu la pândă pentru a afla ce se petrece în lumea științifică. Indiferent dacă era vorba de Ouagadougou, Bombay, Tokyo, sau Milano. Invențiile majore, de fapt, nu erau întotdeauna apanajul Occidentului. Nici pe departe. Cercetătorii din lumea a treia erau de acum formați în laboratoarele de vârf din Statele Unite și Europa. Și puterile locale din acele țări aveau tendința să aloce subvenții din ce în ce mai substanțiale pentru cercetare.

TSI încheiase contracte cu guverne din lumea în-
treagă pentru a se asigura de exclusivitatea brevetelor. Societatea acorda țărilor subdezvoltate procente însemnate și nu-și rezerva pentru ea decât un procent limitat. Dar cum contractele valorau adesea miliarde de lire sterline, miza nu era de lepădat.

Între timp, ședința se apropia de sfârșit. Tara își ținu răsuflarea. Ben aștepta întotdeauna ultimul moment pentru a face observații celor care nu obținuseră rezultate satisfăcătoare. Privirea sa pătrunzătoare se opri, în final, asupra lui Bryan Wainwright.

— Deci, Bryan, ce se aude cu cercetările despre mepacrine? Acțiunea mepacrinei nu mai este considerată satisfăcătoare, iar țările africane au nevoie urgentă de medicamente contra paludismului. Inutil să-ți precizez ce-ar însemna această piață dacă am putea să ne asigurăm exclusivitatea acestui produs! Iar tu, prietene, n-ai făcut nici un progres. Cu toate că Tara ți-a netezit toate cărările cu ocazia șederii ei la Kadina. Patrick Ndele nu are decât cuvinte de laudă pentru ea. Dar tu nu pari capabil să alegi roadele strădaniei ei.

Tara își mușcă buzele, furioasă. Ben nu avea nici un drept să se folosească astfel de ea. Funcția ei era foarte diferită de cea a unor directori comerciali, și nu-i făcea nici o plăcere să-și vadă numele amestecat în

aceste usturătoare chemări la ordine de care se temeau toți, ca de ciumă.

Hotărâtă să se apere, fata așteaptă sfârșitul ședinței pentru a-l aborda pe patron.

- Pot să vă răpesc câteva momente ?

Ben se încruntă aruncându-i o privire surprinsă.

- Ce ton glacial, dragă Tara. Dar pică bine, și eu aveam două vorbe să-ți spun. Vino deci cu mine. Vom fi în largul nostru în biroul meu.

Se dădu la o parte, cu politețea lui obișnuită, lăsând-o să treacă. Fata dădu să iasă, când Daniel Lambourne o depăși în ultima secundă. Cu o tandrețe ostentativă îi mângâie părul, în trecere.

- Deci pe diseară, la șapte, Tara ?

Ea încuviință cu un zâmbet crispat, un pic jenată că Daniel își permitea astfel de familiarități la locul de muncă. Și, în plus, în fața patronului ! Stânjenită, ridică privirea spre Ben și observă o răceală neobișnuită în ochii lui. Dar, foarte repede, el își reluă expresia batjocoritoare.

- Intră și ia loc, Tara... Așa, perfect. Și acum să dăm întâietate doamnelor. Ce secret teribil ai pe conștiință ?

De ce trebuia să se exprime în această manieră exasperantă ? se întrebă fata, situându-se imediat în defensivă. Dar se enerva degeaba. Fusesse un timp când ea și Ben se înțeleseseră de minune, totuși. Dar de când ea luase hotărârea să-l țină la distanță, orice fleac devenea prilej de conflict între ei.

Ben își dresе glasul.

- Ei bine... De ce această privire fixă, copila mea dragă ? Doar n-ai venit aici ca să meditezi asupra culorii cravatei mele ?

Obrajii fetei se îmbujorară în timp ce i-o întoarse pe un ton glacial :

- Este vorba despre Bryan Wainwright. Aș dori ca, pe viitor, să vă abțineți a-mi amesteca numele în filipicele dumneavoastră.

- Mai pot oare să-mi conduc întreprinderea în felul meu ? Directorii mei se bucură de o independență aproape totală, își gestionează ei înșiși bugetul și se organizează cum cred de cuviință. Se bucură de salarii mai mult decât îndestulătoare și beneficiază de avantaje în natură mai mult decât substanțiale. În schimb, le cer să nu doarmă în scaun ci să acționeze. Și-mi rezerv dreptul de a face observații atunci când se impun. De altfel, de ce te plângi, pisicuța mea ? Oare n-ai fost întotdeauna scutită, până acum ?

Jignită, Tara făcu ochii mari. Era pentru prima dată când îi vorbea astfel !

- Ce... ce urmărești, de fapt ? Să ne asmuțiți unul împotriva celuilalt ? Dacă despre asta este vorba, eu...

Dar Ben n-o lăsă să peroreze mai departe.

- Tot ceea ce „urmăresc” este să fac să funcționeze cât mai bine o întreprindere care rulează zilnic milioane ! Și, cu toată modestia, cred că mă pricep un pic mai mult ca tine. Și acum, dacă ai sfârșit cu lamentările, putem trece la chestiuni mai serioase. Trebuie să pleci în Omari, Tara.

- Eu... nu pot.

Cu o încetineală deliberată, Ben se instalează pe scaunul de la biroul său și se lasă pe spate, spre perete. Ochii săi nu mai erau decât două crăpături subțiri și crude, observă fata, cu un frison.

- Cred că nu ți-ai exprimat bine, Tara. Sau eu nu mai aud bine și nu te-am înțeles. Din câte-mi amin-

tesc, îndatoririle tale sunt foarte clar stabilite prin contract. Ți se cere să mergi acolo unde este nevoie, să vrăjești până și păsările din copaci, să ajuți oamenii care au nevoie de noi și să veghezi asupra imaginii noastre în lume. Cu alte cuvinte, până luni să fii în Omari.

Fata scutură capul, tulburată.

– Nu-mi doresc decât să vă dau ascultare. Dar... dar nu pot lipsi în acest moment.

– Pentru că Daniel Lambourne tocmai s-a întors din Brazilia? Acesta e motivul?

Surprinsă de tonul lui amenințator, Tara înălță bărbia.

– În mod evident, acesta n-are nici o legătură! Știi că îmi iubesc munca și călătoriile mă fascinează.

– Mai mult chiar decât Lambourne? Ce interese...

În fața unei ironii atât de mușcătoare, fata se simți cuprinsă de descurajare. Nemaismîțindu-se în stare să se apere, ea admise cu jumătate de voce :

– E din cauza mamei. N-o pot părăsi deocamdată.

Ben Shapiro se îndreptă, iar scaunul său chinuit se lăsă din nou pe cele patru picioare. Cu un gest degajat, își băgă mâinile în buzunare.

– Ia să vedem... Când ți-am cerut să pleci la Kadina, ți-ai făcut bagajele și ai plecat. De atunci, starea mamei tale s-a înrăutățit?

– Nu tocmai. Dar am acționat cu ușurință crezând că pot încredința altcuiva sarcinile mele. Am rugat-o pe verișoara mea să se mute la noi pe perioada scurtei mele absențe. Experiența a fost dezastruoasă.

– De ce?

– Verișoara mea este actriță și, ocazional, manechin. Și-a îndeplinit cu multă greutate treburile legate

de îngrijirea zilnică. Nici nu poate fi vorba s-o oblig pe mama să-i mai suporte aerul dezgustat.

- Mmm... Așa nu se mai poate...

Chinuită, Tara se ridică încet.

- Înțeleg foarte bine, să știți. Cel mai simplu ar fi să mă concediați, nu credeți? N-o voi părăsi pe mama până nu voi găsi o soluție acceptabilă. Îi este deja destul de greu să trăiască cu handicapul ei. Prefer să-mi pierd slujba decât s-o supun deliberat unor situații umilitoare. Așa încât, concediați-mă și gata!

Ben se ridică, la rândul lui, și clătină din cap ca și cum ea și-ar fi pierdut mințile.

- Exclus - cu totul exclus. Ai știut să te faci de neînlocuit, copila mea dragă. Nici nu poate fi vorba ca TSI să se lipsească de serviciile tale.

- Ah... ei bine...

Nemaiînțelegând nimic, fata se lasă să cadă înapoi în fotoliu. Dar Ben ocolise deja biroul și o ajută, autoritar, să se ridice.

- Ești o rotiță importantă în organizația noastră, micuțo. Aș putea trimite pe altcineva în Omari dar n-aș fi la fel de liniștit. Orice-ar fi, înțeleg situația ta și cred chiar că o pot rezolva. Iată ce-ți propun: du-te repede acasă și ocupă-te de Miriam. Voi trece pe la șapte și vom discuta pe larg ideea mea, la o masă copioasă. Ne-am înțeles?

- Doar că... Eu... nu sunt liberă în seara asta.

Ben Shapiro făcu un gest nepăsător.

- Contramandază întâlnirea cu Lambourne. Ar fi trebuit să știi deja, mai întâi afacerile, domnișoară Frost.

În asemenea condiții era greu să refuze. Mai ales dacă avea într-adevăr o propunere valabilă de discutat.

Resemnata, fata pleacă spre biroul ei. Acolo îl găsi pe Daniel care o aștepta.

- Cum așa, nu mai ești liberă diseară? Am fost despărțiți timp de mai multe săptămâni! E prima mea seară la Londra, din ultima lună și iată că Shapiro a decis să te acapareze pentru cină! Cred că-ți dă destul de lucru în timpul zilei ca să se poată abține s-o mai facă și seara!

Tara întoarse capul, stânjenită.

- Nu-î vorba de un dejun de afaceri, Daniel. Am o problemă... de natură personală pe care mi-a promis c-o rezolvă.

- Deci așa! O luăm de la început! Shapiro te ia din nou sub aripa lui ocrotitoare! Credeam că ai învățat totuși să fii mai atentă cu el. Acest individ este un tip autoritar de cea mai joasă speță, care n-ar ezita să folosească orice mijloace pentru a interveni în viața noastră.

Supărarea îl făcea nedrept pe Daniel. Tara nu auzise niciodată vorbindu-se despre asemenea abuzuri din partea patronului lor. Dimpotrivă, TSI era cunoscută pentru generozitatea sa. Firma oferea consultanță gratuită țărilor în curs de dezvoltare și oferea întotdeauna ajutoare medicale în caz de război, de inundații sau seisme. Mașinile de teren și camioanele TSI care străbăteau planeta purtând hrană și medicamente sfârșiseră prin a face parte din peisaj! În asemenea măsură încât prezența lor părea de acum de la sine înțeleasă. Tara știa foarte bine toate acestea deoarece organizarea ajutorului umanitar cădea în sarcina ei.

- Nu-i adevărat! îi replică ea sec. Nu-i ajută decât pe cei care au nevoie. După câte știu, n-a încercat niciodată să se amestece în viața ei.

- Bineînțeles ! Doar eu nu sunt o frumoasă blondă !

Tara își pierdu răbdarea.

- Ocup un post important în societate iar el îmi apreciază activitatea și nu silueta ! Și, de altfel, nu văd de ce m-aș înjosi să continui această discuție. Nu sunt proprietatea nimănui, Daniel Lambourne. Dacă ai de gând să continui pe tonul ăsta, mai curând...

- Oprește-te ! Oprește-te, ai milă !

Daniel o prinse în brațe râzând, amuzat de replica ei furioasă.

- Îți respect calitățile profesionale, Tara. Și știu că și Shapiro le apreciază. Dezamăgirea m-a făcut să reacționez astfel și îmi cer scuze. De fapt nu s-a întâmplat nici o nenorocire. O să ne vedem mâine, și gata... Dar nu mi-ai spus, care e necazul tău ?

Fata îi aruncă o privire încărcată de reproș.

- Chiar mă întrebam dacă ai să te hotărăști vreodată să te interesezi. Mi-a spus că vrea să mă trimită în Omari de luni. I-am răspuns că, pentru moment, n-o pot lăsa singură pe Miriam.

- Și nu te-a concediat pe loc ? Acest om nu va înceta să mă uimească. S-a rupt un dig în Omari și sute de persoane au rămas fără adăpost. Bineînțeles că Shapiro ține cu tot dinadinsul ca oamenii noștri să acționeze cât mai rapid posibil la fața locului. Ia să vedem... de pildă, de ce n-ai lăsat-o pe mama ta în grija numitei Janet ?

- Numita Janet, cum îi spui tu, nu este decât o vecină. Ea poate veni din când în când pentru a vedea dacă totuși e în regulă. Dar nu-i pot cere să ia asupra ei toate grijile. Fără a mai pune la socoteală că Janet

este deprimarea în persoană. Ben o știe la fel de bine ca și mine.

Daniel se întunecă.

- Fîrște. Uitasem că Shapiro este prieten de familie. Este, bineînțeles, la curent cu toate secretele.

- Pentru că ne-a fost de mare ajutor atunci când am avut nevoie. Iar asta s-a întîmplat pe vremea când tu nu lucaai încă pentru TSI. Cui să mă fi adresat ?

- Ai dreptate, Tara. Iartă-mă. După cum se știe, gelozia e un sfetnic prost.

Fata făcu ochii mari.

- Doar nu ești *gelos* pe Ben Shapiro ! Nu știu cum se poartă cu tine când sunteți între patru ochi. Dar pot să te asigur că atunci când e cu mine, face totul ca să nu uit nici un moment, distanța de netrecut dintre un mare patron ca el și o făptură umilă ca mine !

Pe buzele lui Daniel se născu un zâmbet de satisfacție.

- Nesăbuitul ! N-are ochi de văzut ? murmură el, cuprinzînd-o în brațe. Mi-ai lipsit, Tara.

O sărută prelung, cu tandrețe. Când fata se desprinse din îmbrățișare, cu răsufierea tăiată, primul lucru pe care-l văzu fu privirea indignată a lui Ben Shapiro care trecea chiar atunci pe coridor. Cu obrajii în flăcări, Tara își blestemă împrudența. Fără indoială că Ben nu va trece sub tăcere această încălcare a disciplinei. Își imagina deja remarcile sarcastice asupra modului în care însărcinată cu relațiile cu publicul își folosea timpul de lucru plătit de firmă. Oh, oare ce nefericită întîmplare o obliga să dea ochii cu tiranul chiar în această seară ?...

*
*

Spre surprinderea Tarei, Ben nu pomeni nimic despre sărutul la care fusese martor. El se arată chiar vesel, ca și cum ar fi vrut s-o facă să se simtă în largul ei, să se bucure de cină, fără nici un gând ascuns. Dar eforturile sale nu fură, în întregime, încununată de succes. Oare cum ar fi putut ea să se simtă în largul ei atunci când aștepta ca, dintr-un moment în altul, să înghită vreuna din remarcile caustice care erau specialitatea lui? Dar mai rău decât orice era faptul că se afla din nou în situația de a-i cere ceva.

Ben alese pauza dintre felul principal și desert pentru a deschide discuția asupra subiectului ce-i preocupa.

— Așadar, este vorba să găsim pentru Miriam o soluție atât de durată cât și practică și care să nu-i lezeze demnitatea. Suntem de acord?

Tara se crispă. Toată lumea — inclusiv ea însăși — îi spunea mamei sale pe nume. Dar faptul că-i auzea numele pronunțat de Ben îi făcea o impresie aparte, ca și cum această nuanță de familiaritate i-ar fi conferit acestuia drepturi de netăgăduit asupra lor.

— De bună seamă, funcția pe care o exerciți presupune dese deplasări în străinătate, urmă Ben, înperturbabil. Mai mult, chiar când ești aici observ că ești câteodată neliniștită, preocupată de soarta mamei tale. Or, eu doresc ca angajații mei să se consacre doar muncii lor în timpul orelor de program.

Profund jignită, Tara împinse scaunul.

— Dacă nu mai sunteți mulțumit de activitatea mea, eu...

- Dar, te rog, nu sări așa ! Încerc doar să privesc lucrurile din punctul tău de vedere. Te asigur că nu fac asta prea des.

- Vă rog... vă rog să mă iertați.

Fata se înroși atunci când el scoase un oftat exasperat.

- Bine. Revenind la problema noastră, cred că trebuie să procedăm prin eliminare. Mai întâi, Janet. Am fost destul de des la voi în casă, ca să-mi dau seama de ce-i în stare. După părerea mea, femeia asta e un dezastru. Miriam e veselă și plină de viață, ca și fiica ei. Și mă tem că lamentările bătrânei voastre vecine și presentimentele ei pesimiste nu sunt de natură să-i ridice moralul mamei tale.

Tara nu se putu împiedica să suradă.

- O cred în stare să distrugă moralul unui regiment !

- Cu alte cuvinte, situația nu mai poate continua ! Dar ce părere ai despre o schimbare de peisaj, de exemplu ? Dacă aș găsi un loc unde ar avea o ocupație în timpul zilei și ar fi în siguranță în perioada absențelor tale, chiar și noaptea ?

Fata își mișcă ochii cu un aer bănuitor.

- Dacă încercați să-mi sugerați s-o plasez pe mama în vreo casă de sănătate, eu...

- Asta e prea de tot, Tara ! Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Îți mulțumesc că mă crezi în stare de asemenea lucruri.

Ea plecă ochii.

- Îmi pare rău.

- Pentru a doua oară în ultimele cinci minute ! Vrei să încerci să-ți domini un pic atitudinea umilă și să mă asculți până la capăt ? Îmi pui răbdarea la grea

încercare, Tara. Din păcate, ai devenit de neînlocuit la TSI, altfel...

Ben făcu o pauză, ca și cum ar fi vrut să mediteze în voie asupra acestui ultim gând. Neliniștită, Tara sorbi un pic de vin. Poate c-ar trebui să învețe să-și mai țină gura. Soarta ei era în întregime în mâinile acestui om. Și ea nu avea vanitatea de a se crede de neînlocuit. Ben n-avea decât să spună că-i era indispensabilă, ea știa, din experiență, că nimeni nu era așa...

Fata tresări când el reluă brusc :

- Ascultă, Tara, eu locuiesc în afara orașului, într-o locuință spațioasă, înconjurată de un parc. Fac naveta în fiecare zi. Pe autostradă, e destul de rapid.

- Vreți... doar nu vreți... ne propuneți să locuim...

Roșie ca focul, fata fu întreruptă de un imens hohot de râs.

- Desigur că nu, poți să fii convinsă. Doamne, e chiar nostim, dacă stai să te gândești... Mă și văd făcând solicitarea : draga mea domnișoară Frost, accepți să locuiești cu mine ? Promit să am grijă mereu de mama ta !

Tara ar fi vrut s-o înghită pământul. Dându-și seama de starea ei, Ben făcu o mutră pocăită și-și puse o clipă mâna pe mâna ei.

- Acum, eu te rog să mă ierți. Dar ai tras prea repede concluzii greșite ! Iată, pentru a clarifica cât mai repede această neînțelegere : pe proprietatea mea se află și o locuință pentru paznic. E o căsuță situată aproape de intrare și separată de locuința principală de câțiva kilometri pătrați de pădure și teren. Dacă vrei, această căsuță îți stă la dispoziție.

- Eu... nu înțeleg. Miriam va fi de zece ori mai izolată acolo decât în oraș.

— În sătucul învecinat trăiește o doamnă foarte simpatică, infirmieră pensionară, mai exact... Este inteligentă, foarte veselă și e aproape de aceeași vârstă cu Miriam. Angajează-o și problema va fi definitiv rezolvată. Va veni în fiecare zi și va putea rămâne peste noapte când vei lipsi.

— Să angajez o infirmieră cu orar complet? Dacă așa fi avut posibilitatea, așa fi făcut-o și aici, la Londra.

— Nu vei avea de plătit chirie pentru casă, fiind angajată TSI. E suficient să-ți vinzi apartamentul și totul se aranjează.

Fata rămase o clipă fără glas. Să vândă apartamentul în care trăia de când se născuse? Ar fi obținut un preț bun, fără îndoială, dar cu ce mai rămâneau, Miriam și ea? Ce asigurare le mai rămânea?

— Niciodată n-am să mă pot hotări, Ben.

El se încruntă, exasperat.

— Dar de ce? Ce te împiedică?

— Eu... cred că așa am fost educată de mică. Tatăl meu spunea mereu că nu e prudent să locuiești într-o locuință de serviciu. Asta te face... vulnerabil și permite tot felul de abuzuri, și...

Înainte chiar ca el să înceapă să vorbească, Tara simți cum aerul din jurul ei vibra de mânia lui înăbușită.

— S-ar putea să greșesc, dar mi se pare că tocmai m-ai insultat, domnișoară Frost.

Îngrozită, fata lăsă ochii în jos. Oare cum putuse ea, din nou, să se exprime cu atâta stângăcie?

— N-a fost deloc intenția mea! Eu...

— Atunci, așa fi foarte încântat să aflu ce trebuic să înțeleg din spusele tale! Un lucru e sigur, domnișoară Frost, timpul meu este prețios și am oroare să-l risipesc.

N-am avut altă intenție decât să te ajut să-ți păstrezi slujba și în același timp să-ți poți permite rezolvarea problemelor personale. Dar, se pare, nu ai nevoie de ajutorul meu. Cu atât mai bine. Nici mie nu-mi place să fiu insultat. Deci nu mai avem ce discuta.

Tara îi aruncă o privire speriată.

- Nu ! Vă rog... E o neînțelegere. Propunerea dumneavoastră e atât de generoasă încât m-a luat complet pe nepregătite. Într-un fel, chiar m-a speriat.

El izbucni într-un râs sarcastic.

- Firește. Știind că urma să te târăsc în patul meu de îndată ce mi-ar fi stat în putință !

- Eu, niciodată... Nici măcar o clipă, nu m-am gândit că...

- Am treizeci și șase de ani, domnișoară Frost. Iar tu, douăzeci și patru. Ne despart mai mult de douăsprezece ani. Căci dacă eu sunt un bărbat matur, tu ești de o imaturitate aproape patologică ! Există destule femei în viața mea, dacă asta te poate liniști în privința intențiilor mele. Și n-am nevoie să recurg la viclenia de necrezut pentru a le seduce !

Ben se lăsa pe spate și continuă pe un ton exasperat :

- Măcar să mâncăm tarta asta cu căpșuni, ce naiba !

- Nu... nu-mi mai e foame.

- Mincinoaso ! Mori de poftă, văd eu bine. Ești cu ochii pe ea de când a fost adusă la masă. Și asta cu toate că ai mâncat deja mai mult ca mine ! Și nu știu cum se face, că ești piele pe os. Îmi închipui că toate calorile astea nu fac decât să-ți alimenteze permanenta proastă dispoziție.

Nemaiștiind ce să spună, Tara se forță să-și mănânce tarta sub privirea mânișă a lui Ben. Pentru

prima oară își dădea seama că autoritatea patronului ei era naturală și nu ținea doar de poziția lui socială. Era în el un fel de forță brută, implacabilă. Măinile lui, care se odihneau pe masă, erau nervoase, puternice, observă ea cu un frison involuntar.

Ben îi citise probabil gândurile căci pocni din degete, nerăbdător.

- Și acum, vreau să știu ce-ai hotărât. Imediat.

Chinuită, fata își dresе glasul.

- Vă sunt foarte recunoscătoare, fără doar și poate. Dar veți înțelege că trebuie să-i cer părerea și lui Miriam, în prealabil.

Spre marea ei ușurare, el aprobă din cap.

- Dacă ea este de acord, vino să vezi casa mâine, imediat ce ieși de la birou.

- Trebuie să vină și Miriam, șopti Tara.

Asta provocă un nou oftat exasperat din partea lui.

- Evident ! Doar ea va sta acolo toată ziua, nu tu ! Vei avea prea mult de lucru ca să ai timp să guști binefacerile vieții la țară ! Măine dimineață am să-ți dau un plan detaliat. Aș putea să te aștept, desigur, dar am o invitată. Și știu că n-ai să te poți ține după mine.

Avea dreptate. Nici în mașină, nici la pas, în nici un fel, gândi fata cu strângere de inimă. Propriul ei curaj o înspăimântă deodată. Cum putea să-i vorbească astfel acestui bărbat bogat și puternic ? Până la urmă, era un miracol faptul că n-o dăduse afară ! Ea știa că nicăieri n-ar mai fi găsit o slujbă atât de interesantă și bine plătită ca la TSI. Era oare momentul să-și schimbe, o dată pentru totdeauna, atitudinea ?

Tara îi aruncă patronului cel mai fermecător surâs al ei.

- Vă mulțumesc pentru ajutor, domnule Shapiro.

- Nu pot să spun că a fost o plăcere pentru mine să ți-l ofer, domnișoară Frost. În final, un mic sfat: data viitoare, pentru atacurile tale, alege-ți parteneri pe măsură.

Fata se jură în sinea ei să țină seama de acest sfat.

CAPITOLUL II

- Cum te simți, mamă ?

Privind prin oglinda retrovizoare, Tara încerca să descifreze expresia mamei sale. Miriam îi aruncă un surâs liniștitor.

- Ca o regină ! Cu pătura asta pe genunchi și cu atâta loc în jurul meu, doar pentru mine, mă simt la fel de bine ca în patul meu.

- Vrei să ne mai oprim ? Să știi că avem timp suficient.

- Încetează să-ți mai faci griji pentru mine, draga mea. Sunt mult prea nerăbdătoare să văd casa, pentru a mai avea chef să întârzii pe drum !

Tara îi aruncă, peste umăr, o privire încărcată de afecțiune. Curajul lui Miriam continua să o uimească, chiar și după atâta timp. Din ziua îngrozitoare a accidentului, n-o auzise niciodată plângând sau văicărindu-se. Totuși, pentru ea fusese un șoc, când aflase că mama ei nu-și va mai putea folosi picioarele. A trebuit ca, încet, încet să reorganizeze totul în jur, în funcție de infirmitatea lui Miriam. De exemplu, scoțând din mașină scaunul de lângă șofer. O amenajare necesară, care, ca atâtea altele, le fusese sugerată de Ben Shapiro.

Fusese chiar vorba, la un moment dat, ca firma să le furnizeze un autoturism break. Dar aceasta se întâmpla în perioada când Tara începuse să se alarmeze de influența crescândă pe care Ben o exercita asupra vieților lor. Și cine spunea TSI, spunea de fapt Ben Shapiro. Deci fata refuză politicos, dar ferm, oferta lui.

Se întoarse spre mama ei cu un zâmbet încurajator.

- Ne apropiem, mamă ! Mai avem doar cîtiva kilometri.

- Ce aventură ! Când te gîndești că Ben ne oferă posibilitatea de a trăi în mijlocul naturii. Am cunoscut puțini oameni atît de generoși ca el.

Pe jumătate convînsă, Tara aprobă din vârful buzelor :

- Într-adevăr, este patronul mult visat.

Fata își aminti de reacția lui Daniel. Trebuisese să mai amâne o dată întâlnirea lor. Cele două amănări consecutive îl scosese rădăcină din minți.

- Shapiro uneltește ceva, bag mîna-n foc ! Un om ca el nu acționează niciodată fără un gînd ascuns. E un strateg subtil care nu-și manevrează pionii la întâmplare ! Dumnezeu știe ce are în cap, de data asta.

Daniel își însoțise cuvintele cu o lungă privire bănuitoare, convins fiind că Tara știa mai multe decît voia să spună. Indignată de atitudinea lui posesivă, fata replică sec :

- El ține ca persoanele cu munci de răspundere să fie scutite de griji, pentru a-și face treaba bine. Iată de ce dă o mînă de ajutor în probleme grave.

- Extraordinar ! Un adevărat binefăcător ! Cu prima ocazie am să-i vorbesc și despre contul meu bancar, cam gol !

Cu această replică mușcătoare, Daniel părăsi biroul trântind ușa în urma lui. Un zâmbet ușor flutură pe buzele Tarei. Oare toți bărbații erau la fel ? Dacă se gândea mai bine, nu era chiar așa. Ben Shapiro, de exemplu, era mult prea sigur pe el pentru a avea asemenea izbucniri de gelozie. Convins de puterea lui de seducție, el se situa mult deasupra celorlalți. Poate că tocmai asta o enerva mai mult la el. Nimic nu părea să-l atingă, să-l neliniștească.

Dintr-o dată, vocea emoționată a mamei sale o smulse din visare.

- Vreau să-ți mulțumesc din toată inima pentru tot ce faci pentru mine, Tara. Puține fete, în locul tău, ar fi avut atâta curaj, atâta grijă. Tatăl tău e mândru de tine, să știi. Semănați atât de mult...

Fata clipi din ochi, alungând o lacrimă ascunsă. Din ziua accidentului, Miriam nu încetase să vorbească despre soțul ei ca despre o ființă încă în viață. Și într-o anumită măsură, această atitudine o ajutase să umple golul, să facă doliul mai puțin apăsător. Tara se surprinse fredonând incetșor. Ultimele cuvinte ale lui Miriam îi picuraseră în suflet un pic de încredere. Astfel, faptul de a accepta oferta lui Ben părea mai puțin înfricoșător. Poate că totuși exagerase pericolele unui asemenea aranjament. Miriam părea atât de fericită... Aproape că-și regăsise calmul, după avertismentele lui Daniel, pline de neîncredere și cinism. De ce oare prietenul ei n-o încuraja, de ce nu-i oferea soluții pozitive, în loc s-o copleșească cu îndoieli ? Dar, din păcate, era

evident : Ben Shapiro era singura persoană din lume de la care putea aștepta un ajutor concret.

- După explicațiile lui Ben, prima clădire pe care o vom zări în stânga va fi conacul însuși. Să nu ne închipuim că este căsuța paznicului, ca să nu fim dezamăgite.

Miriam izbucni în râs.

- Îmi place să mă consider citadină până în vârful unghiilor, dar nu cred că pot confunda un conac cu căsuța paznicului !

Drumul trecea acum de-a lungul unui pârau ale cărui ape limpezi clipoceau la vale sub mângâierea caldă a soarelui. Două șiruri de arbori seculari mărgineau fâșia îngustă de asfalt. Și, prin geamurile lăsate, florile de mai răspândeau un parfum amețitor. La ieșire dintr-un viraj, Tara o luă la dreapta pe o alee largă ce începea din dreptul a doi stâlpi de piatră. La capătul unei vaste peluze se înălța un edificiu vechi, de o sobră eleganță.

- Conacul Ellerdale, murmură Tara cu un ușor tremur în voce.

Atâta splendoare o derută și un sentiment vecin cu teama îi inundă ființa. Înțelegea mai bine ca oricând ce reprezenta Ben Shapiro : bani, putere, prestigiu. Dacă într-adevăr le întindea o capcană, ce mijloace aveau ele să se apere ? Cuprinsă de panică, mări viteza, ca și cum ar fi vrut să pună o distanță cât mai mare între ea și conac. Dacă lui Miriam îi va plăcea căsuța, erau prinse în capcană... soarta lor va fi în mâinile lui... va putea s-o oblige la... Dumnezeu știe ce !

- Ce măreție ! murmură mama ei întorcându-se să arunce o ultimă privire conacului.

Fata aprobă cu un oftat profund.

- Este un adevărat colț de rai.

Un paradis cu totul special unde trăia cel mai neliniștit îngrijorător, își spuse ea, în timp ce copacii stufoși începuseră să ascundă clădirea privirilor lor. Dacă n-ar fi fost împreună cu mama ei, ar fi fugit fără să privească înapoi...

- Oh, Tara, uite ! E minunat !

Pierdută în gânduri, fata nici măcar nu observase căsuța paznicului, care apăruse după viraj. Opri mașina în dreptul intrării și se întoarse spre Miriam.

- Ei ? Ce părere ai, la prima vedere ?

- E perfectă, Tara. Ideală ! O căsuță cochetă din piatră, înconjurată de verdeață ; este visul meu dintotdeauna ! Și e spațioasă, nu vezi ? Nici nu mă așteptam să arate atât de bine.

Pentru prima oară de la accident, Miriam părea că-și regăsisese pofta de viață. Tara înțelise că dacă fusese o capcană, aceasta se închisese deja. Nici nu putea fi vorba să-i provoace lui Miriam vreo dezamăgire, n-ar fi fost decât o cruzime inutilă. Dacă Miriam își menținea entuziasmul, va accepta propunerea lui Ben, încercând să-și înăbușe propriile neliniști...

Tara se strădui să rădă, în pofida îngrijorării care-i strângea inima.

- Ei, hai, mamă ! Doar nu credea că Ben ne va pune la dispoziție o cocioabă ! Dar înainte de a lua o hotărâre, să aruncăm o privire și în interior.

Cine știe ? Casa era veche, poate era umedă, întunecoasă și deprimentă ! își spuse Tara plină de speranță. Ea ocoli mașina, deschise portbagajul și scoase scaunul pe roțile pliant pe care-l foloseau când călătoreau. Se îndreptă spre portiera din spate și cu o îndemănare recent câștigată o ajută pe mama sa să treacă din mașină în scaun.

- Mulțumesc, draga mea... Oh, doamne, Tara, ce grădină ! Parcă visez.

Împrejurimile casei erau, într-adevăr, extrem de romantice, cu iarbă cât vezi cu ochii, cu pomi fructiferi, cu un bătrân liliac ale cărui flori înmiresmău atmosfera plăcută a lunii mai. O mierlă fluiera, câteva vrăbiuțe preocupate ciripeau în iarbă verde. Această insulă de calm situată în afara timpului degaja atâta seninătate, încât Tara se surprinse scoțând un suspin de profundă încântare.

Cât despre căsuța cu pereți de piatră cioplită și ferestre cu rame de lemn, aceasta reușea să completeze acest decor încântător. Tara împinse scaunul rulant de-a lungul aleii ce ducea la intrare.

- Oh, Doamne, Tara, de necrezut ! Există deja rampe de acces. Voi putea circula fără ajutorul cuiva ! Ben a avut o idee genială, ca de obicei ! Acest om e bunătața însăși, draga mea. N-am vrut să-ți spun ca să nu te necăjească, dar Janet, cu trăncănelile și poveștile ei macabre îmi devenise insuportabilă. În sfârșit... toate astea aparțin de acum trecutului. Dacă acceptăm soluția pe care ne-a propus-o Ben, nu voi mai fi o povară pentru nimeni.

Incapabilă să scoată o vorbă, Tara rămăsese cu ochii pironiți pe rampă, ca și cum ar fi văzut un monstru iscat dintr-un coșmar. Această amenajare nu fusese făcută în ajun. Nici chiar Ben Shapiro nu putea construi o rampă de beton în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Cu alte cuvinte, ideea de a o atrage aici era mai veche. Prevăzuse totul cu săptămâni, poate chiar cu luni în urmă, „uneltise“ așa cum spusese Daniel.

Fata se înalță pe vârfuri pentru a arunca o privire în interior, când o voce gravă cu inflexiuni ușor ironice

se făcu auzită din spatele grădinii. Era o voce familiară o voce pe care ar fi recunoscut-o oricând. Cu nervii încordați, Tara se strădui să zâmbească când Ben apărură fluierând la intrare. Venise probabil pe jos, traversând pădurea. Și ajungea la țanc pentru a savura efectul micii sale lovituri de teatru. Fără îndoială că-și calculase intrarea în scenă cu precizie de secunde !

Acest Ben Shapiro pe care-l descoperea era diferit de elegantul om de afaceri pe care-l vedea zilnic la TSI. În jeanși și cămașă sport neagră părea și mai înalt, mai impunător ; iar impresia de virilitate autentică pe care o degaja era mai evidentă ca oricând. Rămasă stană de piatră, Tara nu izbutea să-și ia ochii de pe silueta lui înaltă și elegantă. Niciodată nu-i păruse atât de seducător, atât de periculos ca azi. Timp de o secundă, privirile lui strălucitoare se încrucișară cu ale ei și fata simți că-i iau foc obrajii de rușine. El îi remarcase tulburarea ! Oare nu știa ea, din experiență, că nimic, niciodată nu scăpa vigilenței lui Ben Shapiro ?

Fata avu parte de un salut distant și de un vag compliment asupra priceperii de a descifra o hartă. Dar, ca de obicei, Ben își consacră întreaga atenție asupra mamei ei.

- Minunat, draga mea Miriam, ai o mină splendidă ! Nu ne-am mai văzut de o eternitate ; și e cam mult, nu crezi ? În sfârșit... Nu e niciodată prea târziu să câștigăm timpul pierdut. După ce vizitați casa, vă iau să bem un ceai la conac. Ne-am înțeles ?

Ben și mama ei se înțelegeau, evident, de minune, gândi Tara, morocănoasă. Fără să-i mai ceară voie, el îi luă scaunul din mâini și o împinse pe Miriam până în casă. Fata o lăsă pe mama ei s-o exploreze în voie. Ea apucase deja să determine poziția camerelor privind pe

fereastră. Era hotărâtă ca, față de Ben, să nu manifeste nici urmă de interes.

Încăperile care, la origine, probabil că fuseseră cameră de zi și bucătărie erau transformate acum în dormitor cu baia alături. În mod evident, aceste amenajări fuseseră operate pentru a facilita deplasările unui infirm. Ale unei infirme mai curând, judecând după culorile folosite. De cealaltă parte a coridorului, o singură încăpere mare servea de salon, bucătărie și sufragerie. Această construcție fusese adăugată ulterior, lipită în spatele casei, la același nivel. Toate amănuntele erau gândite astfel încât să fie accesibile unei persoane handicapate fizic ! Pentru Miriam, acesta putea fi un mijloc de a-și recâștiga un pic independența și în același timp demnitatea, admise Tara, străduindu-se să vadă partea bună a lucrurilor.

- E nemaipomenit, draga mea !

Cu ochii strălucind de entuziasm, Miriam apucă comenzile scaunului și-l făcu să ruleze până în grădină. Rămasă în picioare în cadrul ușii, fata o urmări cu privirea, luptând contra dorinței de nestăvilit de a urla.

- Nu pari prea entuziasmată.

Hotărâtă să nu facă scandal câtă vreme mama ei îi putea auzi, Tara răspunse cu indiferență :

- Ba da, desigur.

- Du-te atunci și aruncă o privire la etaj unde se află dormitorul și baia ce-ți sunt destinate. Ar trebui să fii curioasă să vezi unde îți vei petrece nopțile...

Era o aluzie la temerile pe care le exprimase ea în ajun, la restaurant ? Voia să sublinieze ironic faptul că va dormi foarte bine aici și nu la conac, cu el ? Întorcându-se brusc, Tara se îndreptă spre scară. Era mai bine decât să prelungească această discuție în tête-à-

tête cu el. Simțea că face explozie, ceea ce n-ar fi fost decât o dovadă în plus de ingratitudine...

Dar de ce se amesteca el în vicțile lor? Prea marea generozitate a lui Ben o apăsa ca o amenințare. Din păcate, Miriam era atât de increzătoare, atât de naivă! Ce-și închipuia ea? Că toate căsuțele din împrejurimile Londrei erau sistematic echipate pentru uzul unei invalide?

Miriam făcuse deja ocolul grădinii și Ben ieși în întâmpinarea ei.

- Ei? Te-ai gândit la propunerea mea?

- Ce părere ai tu, Tara? N-ai spus prea multe până acum.

Resemnată, fata îi zâmbi.

- Aștept să te hotărăști singură, draga mea. Nu vreau să te influențez.

- În cazul ăsta, va fi un da din toată inima, Ben. Dacă oferta ta atât de generoasă mai e valabilă, nu-mi doresc decât s-o accept.

Astfel încât partida era pierdută, concluzionă Tara cu o resemnare morocănoasă. Înainte chiar de a apuca să lupte, era deja bătută măr, legată fedeleș, nimicită!

Ben prinse mâna lui Miriam între ale sale.

- Va fi o plăcere și o mare onoare pentru mine să vă am vecine. Dar, ajunge cu discursurile, e timpul să sărbătorim vestea cea bună la mine.

După ce o instală pe Miriam pe bancheta din spate, Ben trece la volan cu autoritate, fără să-i mai ceară permisiunea Tarei. Văzut de aproape, conacul părea și mai impresionant. Această clădire din secolul XVII, construită în întregime din piatră, atrăgea atenția prin sobrietatea arhitecturii sale, prin armonia proporțiilor, nobilul edificiu degaja o atmosferă cu totul aparte, de

echilibru. Tara o privi cu coada ochiului pe mama ei și își înăbuși un suspin. Miriam era în al nouălea cer ! În mod evident, se lăsase subjugată de farmecul locului și ar fi fost în zadar să spere că-și va schimba hotărârea....

Din nou, Ben fu acela care dirijă scaunul lui Miriam pentru a face turul proprietății.

— Douăzeci și una de camere, zece săli de baie, patru săli de recepție, o bibliotecă, câteva saloane și o sală de biliard, anunță el zâmbind. Fără a mai aminti dependențele, desigur.

Miriam ridică spre el o privire gânditoare.

— Ce te-a determinat să te instalezi într-o locuință atât de vastă, Ben ? Nici măcar nu ești căsătorit.

El răsse.

— Ah, asta nu ! Sunt celibatarul cel mai convins pe care-l cunosc. În realitate, afacerile sunt cele care m-au împins să locuiesc aici.

— Afacerile ?! exclamă Tara. Dar ar fi o pierdere teribilă. Casa asta e făcută pentru a fi locuită ! Ar fi monstruos s-o transformi în local pentru birouri !

Cu o incetineală deliberată, Ben se întoarse spre ea și o învălui într-o lungă privire ironică. Tara tresări. Dintr-o dată rochia ei de vară din mătase îi păru o pavază prea firavă pentru privirea lui scrutătoare. Îi părea deja rău că-și exprimase opinia. De fapt, ce-o privea pe ea ? N-avea decât să-și transforme conacul în uzină, dacă asta îi făcea plăcere !

— Draga mea domnișoară Frost, n-am deloc intenția să folosesc acest edificiu drept depozit de cartofi. Aici locuiesc. Am restaurat conacul bucăciță cu bucăciță, respectând aspectul inițial. După cum ar fi trebuit să știu, am foarte des invitați. Diplomați, oameni de afaceri,

uneori miniştri. Am remarcat că atmosfera locului, mănă carea ce li se serveşte, plimbările prin grădinile mele, au asupra invitaţilor mei efecte spectaculoase. Aceştia se destind, încep să se simtă în largul lor, şi chiar şi negociatorii cei mai reductibili îşi slăbesc un pic vigilenţa... Inutil să-ţi precizez că aici am încheiat cele mai bune contracte.

Sosirea pe terasă a unei tinere brunete, superbe, o scuti de vreun răspuns pe Tara. Cu un gest posesiv, noua-sosită îşi strecură braţul sub cel al lui Ben.

- Ah, iată-te, Wanda. Îmi pare rău că am întârziat atât, dar am vrut să le arăt pavilionul lui Miriam şi Tarei. Acum, că suntem toţi împreună, poţi să-i spui bucătăresei să ne aducă ceaiul, draga mea.

Dar cea numită Wanda nu părea grăbită să asculte acest ordin abia mascat. Lipindu-se de Ben, ea şopti cu o voce mângâietoare :

- Doamne, ai venit de acolo cu maşina ? Ce leneş eşti, iubitul. De altfel e un vehicul ciudat. Foarte practic, totuşi. Poate fi atât ambulanţă cât şi autoturism.

- Poate fi şi tanc, la nevoie, comentă Tara pe un ton nevinovat.

Miriam fu cuprinsă deodată de o violentă criză de tuse. Dar fata nu se alarmă, ştiind că aceasta masca de fapt o criză de râs. Ben se grăbi să salveze situaţia, reluând prezentările.

- Wanda Pettigrew... Wanda, ți le prezint pe Miriam şi pe Tara Frost. Domnişoara Frost lucrează cu mine la TSI.

- Ce interesant ! Ca secretară, bănuiesc.

- Desigur că nu. Este responsabilă de relaţiile cu publicul. Munca ei constă în a fermeca şi a seduce. Şi în mod normal, se achită foarte bine de sarcini, preciză el pe un ton plin de ironie.

Tara îi susținu privirea fără să clipească.

– Totul depinde de împrejurări, nu-i așa ?

Spre marea ei ușurare, Ben o scuti de replica mușcătoare de care se temea. Mereu la braț cu Wanda, el începu să facă onorurile casei. Cu toate că era hotărâtă să găsească locul sinistru și gusturile patronului deplorabile, Tara trebui să se răzgândească. Era tot mai fermecată, pe măsură ce înainta în urma micii procesiuni.

După ce se instalară în salonul de vară, Ben îi propuse Tarei să viziteze și etajul. Între timp, Miriam și Wanda puteau lua o primă ceașcă de ceai împreună. Fata acceptă fără ezitare. Abia aștepta să rămână între patru ochi pentru a-i cere, în sfârșit, explicații.

Gândul ei nu-i scăpă neobservat lui Ben, care oprindu-se o clipă pe palier, îi spuse :

– Dacă mai aștepți două secunde, vom fi cu ade-vărat singuri și vei putea să-ți exteriorizezi temerile. Faci eforturi laudabile pentru a-ți păstra calmul, dar chipul tău este prea expresiv, draga mea prietenă. Hai să intrăm aici, vom putea vorbi liniștiți. Abia după ce el închise ușa în urma lor, Tara își dădu seama că intraseră într-un dormitor. Cu obrajii în flăcări, făcu stângamprejur, gata să fugă la primul semnal de alarmă.

Ben îi aruncă o privire mânioasă.

– Ei da, poți să tremuri ! Este chiar camera mea. În mod evident, ești convinsă că vei sfârși aici, mai devreme sau mai târziu. Așa că profită și examinează-o cu atenție. Fără îndoială că mă voi strădui să-i aduc toate modificările cerute de tine, draga mea domnișoară Frost.

– Eu... niciodată n-am pretins că...

Înspăimântată de lucirea furioasă a ochilor lui strălucitori, fata lăsă fraza neterminată. Ben se așeză în dreptul ușii, blocându-i deliberat ieșirea.

- Nu obișnuiești să minți, domnișoară Frost. Aici nu te poate auzi nimeni. Așa că de ce să nu spui tot ce ai pe inimă ?

Tara se hotără să-l înfrunte.

- Foarte bine, în acest caz voi fi sinceră. Abia ieri ți-am vorbit despre problemele mele cu Miriam. Și iată că, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, ai și putut să ne pui la dispoziție o casă complet amenajată pentru a putea primi o infirmă ! Ești, fără îndoială, de o eficacitate redutabilă, domnule Shapiro. Dar nici chiar așa, nu ! Refuz să cred.

- Și pentru că neîncrederea ta innăscută e mai importantă, vrei să spui că refuzi casa, nu-i așa ?

- Știi foarte bine că nu mai am de ales ! Pentru Miriam înseamnă un extraordinar pas înainte și n-am inimă s-o lipsesc de asta. Dar dacă crezi că...

- Cred mai curând că te lași legănată de o iluzie, micuțo ! Nu intră în obiceiurile mele să împart patul cu fetițe.

Jignită, Tara îl fulgeră cu privirea.

- Împlinesc douăzeci și cinci de ani peste câteva luni ! Și în orice caz...

- Dar te porți ca și cum ai avea cincisprezece. Și nici un bărbat sănătos la trup și suflet nu și-ar lua de bunăvoie pe cap sarcina de a face din tine o femeie ade-vărată.

Cu aceste vorbe biziuitoare Ben îi întoarse spatele și se îndreptă cu pași mari spre fereastră.

- Află că acea casuță a fost transformată încă acum zece ani. Pentru soția mea. Debra n-a fost rănită într-un accident, cum s-a întâmplat cu mama tă. Ea suferea de o maladie incurabilă care se manifesta printr-o paralizie progresivă și care în final a fost mortală.

- Oh ! Doamne, eu...

Dar expresia consternată a Tarei nu-l impresionă pe Ben.

- Nu eram bogat, pe atunci, urmă el pe un ton rece. Domeniul îmi aparținea deja, dar nu aveam încă mijloacele să restaurez conacul. Atunci am amenajat această casuță. Fără să respect stilul epocii, numai pentru a îndulci ultimii ani de viață ai unei femei condamnate la moarte. Asta e tot. E de la sine înțeles că urăsc până și amintirea acestei case. Dar dacă ea îi poate face lui Miriam existența mai ușoară, voi renunța bucuros la demolarea ei.

- Sunt dezolată ! Iartă-mă, te rog.

Cu ochii în lacrimi, Tara ridică spre el o privire rugătoare. Dar chipul lui rămase întunecat. Făcu un gest de nerăbdare.

- Ia casa pentru Miriam și poate am să te iert.

- Îmi pare rău că m-am purtat așa, Ben. Acum înțeleg mai bine de ce erai atât de preocupat de necazul lui Miriam ! O să-mi reproșez mereu că m-am dovedit atât de meschină, atât de suspicioasă. O să fac tot ce vrei, de acum.

Ben avu un râs înghețat.

- Tot ce vreau ? - Dintr-o dată, nu mai ești atât de neîmblânzită ! Dar cu riscul de a te dezamăgi, pot să te asigur că nu farmecele tale le urmăresc. Cred că sunt încă destul de atrăgător pentru a seduce o femeie fără să fiu nevoit s-o cumpăr. Nu te doresc, Tara.

- Îmi pare rău... Credeam că...

Învinsă, fata lăsă capul în jos. Tresări atunci când el o apucă de bărbie.

- Iată că am lămurit o grămadă de neînțelegeri, nu-i așa ? Cel puțin te-am auzit scuizându-te de patru ori în două zile ! E o realizare.

- De ce... de ce nu mă dai afară, pur și simplu ?
- Doar din interes. Când mă uit la făptura ta micu-
ță și vioaie întrevăd contractele pe care le poți aduce
firmei. Asta îmi este de folos.

Tara se mulțumi să-l urmeze pe coridor fără să
scoată o vorbă. În acel moment se simțea atât de vi-
novată încât ar fi acceptat orice insultă fără să clipeas-
că.

În săptămâna următoare Ben își relua, ca printr-un
acord tacit, rolul de om providențial. Se ocupă de vân-
zarea apartamentului, angajă infirmiera, luă legătura cu
o firmă specializată în mutări de mobilier. Și pentru
că era la ele în fiecare seară, Tara trebui să renunțe,
din nou, la ieșirea cu Daniel. Ea îi împărtăși în amă-
nunțime neliniștile ei în legătură cu Miriam, dar prie-
tenul ei era evident la capătul răbdării. Și nu se jenă
să i-o spună :

- S-o ajute pe mama ta ? Biată prostituță ! Pe tine
te vrea și te va avea, până la urmă.

- Îți interzic să mă insulti, mă auzi ?!

Discuția părea să se transforme în ceartă, când Tara
zări silueta lui Ben profilându-se pe coridor. Fără in-
doială că surprinsese o parte din schimbul lor de cu-
vinte, de data asta... Când află că e convocată în bi-
roul lui, peste o oră, Tara se întreabă dacă nu cumva,
de data asta, ghilotina va cădea. Cu genunchii tremu-
rând, luă loc în fotoliul pe care i-l indicase Ben.

- Fă-ți bagajele, Tara. Măine dimineată pleci în
Omari.

Ea făcu ochii mari, uimită.

- Dar ai trimis deja pe cineva acolo !

- Așa e, și am greșit. Nimic nu s-a făcut cum am
dorit. Să fim bine înțeleși, Tara : nu va fi o călătorie

de plăcere, nici vorbă. Instalează-te în capitală, organizează acolo totul și țin-e-mă la curent. E limpede?

Fata dădu din cap.

— Și Miriam?

— Mă ocup eu de ea. Tu ocupă-te doar ca treaba în Omari să fie făcută mai bine ca acum.

Cu inima grea, Tara încuviință în tăcere și se îndreptă spre ușă. Nici măcar un robot vorbitor nu i s-ar fi adresat în alt mod. El nu-și luase rămas-bun și nu-i urase succes. Poate că de acum înainte, acestea vor fi relațiile dintre ei. Dar de ce oare această perspectivă i se păru, dintr-o dată, sfâșietoare?

CAPITOLUL III

Cu un gest moale, Tara își dădu la o parte o șuviță de păr ce-i căzuse pe frunte. Era atât de cald ! Nici o adiere de vânt nu tulbura aerul fierbinte, nemișcat. Cortul era ridicat pe două laturi opuse, în speranța iluzorie de a crea un curent de aer. Dar la o temperatură exterioară mai mare de patruzeci de grade, asemenea măsuri erau derizorii. Pe deasupra, mai era și hărțuiala constantă a muștelor care făcea ca fiecare zi să fie un coșmar lent și fără sfârșit. Erau peste tot, bâzâind în zboruri ametoitoare, ciupind orice bucățiță de piele lăsată descoperită. Nici în iad nu putea fi mai rău, gândea fata, pradă unui acces de descurajare.

Trecuseră două săptămâni și ea era tot acolo. TSI, căsuța, păreau atât de îndepărtate, de ireale, acum... Tara încetase să-și mai facă griji în privința reacției lui Ben la primirea ultimului raport. Fără îndoială că fusese cuprins de o furie teribilă. Dar ce importanță avea ! Miriam se simțea bine ; i-o spusese chiar ea, la telefon. Liniștită din acest punct de vedere, Tara nu-și mai ascultă decât conștiința : își suflecăse mânecile și se pusese pe treabă.

În condiții deplorabile. Departe de capitală și de luxosul hotel Grande Oasis. Dar ținuse cu tot dinadinsul să-și aducă contribuția, să ajute acolo unde era mai

multă nevoie : chiar la locul catastrofei. Apa era suptă, aspirată, înghițită de pământul uscat, evaporată sub acțiunea soarelui de plumb topit. Acum, erau multe de făcut : de degajat terenul, de reconstruit, de îngrijit răniții și cei rămași fără adăpost. Nu avea, desigur, nici o experiență în domeniul medical. Dar Tara nu avea inimă să-și îmbrace impecabilul taior alb și să se urce cu seninătate în avion. O dată ce ai dat ochii cu mizeria, cu haosul, mai puteai să le întorci spatele, să te speli pe mâini, să uiți ?

- Totul e în regulă, Tara ?

Fata ridică privirea și-i zâmbi doctorului Lepage, medicul francez. Devotamentul acestor oameni, gata să muncească ziua sub o arșiță apăsătoare pentru ca noaptea să înghețe în corturi, îi inspira cel mai profund respect. Adunându-și curajul, Tara se ridică și desfăcu o nouă ladă cu medicamente. Ultima, din păcate, constată ea cu o tresărire de neliniște.

- *Dieu merci !* exclamă dr. Lepage, în franceză. Iată-i !

Tara ridică privirea și un surâs triumfător îi lumină chipul. Camioane și mașini de teren cu emblema TSI ! Chiar de la sosirea în Omari, se zbătuse ca vehiculele să fie expediate din Kadina cu primul cargou ce pleca spre Orientul Mijlociu. Reușise în ultima clipă. Predecesorul ei încurcase atât de tare lucrurile încât întreaga încărcătură era să plece în Australia ! Ben avusese dreptate s-o trimită la fața locului cât mai repede.

Dar, în sfârșit mașinile sosiseră și, în plus, încărcate cu echipamente medicale ! Strângând din dinți, Tara ridică lada grea și o puse pe masă. Se apucă s-o golească în mare grabă, nerăbdătoare să-i salute pe noii-sosiți. Dar ce se întâmpla ? O liniște grea, ame-

nințătoare, o înconjură deodată. Încordată, fata întoar-se încet capul. Răspunsul la nedumerirea ei tăcută o lovi în plină figură...

Imagine vie a furiei, în ușa cortului se înălța silueta lui Ben Shapiro însuși ! În șort și în tricou kaki, cu mâinile proptite în șolduri, aținea asupra ei o privire menită s-o bage în sperieți. Tara se aștepta atât de puțin să-l vadă, încât simți că o cuprinde amețeala și totul în jurul ei, chipuri uimite, masa, cele câteva scaune pliante, începură să se învântească într-un vârtej furios. Doctorul Lepage se repezi spre ea dar Ben fu mai iute. Simți că o prinsese de braț și păli văzându-i sclipirea furioasă a ochilor.

- Așa, ai găsit o metodă foarte feminină de a evita explicațiile, Tara. Dar te previn că voi fi tot aici când ai să-ți revii. Și la fel de furios !

Luptând din greu cu amețeala, fata îi ripostă curajoasă :

- Nu... n-am de gând să leșin, nu vă temeți.

Apucând-o și mai bine de braț, Ben o conduse cu pași mari în fundul cortului. Ca s-o poată ocări în voie, fără îndoială, gândi Tara indignată. El o scutură de umeri, fără menajamente.

- Ești nebună, nebună de legat ! Ce naiba faci aici, te întreb ?

- Trebuia, Ben. Nu puteam să plec și să las toată această suferință în urma mea. Chiar și șeicul e aici.

- Șeicul poate, dar fermecătoarea lui fiică a rămas, confortabil instalată, la palat. Și nu te lăsa indusă în eroare de burnuzurile lui. Șeicul este un bărbat și încă unul rezistent ca o bucată veche de piele.

- Oh, te rog, scutește-mă de sarcasmele tale ! Echipa de aici avea nevoie de ajutor, Ben. Sunt momente

când anumite priorități se impun le la sine. N-ai fost niciodată într-o situație asemănătoare?

Pradă deznădejzii, Tara îl privi în ochi, căutând în van un semn de înțelegere. Fata se cutremură. Ar fi trebuit să-și dea seama, în fața lui, cea mai sinceră argumentare va rămâne veșnic literă moartă...

- Ești în serviciul unei întreprinderi, Tara. Nu al unei țări! Nu ești nici medic nici infirmieră și, după câte știu, n-ai nici măcar brevet de asistent social. În aceste condiții, nu crezi că e cam pretențios din partea ta să consideri că prezența ta aici e indispensabilă?

Privirea severă a lui Ben căzu pe brațele dezgolite ale fetei.

- Și în ce hal ai ajuns, biată inconstientă! Știi că înțepăturile muștelor pot provoca cele mai grave infecții? Le-ai îngrijit, măcar?

- Seara, la hotel, murmură ea, cu capul plecat.

- Deci, așa. Și acum, dacă mai ai lucruri pe aici, adună-le în mare viteză. Căci te întorci în Anglia! Și chiar acum.

Tara încercă să protesteze, dar el nu-i îngădui.

- Ah, nu, nici o vorbă, m-auzi?! Nu te plătesc ca să te joci de-a binefăcătoria în fundul deșertului. Tara asta are nevoie de capital și de personal calificat. În ceea ce te privește, te poți face utilă în altă parte!

Abătută, vlăguită de o imensă obosală, Tara îl urmă cu gesturi mecanice. Oricum, Ben rămânea surd la argumentele ei. Încă și mai inutil ar fi fost să-i opună rezistență fizică. Cu forța lui, n-ar fi ezitat s-o târască de păr, dacă ar fi fost nevoie.

Oprindu-se în dreptul primului Land Rover, Ben o ridică pe fată în brațe, o așeză autoritar în scaun și trânti furios portiera.

- E prea târziu ca să mai ajungem astă-seară în capitală. Vei rămâne peste noapte la hotel. Dar îți ordon ca, mâine dimineață, să pleci cu primul avion.

- Mă întorc la birou ?

- La birou ? Dar ce-ți închipui, domnișoară Frost ? Ești con-ce-di-a-tă !

Fata primi vestea fără să scoată o vorbă. Cum ar fi putut să se apere, când până și curajul de a plânge o părăsise ? Oricum, se jucase cu facul, sfidând autoritatea unui om ca Ben Shapiro. Fusese întotdeauna convinsă că, mai devreme sau mai târziu, va plăti scump spiritul ei de independență.

Mașina se opri în fața unicului hotel al micului oraș lipsit de farmec, situat mai sus de locul inundației. Hotel era, de altfel, mult spus pentru a califica stabilimentul în chestiune. Instalația de aer condiționat antică uruia în indiferența generală ; serviciul era de o încetinială exasperantă, și curățenia camerelor cel puțin îndoielnică. Tara își descuie ușa camerei.

- Vreau să fac un duș, îl anunță ea cu voce stinsă.

- Ar fi necesar, într-adevăr. Între timp, cobor la recepție să comand ceva de băut. Un ceai la gheață o să-ți facă bine.

Ea se mulțumi să-i arunce o privire întunecată și se închise în baie, fără să mai scoată o vorbă. Deschizând robinetele până la refuz, Tara păși cu curaj în cada uzată. După două săptămâni de folosire, aspectul ei jalnic n-o mai deranja.

Cu un suspin de satisfacție, lăsă apa caldută să-i și roiască pe pielea incinsă. Un duș rece ar fi fost o binecuvântare, dar fata învățase să nu ceară imposibilul. Faptul că putea face duș era deja un lux de netăgăduit ! Tara se întoarse și înclină capul pentru a lăsa jetul bi-

nefăcător să-i inunde și ceafa. În acel moment, privirea îi căzu asupra monstrului negru și păros, ghemuit în colțul căzii. Un urlat de groază îi tăsnă din gât. Convinsă că bestia cea scârboasă e gata s-o atace, ea sări, alergă spre ușă și se năpusti în cameră ca fugărită de turci.

Din doi pași, Ben fu lângă ea și o apucă de umeri. Fără să mai piardă timpul cu întrebări inutile, o întrebă din priviri. Înăbușindu-și hohotele de plâns, ea băigui aproape ininteligibil :

- P... P... păianjen...

Zgâlțâită de un tremur de nestăpânit, ea îl privi îndreptându-se spre baie. Se auziră câteva lovituri înăbușite, apoi Ben ieși cu un prosop în mână, scuturându-l cu putere. Doar când i-l întinse, fata își dădu seama în ce situație se afla. De aceea avea el o expresie dezaprobată, își spuse ea înfășurându-se în grabă în prosop.

- Îmi... îmi pare rău. Văd bine că te-am surprins în mod neplăcut.

Ben luă halatul fetei, cercetându-l atent pe la toate cusăturile, înainte de a i-l întinde.

- Păianjenul m-a surprins în mod neplăcut, da ! Doamne, n-am mai văzut o bestie de mărimea asta. În ceea ce privește apariția ta în costumul Evei, fii fără grijă, nu sunt șocat. Ia, șterge-te. Eu mă întorc cu spațele.

Tara își îmbracă cu prudență halatul. O durea tot corpul.

- Mulțumesc, șopti ea.

Ben se întoarse, ațintindu-și ochii pe chipul ei livid.

- Unde este alifia pentru întepături ?

Fata căută borcanul pe care i-l dăduse doctorul Le-page. Se pregătea să-l desfacă, dar Ben i-l smulse din

mână cu un gest nerăbdător. Tocmai începuse să-i aplice alifia pe brațe, când un bărbat îmbrăcat într-o „djellaba“ albă intră purtând o tavă. Servitorul îi privi cu un aer buimăcit. Tara nu înțelegea ce-ar fi putut să-l uimească. În cele două săptămâni de când locuia în acest hotel, nu-l văzuse niciodată abordând o altfel de expresie... Cu gura întredeschisă, târându-și picioarele în papuci, înainta în direcția lor cu o încetineală fantastică. Fascinată, fata îl privea gândindu-se câte șanse are să ajungă în celălalt capăt al încăperii înainte să-l prindă somnul, când deodată Ben se încruntă.

Rupând tăcerea ce se lăsase în cameră, răcni în franceză o serie de invective. Chiar și Tara, care era obișnuită, tresări. Pentru servitor, în schimb, asta fu ca o lovitură de bici. Ca într-un film cu rulare accelerată, el alergă spre masă, puse acolo băuturile și se îndepărtă cu o vioiciune de care nimeni nu l-ar fi crezut capabil. Îndată ce ușa se închise în urma lui, Tara izbucni într-un hohot isteric, râzând, plângând și tremurând totodată.

Abia după câteva momente își dădu seama că ceea ce se întâmplă nu este nici vis, nici închipuire. Nu numai că Ben încetase să strige, dar el o ținea strâns în brațe și-i șoptea vorbe liniștite la ureche, legănând-o la pieptul lui ! Chiar și după ce Tara se liniști, el nu-și slăbi îmbrățișarea. Iar fata nu încerca nici ea să se desprindă. Oare ce se întâmpla cu ea ? Ce era această toropeală care-i cuprindea ființa ? Față în față cu păianjenul fremătase de oroare și dezgust. Dar acum o învăluiau cu totul alte senzații. Stând în continuare moleșită la pieptul lui, Tara ridică spre Ben o privire pe cât de uimită pe atât de increzătoare. El comentă cu obișnuitul său ton ursuz :

- Doamne, cât ești de subțirică, Tara. Aproape că pot să te țin într-o mână.

- Știam eu că orice aș face nu pot să-ți fiu pe plac. Așa că, nici măcar nu mai încerc...

Vorbise ca prin vis, fără să fie atentă la ce spune. În mintea ei tulburată pluteau, se întretăiau o sumedenie de gânduri neclare. Nici căldura nici camera sordidă n-o mai deranjau. Era acolo, în brațele bărbatului pe care-l dorea, și nicăieri în altă parte; iată singura certitudine ce-i rămânea. Era, fără îndoială, un efect secundar al oboselii, gândi Tara cu un soi de agerime. Ca mânăta de o forță independentă de voința ei, mâna fetei se ridică și mângâie obrazul lui Ben. Îl simți tresărind la atingerea ei.

- Sunt atât de obosită, murmură ea. Iartă-mă.

Fără o vorbă, el o ridică în brațe și o întinse pe pat. Apoi, cu gesturi rapide și precise, îi aranjă pernele și-i întinse o ceașcă de ceai de la gheață.

- Bea asta. Cobor la recepție să văd dacă mai au o cameră pentru mine, o anunță el pe un ton sec.

Visătoare, Tara îl urmări cu privirea îndreptându-se cu pași mari spre ușă. Duse ceașca la gură savurând, cu ochii închiși, fiecare înghițitură beneficătoare. Era atât de bine să plutească în această stare de letargie. Până și compania lui Ben îi devenise plăcută. Cu toate că nu încetase s-o ocărase de când venise. Și totuși... Cu un mic oftat de satisfacție, Tara puse ceașca la loc și se lăsă pradă somnului.

Obişnuita mâncărime de pe spate o smulse din visare. Durerea îi provocă o strâmbătură. Apoi deschise ochii și-l zări pe Ben aplecat deasupra ei.

- Te doare ceva, Tara. Unde? Răspunde!

La auzul vocii lui poruncitoare, fata se încovoie.

- Umerii... Nu-i nimic.

- Lasă-mă să văd.

În ciuda protestelor ei, Tara fu ridicată apoi întoarsă, cu picioarele atârându-i fără vlagă în afara patului.

- Dumnezeu...

Dându-i halatul la o parte, Ben descoperă, între ceafă și omoplați, o porțiune de piele roșie și inflamată. Tara se simți oarecum vinovată, ca și cum ar fi făcut-o dinadins ca să-l supere.

- E... e de la muște. N-am putut să mă ung singură, acolo.

Tara citi pe chipul lui o dezaprobare mută, în timp ce pleca după alifie. Oare de ce suferința ei îi stârnea lui mânia? Dar unguentul era răcoritor, alinător, iar mâinile lui Ben erau o binefacere. După câteva minute de masaj, Tara își îngădui să se destindă și chiar se lăsă să alunece spre el. O plăcută toropeală o cuprinsese din nou, amortindu-i spiritul și rațiunea.

Ben râse ușurel.

- Dormi?

- Nu...

Cu un efort imens, reuși să-și ridice capul și să-l privească. Deodată, privirea lui Ben păru mai întunecată și mai intensă și ea roși observând că halatul i se desfăcuse, dezvelindu-i un pic sânii.

- Eu... nu știu prea bine ce mi se întâmplă, Ben!

- Nimic neobișnuit. Este doar o consecință firească!

- Ben...

Tara ridică spre el frumosul ei chip bronzat, rugător. Suspină atunci când degetele lui alunecară de pe umerii ei pentru a rătăci în piețele ei, când buzele lui se contopiră cu ale ei. Era atât de plăcut, de firesc, de

liniștitor. Lăsându-se în voia lui, Tara își cobori pleoapele. Nu-și putea explica de ce acest sărut, departe de a o șoca, părea o consecință logică, aproape o necesitate. Când o săruta Daniel, simțea mereu o anume agresivitate în îmbrățișarea lui. Și de fiecare dată, după ce-i dădea drumul, ea încerca o mare ușurare, ca și cum ar fi scăpat de Dumnezeu știe ce pericol.

Nimic din toate astea nu se întâmpla în brațele lui Ben. Dimpotrivă, i se părea că acolo își găsește siguranță, refugiu, alinare. Aproape cu recunoștință, Tara își petrecu mâinile pe după gâtul lui. Atunci Ben se desprinsese privind-o lung, cu o expresie de nepătruns. Fata se cutremură ca și cum ungherele cele mai ascunse ale sufletului ei ar fi fost scoase la lumină. Greșise iar cu ceva? Copleșită de vinovăție, întoarse privirea, destră-mând cu un singur gest farmecul acelor clipe.

- Iartă-mă. Eu... parcă nu sunt eu însămi în acest moment.

- Ei bine, se pare că nici eu. Nu-mi stă în obicei să fac pe consolatorul.

Ben se ridică și se opri în fața ușii.

- Te sfătuiesc să-ți iei cina în pat și să te culci imediat. Plecăm devreme mâine dimineață. N-aș vrea să pierzi avionul.

- Și... și tu ?

- O să mă întorc peste câteva zile. Acum că a sosit convoiul de mașini, mai sunt câteva măsuri de luat.

Fata clipi, dezamăgită. Pentru prima dată în viața ei, bărbatul cu care tocmai se sărutase se purta ca și cum ar fi discutat despre starea vremii ! Protestă cu indignare :

- Dar asta e treaba mea !

- Exact. Totuși, în caz că ai uitat, ai fost concediată, domnișoară Frost.

Rostind aceste cuvinte, el ieși, lăsând-o pe fată pradă stupefacției. Așadar, era într-adevăr eliminată! Oh, dulcea euforie a sărutărilor era departe. Iată că se găsea fără slujbă tocmai când Miriam se pregătea să se mute!

Dar, curând, oboseala o birui și nu mai avu putere să cugete la nesiguranța situației sale. Renunțând să mai mănânce, fata se cufundă rapid într-un somn de plumb.

A doua zi, ajunseră la hotelul Grand Oasis puțin după prânz, în orice caz prea târziu pentru a mai prinde avionul spre Londra. Pentru că Ben era supărat, Tara era încântată! În timpul drumului până acolo dormise sau păstrase o tăcere încăpățânată. Iar acum, doar gândul că el se afla în camera alăturată o irita la culme. Fata sună pentru a i se aduce un meniu. Nici nu se gândea să coboare să ia masa cu fostul ei patron, în nici un caz!

Dar nu avu satisfacția de a-i trânti refuzul ei usturător, căci de fapt, Ben se abținu să-i facă vreo invitație, pur și simplu! Ceea ce o exasperă la culme pe fată. Era hotărâtă ca, o dată întoarsă la Londra să oprească vânzarea apartamentului. Era convinsă că, aflând de concedierea ei, Miriam va retuza să se mai mute. Și atunci acest bătăran va găsi ușa închisă când va mai îndrăzni să le calce pragul!

Tara continuă să fiarbă de furie până când se făcu ora de culcare. Sigură că nu va mai găsi vreun păianjen în luxoasa ei baie, își permise să stea mai pe îndelete sub dușul rece ca gheața. Se strâmbă de durere în timp ce se ștergea pe umeri. Înțepăturile erau încă

infectate, probabil, și ar fi avut nevoie de o nouă aplicație cu alifie. Cu atât mai rău. Oricum, nu avea pe nimeni căruia să-i poată solicita acest serviciu.

Când ieși din baie, înfășurată în halatul ei de satin, dădu cu ochii de Ben, instalat confortabil în fotoliul din fața ferestrei. Îl fulgeră cu privirea.

- Cum ai intrat în camera mea ?

- Foarte simplu, pe ușă. Ar fi fost mai prudent s-o ții încuiată, Tara. Ar fi putut intra cineva cu intenții mai puțin inocente ca ale mele.

Fata ridică din umeri cu insolență.

- Cu ce-ți pot fi de folos, domnule Shapiro ?

- Am venit să-ți doftoricesc spinarea. Dar, fii fără grijă, de mâine, Daniel va putea prelua această sarcină.

- Nu l-aș lăsa pe Daniel să mă atingă nici măcar cu un deget ! Și n-am nevoie nici de tine. O să mă ocup singură de asta.

Se retrase în direcția balconului, dar Ben o apucă cu brutalitate de braț.

- Încetează să te mai porți ca un copil ! Tara, știi că sunt mai puternic și nu voi pleca de aici până nu mă achit de sarcina mea. Doar n-ai să riști o infecție a sângelui doar din încăpățănare. De altfel, dacă nu stai liniștită, nimic nu mă împiedică să-ți smulg halatul. Și ai văzut, ieri seară, unde ne-a dus asta.

Acest ultim argument fu hotărâtor. Cu obrajii în flăcări, fata se așeză pe marginea patului și lăsă în jos marginea halatului, cu un centimetru. Indiferent, Ben trase mai jos veșmântul, ca și cum ar fi dezgolit un corp fără viață sau un manechin de ceară.

Se apucă s-o maseze cu putere, furios, dar observând grimasa ei de durere, își mai îmblânzi mișcările.

Fata se încordă toată atunci când el îi trase și mai jos halatul.

- Ajunge. N-am nici o înțepătură pe acolo.

- Te înșeli, Tara. Tot spatele e plin de înțepături. Cred că muștele te-au înțepat prin haine. Probabil că ai purtat îmbrăcăminte foarte lejeră...

Dintr-o dată, în mod inexplicabil, Tara simți că i se usucă gâtul și că inima începe să-i bată dezordonat, cu putere. Chiar și după ce Ben încetă s-o mai atingă, rămase nemișcată, cu capul plecat, copleșită de un insuportabil sentiment de vulnerabilitate.

Tresări la auzul vocii lui iritate : —

- Ce-ai pățit ? Ți-am făcut vreun rău ?

- Nu, spuse ea tremurând... Sau mai curând da, dar nu cum credea el. Pentru prima oară devenea conștientă de puterea ce-o exercită asupra ei, asupra simțurilor ei răscolite. Oare nu-l înfruntase întotdeauna cu asprime ? Dar acum nu mai era animată de dorința de a lupta...

Ben o sili să se întoarcă și-i ridică cu un gest imperios bărbia. Privirea lui întunecată se lăsă asupra buzelor ei tremurătoare.

- Foarte bine... Să încheiem la fel ca data trecută...

Continuând să-i țină obrajii în palme, îi cuprinse bazele. Străbătută de un fior, Tara constată că era un cu totul alt sărut, diferit de cele din ajun. Era în el o anume aviditate primitivă ce nu existase în primele lor sărutări. Se simți, la rândul ei, cuprinsă de aceeași nerăbdare, de aceeași patimă. Senzații niciodată încercate o străbătură ca fulgerul : o plăcere intensă, o deșteptare aproape dureroasă a simțurilor.

Ben se îndepărtă o clipă, pentru a-i corecta chipul. Îi zări oferindu-i-se fremătător, cu ochii parcă mai

mari, încetoșați de pasiune. O trase spre el cu mai multă putere, cuprinzându-i gura cu buzele posesive pentru o dată și încă o dată, alternând cu pricepere arderea cu gingășia.

Când se depărtă pentru a doua oară, Tara se agăță de umerii lui ca o înecată. Instinctiv, îi căută gura, plină de dorință și exaltare.

Ben se desprinsese șoptindu-i la ureche :

- Știi ce vrei tu, acum ? Vrei să fac dragoste cu tine, aici sau în camera mea. Te-ai întrebat, măcar o dată, unde ai să ajungi cu provocările tale ? Ești conștient că toate gesturile tale sunt tot atâtea chemări ? Încep să înțeleg de ce Lambourne innebunește de furie de fiecare dată când anulezi o întâlnire. De ce vine în fiecare zi la serviciu cu un suflet chinat de când ești plecată. Asta obține de câte ori te invită la masă ?

Cu ochii măriți de indignare, Tara scutură cu vehemență din cap.

- Niciodată ! Cum poți să crezi așa ceva despre mine ?

Vru să se desprindă dar Ben o strânse mai tare, privind-o gânditor.

- Iată o mărturisire interesantă...

Furioasă că se trădase, fata se zbătu din toate puterile, lovindu-l cu pumnii în piept. Cu un surâs îngăduitor, Ben se îndură să-i dea drumul.

- Ai o părere foarte proastă despre mine, murmură ea întorcând capul.

- Deloc. Cred doar că n-ai avut niciodată ocazia să devii femeie, în adevăratul înțeles al cuvântului. Toată viața ți-ai dedicat-o studiilor, învățării limbilor străine, muncii. Intelectul tău s-a dezvoltat în detrimentul simțurilor.

- Nu senzualitatea face din cineva un adult !

Tara îi aruncă aceste vorbe cu furie, mai umilită și mai jignită ca niciodată.

- Nu vei deveni cu adevărat femeie decât atunci când îți vei putea cunoaște și stăpâni senzualitatea, Tara. Până acum n-ai făcut decât să ți-o înăbuși. Atunci când pune stăpânire pe corpul tău neexperimentat, îți pierzi capul. Și, data viitoare, poți da peste cineva mai puțin demn de încredere. Cineva care te doarește nebunește ; Lambourne, de exemplu.

- Deci tu nu mă dorești ?

Auzindu-și propriul glas scoțând acest strigăt de deznădejde, Tara strânse pumnii de rușine și furie. Se grăbi să precizeze cu voce tremurată :

- Nici eu nu te mai doresc !

Ben îi examinează cu o privire malițioasă chipul încordat.

- Îmi place ca iubitele mele să fie adevărate femei, acționând în deplină cunoștință de cauză. Iar în ceea ce privește ultimele tale cuvinte, ar fi poate momentul să-ți pui câteva întrebări, Tara. Întreabă-te de ce nu încetezi să mă contrazici, de ce simți tot timpul nevoia să mă sfidezi, fără a izbuti totuși să mă privești în ochi. Când vei găsi răspunsuri la aceste întrebări, vei fi ajuns la un oarecare grad de maturitate. Și, chiar atunci, eu tot nu te voi dori !

Ben iese, închizând încet ușa în urma lui, lăsând-o pe Tara încremenită ca o statuie. În mintea ei, străbătută de gânduri incoerente, unul singur prindea încet, încet, contur : niciodată, niciodată nu se va mai lăsa manevrată de acest om...

CAPITOLUL IV

Palidă, cu chipul tras după o noapte de nesomn, Tara păstră o tăcere ostilă în tot timpul drumului până la aeroport. Sala de așteptare era plină de grupuri de tineri cu rucsacuri în spinare. Erau voluntari pentru misiuni umanitare, gândi fata cu amărăciune. Ea însă, pentru același lucru, își pierduse acum slujba...

Trecură prin fața unui stand unde un băiat vindea flori turiștilor. Cuprinsă deodată de tristețe, fata întoarse capul. Cu siguranță, era pentru ultima oară când călătorea într-o țară ca asta. Era exclus să mai poată obține o slujbă tot atât de pasionantă ca cea de la TSI. Gândul că va lucra într-o întreprindere obișnuită, că va participa la ședințe nesfârșite, că va alerga încolo și-ncoace pentru a asigura promovarea vreunui aparat de uz casnic sau a vreunui model de mașină, o întrista de pe acum.

După ce o funcționară surzătoare îi înregistră bagajele, Tara îl reîntâlni pe fostul ei patron în fața ghișeului vămii. Într-un minut, nu va mai fi aici; nimic n-o mai lega de acest bărbat fără asemănare. Brusc fata se simți atât de îngrozitor de singură încât își mușcă buzele ca să nu plângă.

- După ce ajungi la Londra, îți continui drumul până la conac, Tara. Ai timp patru zile ca să-ți revii din mica ta escapadă.

- Cum așa, patru zile ! Ai uitat că m-ai dat afară ?

Prin ochii lui Ben trecu o licărire amuzată. O apucă ferm de braț.

- E adevărat că am vrut de multe ori să te concediez, Tara, dar dintr-un motiv sau altul, nu reușesc să mă hotărâsc. Te-ai achitat de sarcinile tale cu atâta pricepere încât nu am de gând să mă lipsesc de serviciile tale. Alaltăieri, eram furios și mai ales neliniștit când te-am văzut în ce hal erai. Îți mărturisesc că mi-a făcut o imensă plăcere să-ți declar că te dau afară. Am reușit chiar să ți-o spun de două ori și sunt chiar foarte mândru de performanța mea ! Dar acum pot să-ți spun că nu e nimic adevărat.

Înmărmurită de cruzimea gratuită a acestei mărturisiri, Tara rămase o clipă cu gura căscată. Și o lăsase să se zbată în chinurile morții ! Numai ca să se distreze ! Cu lacrimi de umilință în ochi, întoarse capul.

- Chiar dacă nu mă dai afară, demisionez eu !

Ben scoase mâna pe care, până atunci, o ținuse la spate, ținând o superbă floare exotică.

- Ca semn al pocăinței...

- N-am nevoie de darurile tale. Și nu te baza pe faptul că o să mă mai vezi prin birourile tale. Pentru mine totul s-a sfârșit !

- Vei reveni, Tara, murmură el punându-i floarea în mână.

La capătul răbdării, fata se întoarse pe călcăie și se îndepărtă fără să-și mai ia rămas-bun. Hotărât lucru, acest om era mult prea detestabil, prea arogant ! Înainte

de a păși în avion, Tara mai aruncă o privire peste umăr. Ben era tot acolo, ușor de distins în mulțime. Ridică mâna, dar nu în semn de salut amical, ci arătându-i ostentativ patru degete ridicate. Porunci, numai porunci. Să-l ia naiba, cu cele patru zile de concediu ale lui !

Și totuși, Tara știa, încă înainte de a-și ocupa locul în avion, că va continua să i se supună, așa cum făcuse și până acum. Îi plăcea atât de mult ce făcea la TSI ! În plus, Miriam ținea foarte mult la Ben. Ar fi necăjit-o prea mult dezvăluindu-i aspectele negative ale personajului... Tot ce putea face era să-l ignore, așa cum făcuse și până acum. În orice caz, întâmplarea de mai înainte îi confirma un lucru știut : aversiunea pentru acest om era reală. Daniel Lambourne nu știa ce noroc avea ; era ferm hotărâtă să nu mai refuze nici o invitație la cină !

*

* *

Trei zile mai târziu, cumplita oboseală a Tarei nu mai era decât o amintire, grație calmului desăvârșit care domnea pe domeniul Ellerdale. Profitase de aceste zile calde și însorite pentru a se familiariza cu noua ei locuință, împărțindu-și timpul între grădinărit și lungile plimbări prin pădure. Trebuia să recunoască, pentru Miriam această casă era ideală ! Infirmiera recomandată de Ben era o comoară : pricepută, mereu surâzătoare, devenise deja confidenta mamei ei.

Doamna Lewis o îngrijise și pe soția lui Ben, atunci când locuiseră în această casă. Și cum femeii îi plăcea să depene amintiri, Tara fu informată, vrând-

nevrând, despre anumite amănunte din viața particulară a patronului ei.

Împingând scaunul rulant, infirmiera își aminti cu un oftat :

- E o poveste atât de tristă... Întotdeauna e greu să accepți că moartea poate lovi cu atâta lipsă de discernământ. Debra era încă atât de tânără și frumoasă ca un inger. Și totuși, între ei, atmosfera era uneori încărcată. Nu se certau, nu. Dar deprimarea plutea în aer. Ea părea să aibă un resentiment față de el, deși nici un bărbat n-a făcut vreodată ce-a făcut el pentru soția lui. Muncea pe rupe pentru ca firma să funcționeze. Dar, cum termina treaba, stătea cu ea, zi după zi, ținându-i companie și nelăsându-se descurajat de poziția ei foarte schimbătoare. Fără îndoială, pe amândoi îi obseda perspectiva sfârșitului inevitabil...

Tara se gândi că aceasta explica, poate, atitudinea lui Ben față de femei. Nu încetase, probabil, nici un moment s-o iubească pe tânăra lui soție, pierdută atât de prematur și atât de tragic. Pe veci îndrăgostit de soția lui, nu făcea decât să colecționeze amante. Dar în sufletul Tarei nu mai rămăsese nici un dram de milă pentru el. De altfel, Ben nu avea nevoie de compasiunea nimănui. Cramponându-se de iubirea lui moartă, sfârșise prin a se izola cu totul. Plasându-se deliberat deasupra a toți și toate, trăia în deplină singurătate. Și dacă așa voia, cu atât mai bine pentru el...

Ben o sună în dimineața celei de-a patra zile, plin de siguranță și grăbit ca întotdeauna :

- Am nevoie de tine în seara asta, Tara. E vorba de o recepție de neevitat, cum se spune. Trec să te iau la ora șapte.

- În ultima scară de concediu? Ai milă, Ben. De ce n-o iei pe Joan, de data asta?

- Imposibil. Nu intră în îndatoririle ei de serviciu. În plus, va fi acolo și Patrick Udele, iar tu ai darul să-l înlănțuești pe acest negustor nemilos. Dar fii fără grijă: voi veghea ca să nu te răpească, să te ducă în haremul lui.

- Harem! Nu știi ce vorbești! Patrick Udele este creștin și este un gentleman.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs sarcastic.

- Ah, ia te uită! Și asta ce-i? O specie rară? Să fii deci gata la ora șapte, Tara. De preferat în ținută de seară.

Închise, fără să-i mai dea voie să protesteze. Fata șopti: tiranul! Văzând-o cum traversează cu pas apăsat camera de zi, Miriam îi aruncă o privire amuzată.

- Era Ben, draga mea?

- Da.

- Eram sigură. Mereu vă certați la telefon, voi doi.

Tara rămase o clipă cu gura căscată. Ce însemna asta, „voi doi”? Era adevărat că în prezența mamei ei, Ben era mereu plin de farmec. Dacă i s-ar fi arătat sub adevărata lui înfățișare, de mult și-ar fi schimbat ea părerea despre el! Prost dispusă, fata urcă la ea în cameră să caute în garderoba ei o ținută potrivită.

Ca de obicei, Ben se manifestă plin de amabilitate față de Miriam, când veni s-o ia pe Tara. Fata se aplecă s-o sărute pe mama ei pe obraz, promițându-i că nu va întârzia. Poate că va reveni chiar mai devreme decât își închipuise Ben, gândi ea zâmbind la adăpostul pelerinei. Cine știe, poate că o va obliga să se întoarcă imediat, când va vedea ce rochie și-a ales! Pentru mo-

ment, Tara se simțea la adăpost sub lunga pelerină. Dar îi rezervase o surpriză care risca să nu-l prea încante...

De îndată ce intrară în holul marelui hotel, Tara simți că o părăsește curajul. Gândul de a-l sfida din nou pe Ben i se păruse la început atrăgător, dar se întrebă deodată dacă ideea ei nu era totuși de un gust îndoielnic. Întrebarea se transformă în certitudine când își dezbracă, cu un gest larg, pelerina. Ben injură în surdină și Tara, care-și propusese să păstreze un aer impenetrabil, simți că obrajii îi devin stacojii.

Purta o rochie albă, lungă, despicată până mai sus de genunchi și prinsă pe un umăr cu o broșă mare aurie. Țesătura se mula pe sânii ei tineri și fermi și-i desena cu precizie conturul șoldurilor. Era un unicat pe care-l cumpărase într-un moment de nebunie, în urmă cu câțiva ani, și care costase o avere. Până azi nu avusese curajul s-o poarte.

Tara ridică spre Ben o privire prudentă. Se părea că ar fi făcut mai bine să uite de ea în fundul dulapului.

- Trebuie să-i vrăjești pe clienți prin manierele tale perfecte și prin conversația ta desăvârșită, Tara. Nu punându-ți în valoare anatomia. Și dacă nefericitul Udele face, pe loc, un atac de cord, partida va fi pe veci pierdută pentru noi!

- Foarte bine. O să-mi pun la loc pelerina...

Ben ridică din umeri și o luă de braț. O oră mai târziu, Tara își dădu seama că nu glumise; o urma pas cu pas și avea grijă să n-o lase singură prea mult timp! De ce se temea oare? Că va compromite reputația TSI? Dar nu era cazul. Nu numai că ea știa să se poarte în lume, dar majoritatea doamnelor prezente abordau ținute și mai îndrăznețe ca a ei.

În orice caz, Ben își făcuse o părere total greșită despre Patrick Udele. Acesta nici măcar nu-i remarcă rochia și orienta conversația spre subiecte foarte nevinovate, cum ar fi progresul economic al Kadinei, cei cinci copii ai lui, avantajele și dezavantajele climei britanice. În timp ce discuta cu el, nu se putea împiedica să-l urmărească cu privirea pe Ben evoluând prin vastul salon de recepții. Circula printre grupurile de invitați, abordând obișnuitul lui zâmbet ironic, schimbând câteva cuvinte cu cele mai frumoase femei prezente, în timp ce le ținea, galant, de talie. Pe care dintre ele dorea, de fapt, s-o revadă ?

Refuzând să se mai gândească la acest lucru, fata ascultă de un impuls de moment și-l chestionă pe Patrick Udele despre posibilitatea de a-și găsi de lucru în țara lui. Acesta prinse ocazia din zbor și-i oferă imediat un post. Negocierile decurgeau foarte bine când Ben se reîntoarce la masa lor. Tara își pierde, pe loc, buna părere pe care o avea despre „gentlemanul creștin“, când Patrick Udele, vizibil stânjenit, îi dezvăluie lui Ben subiectul discuției lor.

Ben clătină din cap.

– Nici să nu te gândești, Udele, ca are contract cu TSI. Oricum ai fi concediat-o după o săptămână. Are crize de furie, pe cât de îngrozitoare, pe atât de neprevăzute. Eu n-o păstrez decât pentru că face impresie bună la recepții.

Spre marele necaz al Tarei, Patrick Udele păru ușurat la aflarea acestei vești. Îi sărută mâna, acuzând-o amuzat că și-a bătut joc de el și o părăsi pentru a se alătura altui grup. Mândru de isprava lui, Ben îi aruncă o privire triumfătoare.

– Nu mai părea atât de curtenitor Udele al duminică, până la urmă ! În sfârșit... să plecăm până nu te

apuci să-ți cauți de lucru în Ungaria sau Japonia ! N-am chef să mă lupt toată seara să te păstrez în slujba mea. De altfel, nici nu mai avem ce face aici. Datorită ție, am pus mâna pe contractul cu Kadina, în ciuda timpului pierdut de Wainwright. Am vorbit destul cu bărbați influenți și cu femei frumoase ! În concluzie, sunt destul de mulțumit de mine.

Tara rămase tăcută în timpul drumului spre casă. Serata fusese o reușită pentru el, ea nu se putea lăuda cu vreun succes ! Nu numai că Ben o ridiculizase în ochii lui Patrick Udele, dar acum o mai și conducea acasă ca pe un copil care n-a fost cuminte. El trase în fața casei și opri motorul.

- Se pare că Miriam s-a culcat deja. Cu atât mai rău. Nu intru de data asta.

Și ce-ar fi vrut, să-l roage ? Tara vru să coboare dar mișcările îi fură stânjenite de pelerină. Văzând-o cum trăgea de mâner cu disperare, pe Ben îl umflă râsul.

- Portiera nu e blocată, Tara. Dacă nu te-ai enerva așa, n-ai avea probleme.

Fata ridică din umeri.

- Dar sunt foarte calmă. Mă grăbesc doar să mă duc la culcare, asta-i tot.

- De ce ? Hai să mai sporovăim un pic. Nu mi-ai împărtășit nimic din pasionanta ta discuție cu Udele.

- Subiectul discuției noastre nu merită un comunicat de presă. N-am discutat nimic legat de interesele TSI. Rolul meu a fost să-l distrez, să-l amuz, nu-i așa ? Mi-a vorbit despre el, despre țara lui. Iar eu i-am povestit despre ce-am văzut în Omari.

Făcu o pauză și-i aruncă o privire ezitantă, apoi reluă :

- Patrick a fost foarte impresionat. El... mi-a promis că o să le trimită un ajutor.

- Echipele de salvare care se zbat acolo au, într-adevăr, mare nevoie. Iar ajutoarele întârzie. Și eu mi-am petrecut seara încercând să-i sensibilizez pe oameni în legătură cu nenorocirea asta.

Tara fu plăcut surprinsă și nu se putu împiedica să-și manifeste uimirea.

- Adevărat? Dar... e minunat! Nu știam...

- Asta nu mă miră. Nu știi mai nimic, asta e problema.

Cu ochii în lacrimi, Tara întoarse capul. Era atât de insensibil, atât de dur! De ce trebuia să-și bată joc de toate subiectele care îi stăteau ei la inimă? Ben o luă de umeri cu un gest ferm dar de o tandrețe neobișnuită.

- Iartă-mă, Tara. Ceea ce am spus este pe cât de nedrept, pe atât de fals. Ești o fată strălucită. Dar avem un fel diferit de a vedea lucrurile. Și apoi... ai darul să mă scoți din sărite, ce vrei!

Spre surprinderea ei, Tara simți că Ben o prinde în brațe și o trage spre el. Înfundându-și degetele în părul ei, îi dădu capul pe spate și-i căută buzele cu un soi de furie sălbatică. Fata se încordă, simțind că o cuprinde un val de revoltă. Nici nu putea fi vorba s-o ia de la capăt, să se lase umilită a doua oară! Simțind că-i opune o rezistență înverșunată, Ben îi căută privirea.

- Cu mine nu ești în pericol. Eu nu sunt Lambourne, știi doar. Eu nu caut să obțin o seară plăcută în schimbul banilor.

- Pentru mine nu-i o seară plăcută!

Ben scoase un râs răutăcios.

- E adevărat că te-am cam ținut din scurt. Dar nu puteam să te las să te joci de-a femeia fatală și să faci Dumnezeu știe ce gafă. Provocările sunt periculoase, Tara. Te poți mândri că ți-ai atins scopul, căci eu am fost impresionat. Dar mai poartă rochia asta și când ieși cu Lambourne și ai să-ți muști degetele...

Deci el credea că se îmbrăcase astfel doar ca să-l seducă! Tara tresări când el li deschise pelerina pentru a-i atinge cu degete cercetătoare goliciunea umerilor și a gâtului.

- Îți faci iluzii, Ben. M-am expus în furoul ăsta doar ca să te contrariez. Dacă mă târăști la recepții doar ca să fac uz de farmecul meu, am vrut să forțez un pic nota.

- Asta s-o spui la alții! Erai roșie toată de emoție când ți-ai scos pelerina. Dar să știi că trebuie să-ți schimbi tactica, Tara. Nimic nu mă lasă mai indiferent decât o femeie care se aruncă în brațele mele.

Oripilată de această nouă confuzie, fata se retrase către portieră.

- Și atunci de ce nu încetezi să mă mai pipăi? Lasă-mă! Te rog, Ben...

- Cine știe? Poate că ai reușit acolo unde altele au eșuat.

Avea oare de gând să-i dea o lecție pe care n-o merita? Cu o dureroasă senzație de înfrângere, Tara fre-mătă la atingerea buzelor lui pe pielea sensibilă a gâtului ei.

- Vreau să ies de aici.

- Pe mine mă vrei, Tara.

Fata n-ar fi recunoscut așa ceva nici torturată. Și totuși... Nu spera ea mereu, în taină, ca el s-o remarce, să se ocupe de ea, s-o urmărească cu asiduitate așa cum făcea Daniel? Dar era încă suficient de lucidă ca

să-și dea seama că nu-l interesa pe Ben, ca femeie. El era mulțumit de munca ei dar se ferea de sentimente. Își dăduse, de altfel, seama mai repede decât ea de efectul pe care îl aveau îmbrățișările lui asupra ei.

Fără să mai aștepte răspuns, Ben îi cuprinsese buzele în timp ce mâinile îi cercetau trupul cu o îndrăzneală pe care nu și-o permisese la Omarî.

— Ben, te rog...

Dar era prizoniera lui, prizoniera sărutărilor lui insistente, vibrând de o nebunie îmbătătoare. Palmele lui alunecau deja mai jos, cuprinzându-i sânii. Tarei îi scăpă un geamăt profund. Magia acționa din nou asupra ei, totul dispăru în jur, simțea că se scufundă, că se lasă în voia lui la fel ca data trecută...

La fel ca data trecută... La fel ca în Omarî, când el o respinsese, își aminti ea într-o tresărire de luciditate. Respingându-l din toate puterile, fata se trase înapoi lipindu-se de portieră.

— Să nu mai pui niciodată mâna pe mine! Dacă îndrăznești să mă mai atingi încă o dată, am să...

— Ai să ce? Nu uita că tu m-ai provocat, Tara. Și sunt și eu bărbat. Și-ți garantez că așa se vor petrece lucrurile ori de câte ori vei mai încerca să mă sfi-dezi.

Convinsă că el nu va ezita să-și pună în aplicare amenințarea, fata apucă tremurând mânerul portierei. De data asta izbuti să deschidă fără probleme, dar putea să jure că el blocase mecanismul în momentul primei sale tentative. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Tara țâșni din mașină și alergă spre intrare. Nu se opri, cu răsuflarea tăiată, decât la adăpostul camerei sale. Văzându-și în trecere chipul reflectat în oglindă, fetei nu-i veni să creadă. Cât era de schimbat, față

de cel cunoscut, acest obraz surprins în fugă ! Atât de viu, atât de luminos, cu ochii arzând ca de febră...

Tara adormi târziu în noaptea aceea. Spusele lui Ben, în Omari, îi răsunau în minte obsedant. Și dacă totuși avusese dreptate ? Dacă într-adevăr, până acum, fusese preocupată doar de jocul inteligenței ? Îi lipsea, oare, maturitatea afectivă care ar fi făcut din ea o femeie adevărată ? Când se trezi a doua zi, era prost dispusă și tot nu știa răspunsul la aceste întrebări.

Abia ajunsese la TSI, când Daniel intră fluierând în biroul ei. Fără să bată la ușă, ca de obicei. Pentru prima oară, această lipsă de maniere i se păru jignitoare fetei.

- Îmi pare rău că nu te-am sunat aseară, Tara, dar n-am avut nici o clipă liberă. Când am terminat treaba, era deja zece seara. Mi-era teamă că te-ai culcat. Sper că nu ești supărată pe mine.

Ea îi trimise cel mai îngeros surâs.

- Dar deloc ! Oricum, nu m-ai fi găsit. Am fost cu Ben...

Îi pândi reacția cu coada ochiului, încântată să-l vadă ieșindu-și din sărite doar pentru atâta lucru. La urma urmei izbutea să suscite destule pasiuni, pentru una care nu știuse să devină „o femeie în toată puterea cuvântului“ !

- Ți-ai petrecut seara cu Shapiro ! Unde ați fost ? Și ce-a vrut, de data asta ?

- Ce-a vrut ? A avut nevoie de mine la o recepție...

În acel moment telefonul sună și Tara se grăbi să ridice receptorul, lăsându-l pe Daniel să mediteze asupra răspunsului ei, cel puțin evaziv.

- Alo ?... Doctor Lepage ? Da, sigur. Dați-mi-l imediat.

Cu coada ochiului, Tara îl văzu apărând pe Ben. Continuă să-și fixeze privirea pe blocnotesul din fața ei, mâzgăindu-l distrată. Vorbi în continuare, ca și cum l-ar fi văzut.

- Tu ești, Pierre ? Mă bucur să te aud din nou, după zilele petrecute împreună în Omari !... Oh, da, eu sunt în regulă. Și tu ?... Sigur, cu multă plăcere ! Când vii la Paris, luna viitoare ?... Nu, nu, vin eu acolo cu avionul, mai am câteva zile de concediu.

Tara mai sporovăi câteva minute, cu voioșie. Continuă să zâmbească și după ce închise telefonul, Ben făcu un pas și comentă zeflemitor :

- Trebuia să-l rogi pe acest fermecător doctor să-ți trateze spinarea, Tara. Desigur, el n-ar fi scăpat ocazia să... Dar gata cu gluma, ai zece minute la dispoziție să-ți aduni dosarele despre Omari și să vii în biroul meu.

După ce Ben părăsi biroul, Daniel o privi încrunțat.

- Spinarea ? Ce s-a întâmplat cu spinarea ta ? Aș vrea să te hotărăști să-mi dai câteva lămuriri, Tara !

- M-au înțepat muștele în Omari. Vezi doar că nu e nimic senzațional. Și acum, vrei să mă lași, te rog ? Mă așteaptă Ben și trebuie să-mi adun dosarele.

Tara nici măcar nu ridică privirea când Daniel ieși trântind ușa. O scosese încă o dată din sărite cu gelozia lui bolnăvicioasă. Iar perspectiva unui nou tête-à-tête cu Ben... Câteva minute mai târziu se prezentă în fața lui, cu inima bătând. Dar se temea degeaba. El se comportă foarte natural, ca și cum, cu o seară înainte, se despărțiseră strângându-și ceremonios mâinile ! Cu atât mai bine ! Dacă el uitase, putea și ea să facă la fel...

Stăpânindu-și subiectul la perfecție, fata își prezenta raportul de activitate scurt și precis. După ce termină, Ben aprobă din cap.

- Iată ce înseamnă profesionalismul, Tara. Dacă aș mai avea zece ca tine la TSI, nu m-aș mai teme de concurență. Ei, poate că nu e rău să fii o maniacă a muncii.

O maniacă a muncii... Adică exact contrariul unei femei, completă Tara în sinea ei. Ieși cu capul în jos, pradă unei profunde descurajări. Ben avea un talent deosebit să-și anihileze propriile complimente.

CAPITOLUL V

Săptămâna care urmă fu murcată de o aparentă re-
întoarcere la normalitate. Tara se împacă cu Daniel și
încerca să-l evite pe Ben în măsura posibilităților. Nici
acesta nu încercă, de altfel, s-o întâlnească. Părea mai
ocupat să-i facă curte senzualiei Wanda Pettigrew...

Într-o dimineață, trecând prin fața biroului ei, o
auzi pe Joan, secretara lui Ben, comandând flori din
partea lui pentru frumoasa lui amantă. Fata grăbi pa-
sul, rugându-se ca nimeni să nu-i fi observat reacția.
Geloasă ! Era pur și simplu gelooasă ! Pentru prima oa-
ră în viața ei, făcea cunoștință cu acest straniu și foarte
sinistru demon...

Câteva zile mai târziu, Tara fu pusă din nou la
greu încercare. Descoperi că pentru a-și completa un
dosar de presă, avea nevoie de o fișă din arhiva per-
sonală a lui Ben. Grăbită ca întotdeauna, fugi în bi-
roul lui Joan ca să i-o ceară. Dar secretara lui Ben nici
nu mai știa unde îi e capul de treabă.

- E pe masa lui de lucru, Tara... Fii așa de dră-
guță și caut-o tu singură, Oricum cred că lipsește din
birou.

Prevăzătoare, fata ciocăni totuși ușor și așteptă
câteva clipe înainte de a intra. Dar vai... nu numai
că Ben nu lipsea dar mai avea și companie. Lipită de
el era Wanda și amândoi se sărutau cu foc ! Palidă;

Tara rămase o clipă pironită locului până ce Ben ridică ochii și-i aruncă o privire surprinsă. Atunci Tara își reveni și bătu în retragere ca urmărită de diavol.

Zece minute mai târziu, Ben intră în biroul ei și-i aruncă o mapă peste teancul de dosare din fața ei, privind-o cu dezinvoltură.

- Joan mi-a spus că ai nevoie de asta. Să mi-o aduci după ce termini.

Tara își mușcă buzele. Nu putea să scoată nici o vorbă. Chiar și să-l privească îi venea greu...

- Ți-ai înghițit limba, Tara ?

- Oricine în locul meu s-ar fi simțit stânjenit !

- Trebuia să bați la ușă. Așa se obișnuiește, știi ?

- Am bătut ! Dar erai prea absorbit ca să auzi !

- Asta cam așa e, murmură el ridicându-i bărbia cu un gest hotărât. Geloasă ?

- Eu ! Glumești ! De ce aș fi !

Ridicând din umeri, Ben se îndepărtă cu pași mari. Se mai opri o dată, cu mâna pe clanța ușii.

- Ar trebui să-ți răspunzi singură la această întrebare, Tara...

O oră mai târziu, după ce termină lucrul cu fișa, fata o așază cu un gest hotărât pe biroul lui Joan și plecă fără nici o vorbă. Dar necazurile ei nu se terminară aici. A doua zi, tuturor cadrelor de conducere le fu adusă la cunoștință o notă de serviciu. Erau cu toții invitați la o petrecere, la conacul Ellerdale ; vor fi prezenți numeroși parteneri de afaceri și clienți din lumea întreagă. Ben Shapiro preciza că se baza pe prezența membrilor personalului său. Pentru a dansa și pentru a se distra, desigur, dar și din evidente rațiuni profesionale. Tara privi mohorâtă invitația. În mod evident, era un ordin mascat și ar fi fost zadarnic să spere că s-ar putea sustrage

Cu atât mai rău, va sta agăţată de Daniel toată seara. Acest gând o umplu de vinovăţie. Cu ce drept se juca ea cu sentimentele acestuia? Şi asta în timp ce visa să-l impresioneze, să-l tulbure, să-l seducă pe Ben... În sfârşit... N-o să fie niciodată nimic între ea şi marele Shapiro. Şi el avea nevoie de ajutor în acele momente dificile.

În seara petrecerii, Tara scoase din husa ei rochia pe care se hotărâse s-o poarte la conac. O cumpăraseră pentru o ocazie mai deosebită, o recepţie la care ar fi trebuit să participe în ziua următoare celei în care tatăl ei îşi pierduse viaţa. Această rochie pe care n-o purtase niciodată devenise ca un simbol al tristeţii. O scoase, gânditoare, de pe umeraş. Era neagră, foarte simplă...

Tara ezită, luptându-se cu scrupulele. Dar trebuia să meargă mai departe, să se debaraseze de amănuntele fără importanţă. Tatăl ei însuşi n-ar fi fost de acord ca ea să renunţe la o haină nouă dintr-un soi de fetişism, cu care n-ar fi fost de acord.

După ce se îmbracă, Tara se cercetă în oglindă. Era frumoasă - fermecătoare chiar - dar ea nu se vedea astfel. Observă totuşi câteva schimbări. Slăbise cât stătuse în Omari, iar pe chipul ei, încă şi mai delicat, ochii străluceau pătimişi. Remarcă faptul că părul ei părea aproape alb în contrast cu rochia. Poate că Ben îşi va lăsa o clipă mâna pe rotunjimea umărului cu pielea satinată, lăsat descoperit de bretelele rochiei...

Cobori încet scara, ascultând foşnetul pe care voalul de mătase îl făcea mângâind căptuşeala de satin. Miriam o învălui într-o lungă privire cercetătoare, apoi trăsăturile i se înmuiară şi o lacrimă îi alunecă pe obraz.

- Ce frumoasă ești, fetița mea... Du-te și caută în camera mea colierul de perle, dacă vrei. Se va potrivi de minune.

Fata înclină capul și se întoarse fără o vorbă. Știa că amintirea aceluiși om le urmărea acum pe amândouă. Miriam îi urmări din priviri mersul legănat, plin de grație naturală. Tara era atât de curajoasă și atât de blondă... atât de asemănătoare bărbatului care-i dăduse viață... Miriam își mușcă buzele tremurânde. Scoase un suspin de ușurare auzind mașina lui Daniel și apoi pe cea a infirmierei, oprindu-se în fața ușii.

- Vino repede, Tara. Cavalerul tău și dădaca mea au sosit în același timp!

Pentru prima oară de la accident, fata ghici în vocea lîmpe de a mamei sale o ușoară amărăciune. Cu inima strînsă, se aplecă să o sărute pe obraz. Ce trebuia să simtă o femeie încă tânără și clocotind de viață ca Miriam, când era lipsită de aceste plăceri ce păreau atât de simple, atât de firești? Pierdută în aceste gânduri pline de amărăciune, Tara rămase mută lângă Daniel, în timpul scurtului drum până la corac.

Cu toate că încă nu se întunecase, toate ferestrele marii clădiri scîlbeau în mii de lumini. Mașini puternice erau parcate pe aleea principală. Simțindu-se în siguranță la brațul lui Daniel, fata se lăsă condusă până în hotel plin de lumină. Inima începu să-i bată cu putere când zări silueta lui Ben detașându-se din mulțime. Văzu că era singur. Observă cu neplăcere că Wanda avea un fel aproape indecent de a se lipi de el.

Ben îi strînsese mîna lui Daniel.

- Mă bucur să vă văd pe amândoi. Banul este în camera de alături. Ai face bine să-i aduci Tarei un cocktail până nu se prăbușește. Am eu grijă s-o țin în pi-

cioare până te întorci. Du-te cu el, Wanda, vrei ? O să-i arăți drumul.

Daniel se posomori iar surâsul Wandeii păru să se crispeze, dar îl ascultară amândoi ca un singur om. Când Ben Shapiro dădea un ordin, nimeni nu se gândea să protesteze... Acesta o apucă pe Tara de umăr și o întoarse spre sine.

- Doamne, Tara, ești toată numai ochi ! Dar ești foarte bine așa, mai misterioasă, mai fragilă și mai frumoasă ca niciodată. Ei hai, nu mă mai privi ca o căprioară speriată. Ți promit că admiratorul tău va reveni.

- L-ai deranjat degeaba, nici măcar nu mi-era sete.

Pe buzele lui Ben jucă un surâs amuzat.

- Bah... cel puțin am reușit să-i îndepărtiez un moment. Trebuie să ți vorbesc serios, imediat.

- Despre ce ?

- O să află la timp. Și nu discuta cu nimeni, e o chestiune personală.

Tara tăcu și Ben o învălui într-o privire cercetătoare.

- Ai ales varianta fetei cuminți, în seara asta. O faptură adorabilă într-o rochiță adorabilă. De ajuns ca să-i înflăcăreze imaginația lui Lambourne. Dar să-l ții la distanță cât sunteți aici. Ați fost invitați ca să contribuiți la bunul renume al TSI, nu uita.

- Îmi cunosc meseria, Ben. Oricum, nimeni nu și-a făcut iluzii. Știm că suntem aici pentru a servi interesele TSI. Punct.

- Pisica își scoate ghearele ! Nu uita că am încredere în tine, Tara. Dar în seara asta ești... altfel. Și ai mai venit și cu ghiuleana asta după tine... Case ghiulelea tocmai se întoarce cu cocteilul tău.

– ... În compania ghiulelei tale, i-o întoarse Tara cu cel mai dulce zâmbet.

Ben îi aruncă o scurtă privire indescifrabilă.

– Eu mă ocup de Wanda. În ceea ce te privește, fă în așa fel încât să vii după mine când o să-ți fac semn. Și atenție la Lambourne ! Dacă din cauza lui ai un aer atât de înfricoșat și nesigur, îmi pare rău că l-am invitat !

Se îndepărtă cu Wanda iar Tara făcu un efort lăudabil să-i suradă lui Daniel. Dacă avea noroc, Ben n-o să-și dea seama că, dacă în seara asta era „altfel“, cu siguranță nu era din cauza lui Daniel.

*

* *

– Cred că am să te hrănesc cu forța, hotărî Daniel în toiul petrecerii. Vorbesc cu tine de zece minute și tot timpul spui nu când trebuie să spui da, și invers. Gândul tău este în altă parte, Tara.

– Oh, Daniel, sunt dezolată ! Cred că de vină e obosescala.

Fata ridică spre el o privire plină de căință. Simțea pentru el o sinceră afecțiune. Merita mai mult decât să-și petreacă seara cu o femeie ai cărei ochi erau permanent atrași de un alt bărbat !

Daniel o apucă de după umeri cu un gest protector.

– N-are importanță ! Te vom pune repede pe picioare. Bufetul e foarte bine aprovizionat.

– Nu prea mi-e foame dar o să fac un efort pentru tine.

- În orice caz, dacă nu mănânci, te pun sub perfuzie !

Râzând din toată inima, Tara îl urmă în încăperea învecinată. După doar câteva minute, Ben îi ajunsese din urmă. Luată pe nepregătite, fata tresări când el înșfăcă cu hotărâre farfuria pe care i-o pregătise Daniel.

- Ah, iată-te, Tara ! Te căutam. Hai să ne așezăm cu toate bunătățile astea. Am fost întotdeauna de părere că e o erezie să mănânci în picioare.

Întoarse spre Daniel o privire zâmbitoare.

- Dacă nu te deranjează, aș vrea să dansez un pic cu Tara, după ce-o hrănesc. Între timp, te-ar deranja să-i ții companie domnișoarei Pettigrew, Lambourne ? N-aș vrea să se simtă neglijată.

- Datoria înainte de orice, nu-i așa ? comentă Daniel scrâșnind din dinți.

- Ei da, nu-i dreptate pe lume !

Ben privi un moment mâinile tremurătoare ale Tarei. Apoi, ridicând din umeri, o ajută să se ridice.

- Să lăsăm asta. Cu puțin necroc, cineva o să-ți golească farfuria până ne întoarcem. E limpede că nu te interesează acest subiect. Degeaba avem un bucătar francez !

Acest stil glumeț, care nu i se potrivea deloc, era mai cu seamă destinat să-i înșele vigilența lui Daniel. Înțelese Tara. Sosise deci clipa discuției lor particulare. Incapabilă să scoată o vorbă, îl lăsă pe Ben s-o cuprindă în brațe pe ringul de dans.

După câteva clipe îi luă mâna și i-o așeză pe pieptul lui, în dreptul inimii. Apoi, cu degetul mare, începu să-i mângâie încetisor degetele subțiri.

- Încetează să mai tremuri așa, Tara. Farmecul tău este irezistibil în seara asta, cu ochii tăi mari și întu-

necați, cu picioarele tale lungi și zvelte. Și totuși, dacă s-ar uita cineva mai ciudat la tine, ai izbucni în plâns. Ce-i cu tine ?

- Nimic. Ca să fiu cinstită, mă deranjează că m-ai despărțit de Daniel. Suntem atât de ocupați, și unul și celălalt, încât nu mai apucăm să ne vedem. Această invitație a fost o ocazie nesperată pentru noi.

- Ah, adevărat ?

Cu o sclipire ironică în priviri, îi ridică bărbia. Tara încercă să-și întoarcă ochii.

- Lasă-mă, te rog. Wanda ta ne supraveghează cu un aer feroce. Mă tem să nu mă deoache.

- Nu-ți face griji cu Wanda, ea știe la ce să se aștepte de la mine. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare : ce-i cu tine, în seara asta ?

- Sunt oșosită, poate. Sau contrariată... Credeam că ai să-mi spui ceva important...

- Nu te grăbi. Deocamdată, mă simt foarte bine așa.

El clătină din cap zâmbind.

- E un chin să dansezi cu mine, Tara ? Dar fie, poate că ar trebui să-mi faci datoria de bărbat curtenitor : să elogiez, de exemplu, strălucirea aproape ireală a frumuseții tale. Sau să-ți mărturisesc că mi-am schimbat părerea și că sunt chinuit de o dorință fierbinte pentru tine ?

Ca pentru a-și sublinia cuvintele, Ben o strânse mai tare. Timp de o secundă, Tara se abandonează îmbrățișării lui în timp ce vorbele lui o învăluiau ca o dulce mângâiere. Cu obrazul îngropat în părul ei, el îi șopti cu glas schimbat :

- N-ar fi chiar o minciună, Tara. Chiar cred că mi-am schimbat părerea. Poate pentru că ești atât de suplă, atât de grațioasă.

O sărută pe gât și fata se depărtă cu o mișcare bruscă, furioasă și jignită de felul cum o trata în public.

— Ce fermecător reflex de pudoare! Știi că-mi amintești mereu de o pisică, Tara? O pisică de catifea, o tigroaică, o pisică cu toate ghearele scoase.

— Aș vrea să renunțăm la acest dans, domnule Shapiro, dacă nu te deranjează.

— Dorința ta e ordin pentru mine, draga mea. În acest caz, putem trece imediat la discuția noastră personală. Pe aici, te rog.

Ben o apucă de mână și porni spre ușă cu pași atât de rapizi încât fata trebui să alerge aproape, ca să se țină după el. Roșie toată, Tara se strădui să ignore privirile surprinse sau chiar ostile îndreptate asupra ei. Îl văzu chiar pe Daniel pornind spre ea, ca și cum ar fi vrut să intervină, dar oprindu-se cu o expresie închiudată. Câteva clipe mai târziu, ajunși în fața bibliotecii, Ben îi făcu loc să intre.

— Ce-o să-și închipuie toată lumea? murmură ea!

— Ce-i mai rău, probabil. Dar, în general, am ceva mai bun de făcut decât să mă preocup de starea de spirit a oamenilor de bine. Trebuie să discut cu tine o problemă foarte serioasă, Tara. Stați jos.

Părea că nu mai glumește, de data asta. Impresionată de tonul lui sever, fata se așeză în fotoliul indicat și acceptă fără să protesteze băutura ce i se oferea.

— M-am interesat în legătură cu Miriam. Se pare că situația ei ar putea fi rezolvată printr-o operație, o anunță el fără nici o introducere. Vreau să-ți precizez că nu există nici o certitudine. Va trebui să meargă la Londra pentru niște analize. Dar dacă totul e în regulă, ar putea avea șansa să meargă din nou.

O clipă, Tara îl fixă cu o privire neîncrezătoare, apoi chipul i se luminează.

- Oh, Doamne, Ben ! Nici nu îndrăznesc să sper... Totuși doctorii mi-au spus că nu se va mai putea folosi niciodată de picioare !

- Tara, să ne înțelegem bine. Este vorba de o posibilitate și nu de o certitudine. Acest gen de intervenție comportă întotdeauna o doză de risc. Dar medicul la care m-am gândit este un chirurg desăvârșit, un om în care am toată încrederea. Firește, Miriam va avea cuvântul hotărâtor. Și tu...

- Eu, nu. Doar Miriam și numai ea. Dar... riscul e mare ?

- Mare nu, dar există. Probabil că medicii n-au dorit să și-l asume când era încă slăbită după accident, sub imperiul șocului produs de moartea tatălui tău.

Tara își duse mâna la tâmplă.

- Când ai aflat asta Ben ?

- Când erai plecată în Omari. Am discutat îndelung cu Miriam.

- Dar ea nu mi-a spus niciodată nimic despre asta ! Ben făcu un gest de nerăbdare.

- Eu am rugat-o să nu spună nimic deocamdată. Voiam să-ți dau eu vestea astfel încât să n-o amestecăm pe mama ta în discuții penibile. Problema este următoarea : operația va trebui să aibă un caracter particular, cu alte cuvinte, nici actul în sine nici cheltuielile de spitalizare nu vor fi plătite de vreo instituție. Chirurgul de care vorbim este o somitate universal cunoscută, iar lista sa de așteptare este nesfârșită. Dacă Miriam o ia pe cale oficială, va trebui să aștepte ani de zile, ceea ce ar epuiza-o nervos. Am hotărât deci să plătesc eu costul intervenției.

Tara se ridică dintr-un salt.

- Niciodată !

- Acum înțelegi de ce n-am vrut s-o amestec pe Miriam în aceste discuții nedemne ? o întreabă Ben dezgustat. Eram sigur că ai să reacționezi în felul acesta.

- Mama mea n-ar accepta niciodată să cheltuiești o sumă uriașă pentru ea. Nu suntem cerșetoare, Ben. Ne-ai făcut deja destule servicii !

- Nu ție. Lui Miriam. Și știi de ce...

Bineînțeles... Ce n-ar face el în amintirea acelei soții pe care nu încetase s-o iubească ?

- O să mă străduiesc să găseșc singură banii, Ben.

- Nu fi ridicolă ! Știi doar că banii, ăștia sunt nimic pentru mine. Nici n-o să-i simt.

- Dar *noi*, noi o să-i simțim. Miriam are mândria ei, Ben. Nici nu-ți închipui cât o costă să depindă de altcineva până într-atât. Ea nu...

Ben scoase un oftat profund.

- Înțeleg... Lasă-mă să-ți propun altceva, în cazul ăsta. Ajută-mă și am să-ți plătesc pentru asta. Eu voi plăti operația și tu ai să te revanșezi mai târziu.

- Ce vrei să spui ? Cu ce pot să te ajut ?

- Am nevoie de o amfitrionă, Tara. Acestui conac îi lipsește o mână de femeie.

- O ai pe Wanda !

- Unii pot fi dotați pentru anumite lucruri și pentru altele nu... Tu ești foarte potrivită pentru că eu primesc mai ales în weekend. Rareori dau o serată în timpul săptămânii. În orice caz, vei putea dormi aici dacă vreunul din aceste dineuri se prelungește. Sunt destule camere la Ellerdale !

Chinul Tarei se întunecă.

- Drept cine mă iei, de fapt ? Dacă-ți închipui...

Cu ochii mișiți, Ben se apropie și o lipi cu putere de el.

- Dacă-mi inchipui ce ?

Tonul lui era atât de amenințător încât ea închise ochii, căutând un refugiu iluzoriu în întuneric. Măinile lui îi apocară chipul ca într-o menghină și Tara știu că, și de data asta, el o va săruta cu furie distrugătoare. Ținându-și răsuflarea, se supuse inevitabilului, când îl auzi izbucnind în râs.

- Ce drăguță ești când aștepti în felul ăsta „pe-deapsa“ ! Dar n-am să-ți dau satisfacția asta, micuța mea Tara. Mai ales după cele ce mi-ai spus. N-am să te sărut decât dacă mă rogi frumos.

- Ești îngrozitor, murmură ea, cu ochii în lacrimi.

Timp de o secundă rămaseră ochi în ochi, apoi ea își plecă privirea.

- Ai de gând să leșini sau e un mod de a cerși o sărutare ?

- Oh, Ben, te rog...

Jignită, istovită de această hărțuire fără sfârșit, Tara se clătină. El o luă în brațe cu un gest protector.

- Dacă mă rogi așa frumos, Tara, o să-ți mai acord o dată această favoare...

Puse stăpânire pe buzele ei fără ca ea să opună vreo rezistență. Ridicând-o aproape în brațe, Ben o sărută cu pasiune, ca și cum ar fi vrut să înăbușe strigătul de ajutor abia auzit ce-i scăpase fetei.

- Stai liniștită, Tara, stai liniștită... Dacă aș putea să-i trimit la naiba pe toți oamenii ăștia !

Din nou, gura lui o căută pe a ei, cu o aviditate, o pasiune pe care nu le dovedise până acum. Tara simți că-și pierde capul, că alunecă încet... Ben punea atâta ardore în îmbrățișarea lui încât era înclinată să-i dea

crezare, să i se ofere tot atât de nebunește, tot atât de pătimas, pe cât părea că i se oferă el, ei. Dar vai... cum să uite că, din partea lui, nu putea fi decât o joacă plină de cruzime? Își înăbuși un suspin și se zbătu, încercând să se desprindă. Dar Ben refuză să-i dea drumul. Și dacă era mai puțin indiferent decât voia să pară? se întrebă ea, cotropită timp de o secundă de o speranță imensă, intensă...

- De ajuns, murmură Ben așezându-i capul pe umărul lui. Nu e nici locul, nici momentul potrivit. Iar tu ai un aer mult prea fragil, în seara asta.

Timp de câteva clipe ce părură fără sfârșit, o ținu așa, cuibărită la adăpostul pieptului lui. Dar fură câteva clipe prea mult. Brusc, fără ca cineva să bată în prealabil, ușa se dădu de perete și silueta lui Daniel se ivi în prag.

- Tara! strigă el cu glas ascuțit. Ce faci aici?

Ben se încordă, mânios.

- De ce mai întrebi? Doar ai ochi să vezi.

Copleșită de rușine, Tara vră să se desprindă din îmbrățișarea lui, dar el o menținu cu fermitate lângă sine. Daniel îi aruncă o privire disprețuitoare.

- Eram sigur! Îți joci nuri pe lângă patroa, nu-i așa?

- Oh, nu ne jucăm de-a nimic, i-o întoarse Ben cu răceală. Dimpotrivă, suntem foarte serioși.

- Serioși? Îți cunosc eu obiceiurile, Shapiro.

- Mă tem că nu atât de bine pe cât îți închipui! Dacă ai de gând să continui pe tonul ăsta, poți să te consideri deja șomer, Lambourne. Ești la mine acasă aici, iar această încăpere este destinată uzului meu personal.

Ben aruncă o privire rapidă chipului livid al Tarei!

- Tu aşteaptă-mă aici. Cât despre tine, Lambourne, am să-ţi spun două vorbe.

Din câţiva paşi fu lângă Daniel. Îl apucă de braţ şi-l trase afară aproape cu forţa, închizând uşa în urma lui. Cu genunchii tremurând, Tara se lăsă să cadă în cel mai apropiat fotoliu. În viaţa ei nu se mai simţise atât de stăjenită, de umilită. Bietul Daniel ! Ce-o să creadă despre ea ? Ben nu va ezita să-l concedieze ; o atesta atitudinea arogantă pe care o adoptase cu uşurinţă faţă de el. Şi va fi din vina ei ! Totul era din vina ei... Nu-i mai rămânea decât să demisioneze de la TSI, şi cât mai repede. Dar deocamdată n-o obseda decât un singur lucru : cum să părăsească mai repede locul martor al decăderii ei !

Cu fruntea sus dar cu genunchii tremurând, Tara traversă salonul vast şi ajunse la garderobă pentru a-şi lua mantoul. Ieşi pe uşa principală chiar în momentul când maşina lui Daniel dispărea după cotitură. Înăbuşindu-şi teama, fata o apucă pe alea întunecoasă ce ducea la căsuţa ei. Prefera să traverseze singură pădurea, pe jos, în întuneric, decât să mai rămână o secundă în plus la conacul Ellerdale !

Nu parcursese mai mult de o sută de metri când un Ferrari roşu se opri lângă ea cu un scârţâit strident de frâne. Ben sări din maşină şi o apucă de braţ chiar în clipa în care ea se arunca în desişuri, într-o încercare disperată de a-i scăpa.

- Urcă imediat în maşină, prostuţă mică ! Nu te-ai gândit că poate Lambourne te aşteaptă la prima cotitură, să te strângă de gât ? E nebun de furie !

- Pentru că... pentru că l-ai dat afară, nu-i aşa ?

- Încă nu. În starea în care era, am preferat să-l las să-şi epuizeze repertoriul de insulte la adresa mea.

O să mă ocup de el mâine dimineată. Pentru moment, mă interesează mai mult cazul tău.

Tara lăsă capul în jos.

- Soluția cea mai simplă ar fi să demisionez, Ben.

- Nici nu poate fi vorba ! Te conduc chiar acum la tine. Seara asta a fost prea plină de peripeții pentru tine. Mâine stai acasă să te odihnești. În felul ăsta vei evita și o confruntare penibilă cu Lambourne.

- De ce ? Sunt perfect capabilă să fac față îndatoririlor mele !

Cu un oftat de exasperare, Ben o așeză cu forța pe scaunul de lângă șofer și apucă volanul.

- În definitiv, e treaba ta. Tot ce-ți cer, pardon, tot ce-ți pretind este ca atunci când vei vorbi cu Miriam să ai în vedere interesul ei mai întâi. Cu alte cuvinte, să lași la o parte orice alte considerente egoiste, ne-am înțeles ? Veți lua împreună o hotărâre și mi-o vei aduce la cunoștință chiar mâine. Dacă Miriam se încumetă să-și asume riscul, eu voi plăti operația. Și nu mă interesează nici un pic nici scrupulele tale nici părerea ta deplorabilă despre mine. Este vorba doar despre Miriam, înțelegi ? Doar despre ea !

Astfel, el intra din nou în viața lor, infiltrându-se în mijlocul celor mai intime, celor mai personale probleme. Și asta după ce-i terfelise, pentru totdeauna, reputația !

- Ești doar patronul meu, Ben, nu și conștiința mea ! Cu ce drept... ?

O apucă de umeri și o trase fără menajamente către el. Cu răsuflarea tăiată, Tara se trezi strivită la pieptul lui în timp ce gura lui puneă stăpânire pe a ei cu o patimă atotstăpânitoare. Era împins de dorința de nestăvilit de a o stăpâni, de a o poseda. Cu o mișcare

aproape brutală, Ben îi dădu mantoul la o parte căutându-i febril goliciunea sânilor sub rochie.

Tara se apăra cu ghearele și cu dinții împotriva lui, dar și împotriva clocotului pasiunii incontrolabile care urca în ea ca o furtună. Chiar și acum când el o brutaliza fără milă.

- Încetează ! Ben... încetează, te rog..

- De ce să încetez ? E o adevărată plăcere să te strâng la piept iar tu răspunzi atât de bine... Poate că totuși Lambourne te-a format mai bine decât mi-am închipuit. Înțeleg că nu i-a fost ușor s-o surprindă pe femeia care-i aparținea, în brațele mele.

Distrusă, Tara încetă într-o clipă să se mai lupte.

- Nu-i aparțin, murmură ea. Nu îngădui nimănui să se considere proprietarul meu. Nu vrei să înțelegi ? Mă inspăimântă, Ben. Lasă-mă să plec, te implor.

Timp de o secundă, el ezită privind-o lung, arzător, posesiv. Apoi, fără o vorbă, îi dădu drumul și se aplecă să-i deschidă portiera.

Și atunci, ca într-un coșmar care se repetă, Tara sări din mașină și fugi, fugi cu răsufarea tăiată spre adăpostul liniștitor al casci...

CAPITOLUL VI

A doua zi, Tara se prezentă la lucru cu un puternic sentiment de plictiseală. Biroul era neschimbat, munca era aceeași. Și totuși, ei încetase să-i mai placă la TSI. Fata scoase un oftat care ar fi înmuiat sufletul oricui. Chiar dacă Ben ar renunța s-o mai hărțuiască, să se mai amestece în viața ei particulară, tot n-ar mai putea regăsi plăcuta lipsă de griji de altădată. Căci acest bărbat născuse în ea o patimă din ce în ce mai tumultuoasă; o patimă pe care el n-o împărtășea deloc, dar pe care îi făcea o plăcere răutăcioasă s-o alimenteze, s-o exacerbeze.

Când Daniel dădu buzna în biroul ei, fata se crispă ridicând spre el o privire temătoare. Dar, spre marea ei surprindere, el îi aruncă imediat un zâmbet foarte cald, aproape stânjenit.

— Am venit să-mi cer scuze, Tara. Ieri m-am purtat ca un bătăran. După tot ce i-am făcut ieri lui Shapiro, trebuie să admit că s-a purtat ca un gentleman. M-a lăsat să mă descarc împotriva lui și cred că asta a fost o atitudine înțeleaptă. Când i-am prezentat demisia azi-dimineață, a mers până într-acolo încât mi-a explicat totul.

— Ți-a explicat... totul ?

- Sigur. Mi-a vorbit de mama ta, despre operație. Despre riscul de a-și înrăutăți situația dacă intervenția nu reușește. Înțeleg acum că aceasta e cauza stării tale de nervi, Tara. Era normal ca el să te susțină când ai izbucnit în plâns. Am fost un dobitoc, am fost ridicol. Îmi pare rău.

„Ben are un talent deosebit să iasă cu fața curată din cele mai grele situații“ gândi Tara cu amărăciune. Probabil că și în fața unui pluton de execuție ar găsi o modalitate să întoarcă situația în favoarea lui! Între timp, Daniel nu terminase cu scuzele.

- Până la urmă, am avut amândoi o discuție destul de amicală. M-a sfătuit să am răbdare cu tine, să te mai cruț, având în vedere împrejurările.

Tara rămase cu gura căscată. Tocmai el dădea asemenea sfaturi... El, care o urmărea, o hărțuia și-i impunea fără încetare tot felul de restricții! Ben nu se înșela, totuși, asupra unui punct: ea trebuia să admită că sărutările lui Daniel, felul lui de a o atinge îi creau uneori sentimentul unei agresiuni. Asta în timp ce Ben putea s-o sărute, cu furie chiar, fără ca ea să se simtă nici un moment în pericol. Dar Tara preferă să nu se mai gândească la asta...

După ce se mai scuza o dată și după ce o sărută cast pe obraz, Daniel plecă. Rămasă singură, fata se îngrozi de talentul diabolic cu care Ben își țesea intrigile. Era cu totul în puterea lui și el știa acest lucru. Profund abătută, retrăi amintirea serii trecute, reîntorcerea acasă unde o găsisese încă trează pe Miriam.

- Ce devreme te-ai întors, draga mea! Și ce palidă ești... Ben ți-a spus marea noutate, nu-i așa?

Fata trase puternic aer în piept.

- Am discutat, într-adevăr, despre operație. Și-ți mărturisesc că m-a îngrozit.

Cu inima strânsă, Tara se lăsă în genunchi lângă fotoliu. Mama ei o cuprinse cu brațele.

- Nu trebuie să te îngrozești, draga mea. Fii curajoasă pentru mine căci eu m-am hotărât : vreau să-mi încerc șansa. Tu mă cunoști, întotdeauna am fost activă, m-am mișcat mult. Gândul că-mi voi petrece toată viața legată de un scaun rulant, mă face câteodată să... să urlu.

Tara ridică spre ea o privire plină de durere dar Miriam îi zâmbi printre lacrimi.

- Pe de altă parte, îți mărturisesc că dacă ar trebui să aștept mai mult, n-aș mai avea curajul să-mi mențin hotărârea. Sunt conștientă de riscurile operației și sunt gata să le înfrunt. Cu condiția ca totul să se petreacă foarte repede, bineînțeles.

Tara își mușcă buzele înainte de a o întreba pe un ton neutru :

- Ben ți-a spus că trebuie să mai aștepti ?

- Nu, draga mea. Tocmai asta e nemaipomenit. El îl cunoaște personal pe chirurg și acesta a fost de acord să mă opereze imediat dacă analizele preliminare vor fi satisfăcătoare. Ben este un miracol pentru mine, tu știi.

„Un miracol pentru unii și un coșmar pentru alții...” gândi Tara, cu moartea în suflet. Căci acum știa foarte bine ce-i rămâne de făcut...

După ce plecă Daniel, fata se ridică și se îndreptă ca un robot spre biroul directorului. Îl găsi pe Ben discutând cu secretara.

- Pot să vă vorbesc un moment ? întreabă ea cu voce ștearsă.

- Vino...

Ben îi luă brațul și i-l ținu cu fermitate sub al lui, ca și cum s-ar fi temut ca ea să nu se prăbușească din-

tr-un moment în altul. O teamă care nu era total nejustificată, de altfel, gândi Tara lăsându-se să cadă în fotoliul care-i fusese indicat. Era pentru prima oară în viața ei când suferise o înfrângere atât de totală, atât de amară...

Cu o ultimă tresărire de curaj îl privi în ochi fără să clipească.

- Am discutat cu Miriam aseară. E gata să riște, cu condiția ca operația să aibă loc imediat. Voi face deci ce mi-ai cerut.

Se lasă o tăcere grea. Îngrozită la gândul că s-ar fi putut răzgândi, fata îi cercetă chipul și descoperi o expresie aproape șocată.

- Tara, pentru numele lui Dumnezeu ! Tot ce ți-am „cerut“ este să-ți ajuți mama ! Știam c-o să-ți vină greu să accepți, iată de ce ți-am propus un mijloc de a plăti tu însăși operația. Este o propunere foarte onestă ! Drace, doar ai văzut conacul ! Iar relațiile cu publicul sunt doar specializarea ta ! Ai putut doar constata că am într-adevăr nevoie de o amfitrioană.

- Dar tot nu înțeleg de ce Wanda...

Ben o întrerupsă nerăbdător :

- Las-o pe Wanda, ai milă ! E absolut incapabilă să-și asume vreo responsabilitate ! Nu toate femeile stăpânesc arta de a primi, Tara.

Fata ridică din umeri și se menținu într-o tăcere bosumflată. Ben făcu o mutră exasperată.

- O să mai vorbim despre asta altă dată. Spune-mi mai curând dacă te-ai văzut cu Lambourne ? Noi doi am avut o discuție aproape amicală, în dimineața asta.

Tara lasă capul în jos.

- Da, l-am văzut.

Ben aştepta amănunte. Pentru că ea tăcea, o întreabă, cu înţelegere chiar :

- Încamnă el chiar atât de mult pentru tine, Tara ?

Ea clătină din cap.

- Sunt conştient că m-am purtat urât cu el ; sunt convins că din vina mea trece acum prin momente dificile...

- Dificile ? E bolnav de gelozie din cauza ta, pot să-l înţeleg. În sfârşit... nu vreau să vorbesc despre asta.

Ben îşi ridică manşeta cu o mişcare bruscă şi-şi consultă ceasul.

- Oricum, e ora mesei. Vino.

Tara se ridică ca un automat şi-l urmă fără să ceară nici o explicaţie. Doar când îi deschise portiera maşinii înţelese că o invita la un restaurant. De îndată ce se instalează în apropierea ferestrei, în localul luxos dar discret, Ben abordă din nou subiectul operaţiei.

- Am programat deja o întâlnire cu doctorul Burgess, o anunţă el brusc. M-am gândit că în felul ăsta câştigăm timp.

Deci îşi permisesese să ia această iniţiativă fără să-i mai ceară părerea ! Dar Tara nu mai avea putere să-l pună la punct. În starea ei de confuzie, un singur lucru era sigur : avea nevoie de el.

Îi adresează un surâs tremurător.

- Îţi mulţumesc pentru strădania ta, Miriam nu e prea liniştită şi, într-adevăr, e preferabil să acţionăm cât mai repede.

- Dar tu, Tara, ce crezi despre hotărârea ei ?

- Ce vrei să-ţi spun ? Sunt moartă de frică. Dacă starea ei se înrăutăţeşte, n-am să mi-o iert niciodată.

Pe de altă parte... mi-a spus că, uneori, îi venea să urle de disperare. Știai asta? Eu o credeam resemnată, aproape împăcată. Poate și pentru că-mi convenea. N-am vrut să văd dincolo de voioșia ei de suprafață... Nici nu-ți închipui ce rușine mi-e că m-am lăsat amăgită în felul ăsta!

Cu ochii scăldați în lacrimi, fata își frângea degetele cu nervozitate.

- Tara...

- Nu-i nimic, n-ai grijă. Doar că...

- Eu te-am adus în starea asta? Cu siguranță, nu asta am urmărit. Spune-mi ce pot să fac pentru tine, pentru a-ți reda agresivitatea, pofta de viață, strălucirea?

Cu un gest fără vlagă, fata își trase mâna dintre ale lui.

- Nimic, Ben. Tu ești mereu același, de altfel. Eu m-am schimbat... Să vorbim despre Miriam, testul nu are importanță.

- Vreau să vă conduc eu la spital, în ziua programată.

- E drăguț din partea ta. Dar nu cred că în Ferrari...

- N-am doar o singură mașină, Tara. Ai încredere în mine.

Fata acceptă cu o înclinare a capului.

- În ceea ce privește onorariul...

- Nu te mai gânde, Tara, te rog.

- ... Am reușit să pun deoparte, în fiecare lună, ceva bani, pentru cazul în care Miriam ar fi avut nevoie să meargă la o casă de odihnă sau să-i schimb aparatul. Nu sunt de ajuns, dar pentru început...

- Tara...

Dar fata nu se lăsă întreruptă.

- Asta am hotărât amândouă ieri seara. Când vom primi factura, vom apela, poate, la tine. Și dacă îți menții propunerea, voi... voi accepta slujba de amfitrionă la conac până la rambursarea integrală a datoriei.

- Ca și cum ai accepta să te duci la tăiere ! Ai un fel de a prezenta lucrurile, Tara !

- Le prezint exact așa cum sunt. Miriam nu știe nimic despre înțelegerea noastră. Și ți-ai fi recunoscătoare dacă nu i-ai vorbi despre ea.

- De ce te temi ? Că o să creadă că împarți patul cu mine pentru a-ți plăti datoria ?

- Mă cunoaște prea bine ca să-și închipuie așa ceva despre mine... Și pentru că veni vorba, azi-dimineață am retras de la vânzare apartamentul. Dacă operația reușește, mama va prefera să locuiască în oraș.

- Tu ai forțat-o să ia această hotărâre, Tara ! Știu că lui Miriam îi place la Ellerdale mai mult ca oriunde.

- Închipuie-ți că n-am forțat-o deloc ! I-am atras doar atenția că dacă operația reușește, nu va mai fi o invalidă. Și că, în această eventualitate, această casă special amenajată ar fi mai folositoare celor cu adevărat bolnavi.

- Asta în timp ce nimeni nu v-a cerut s-o părăsiți ? Miriam ar fi putut, la rândul ei, să-ți atragă atenția asupra ingratitudinii tale...

Tara i-o tăie cu glas neutru, mai calm și mai sigur ca niciodată :

- Care ingratitudine ? M-ai manevrat și m-ai dirijat ca pe un pion pe tabla de șah, Ben. Ești autorul și regizorul unui scepăriu în care n-am avut de ales decât să interpretez rolul pe care l-ai scris pentru mine.

Află că lucrurile s-au schimbat, de acum înainte. După ce voi achita datoria, voi părăsi TSI. Vreau să fiu stăpână pe viața mea. Și n-am să îngădui ca cineva să ocupe în viața mea alt loc decât cel hotărât de mine.

Din înțelegerea și căldura pe care le dovedise Ben nu mai rămăsese nici o urmă. Ca doi străini, așezați în tâmplător la aceeași masă, terminară de mâncat în cea mai deplină tăcere.

*
*   *
*

Două zile mai târziu, Ben sosi acasă la ele într-un lung Mercedes alb. Ținu să se ocupe el însuși de Miriam și o instalează în partea din față a spațioasei mașini. Așezată în spate, Tara zâmbi emoționată. Ben o trata pe mama ei ca pe o regină și ea își dădea seama cât era de sensibilă Miriam la atențiile lui. Fata își relua iute expresia morocănoasă când îi surprinse privirea lui Ben în oglinda retrovizoare. Nu-l putea lăsa să descopere vreo fisură în armura ei !

Ajunși în sala de așteptare, Ben se cufundă în lectura unui jurnal iar Tara se plimba în sus și-n jos. Când Miriam își făcu apariția, amândoi ridicară spre ea priviri arzând de nerăbdare. Ea le aruncă un zâmbet larg :

- Doctorul Burgess crede că operația se poate face ! Mi-a vorbit, desigur, și despre riscuri. Dar știam deja asta. Deci am hotărât să fac acest pas.

Auzind despre riscuri, Tara începu să tremure din creștet până-n tălpi. Întrebă cu glas slab :

- Când ?

- Peste două săptămâni. Mai am deci câteva zile ! Surâzătoare și veselă, Miriam părea foarte senină dar Tara își dădea seama că era torturată de teamă. Cu

inima strânsă de neliniște, îl văzu pe Ben intrând în cabinetul doctorului Burgess. Se interesa oare despre costul operației? Totuși, când ieși după un sfert de oră, Ben nu le dezvălui nimic din discuția sa cu medicul. Chiar și în mașină, pe drumul de întoarcere, nu făcu altceva decât să-i susțină moralul lui Miriam, glumind cordial și cu bună dispoziție.

În spate însă, Tara avea impresia că fiecare metru parcurs o ducea tot mai aproape de coșmar. Tremura pentru mama ei mai mult decât și-ar fi închipuit. Iar viitorul părea deodată atât de nesigur! În curând, dacă operația reușea, va trebui să plece din căsuța ascunsă în pădurea Ellerdale, să renunțe la plimbările prin vastul domeniu. Și, ceea ce era cel mai grav, mai greu de închipuit: să nu-l mai vadă niciodată pe Ben Shapiro...

După aglomerația din oraș, mica locuință a paznicului, înconjurată de grădini și livezi, părea ca un adevărat pământ al făgăduinței, o oază de seninătate și prosperitate. Tara observă privirea melancolică pe care Miriam o aruncă locuinței și i se strânse inima: mama ei nu avea nici un chef să părăsească acest loc privilegiat. Călătoria o obosise totuși și Tara se grăbi s-o pună în pat. Cu un sentiment de neliniște, fata se întoarse în salon unde o aștepta Ben.

Făcu un ceai pentru amândoi, apoi, știind că Miriam a adormit, se hotărî să pună întrebarea care-i ardea buzele:

- Discutând cu doctorul Burgess, presupun că ai aflat mai multe despre așa-numitul „risc”? Spune-mi tot, Ben. Și fără ocolișuri, te rog.

- Foarte bine. Ți repet aproape cuvânt cu cuvânt ce mi-a spus. Pentru a discuta în termeni accesibili:

mama ta suferă de o tasare a vertebrelor din partea de jos a coloanei vertebrale. Dacă intervenția nu reușește, se poate instala o paralizie permanentă și totală. Miriam știe la ce trebuie să se aștepte, doctorul Burgess nu ascunde nimic pacienților săi, din principiu...

Tara își privi mâinile tremurânde.

– Și tu ce crezi, Ben? Crezi că face bine jucându-și această șansă?

– Eu o susțin din toată inima. Gândește-te ce ar însemna pentru ea să se poată deplasa din nou singură, să iasă la cumpărături, să conducă, să alege!

– Dar ar putea și să moară...

– Ai fi preferat să nu-ți fi spus nimic despre operația asta?

– Te înșeli, Ben. Știu acum cât de mult o apasă infirmitatea. Oricare va fi rezultatul acestei intervenții, îți voi fi mereu recunoscătoare pentru tot ce-ai făcut pentru ea. Încă ceva, totuși: ți s-a precizat costul final?

– Nu obișnuiesc să întreb de la început cât costă. Aștept factura, atâta tot.

– Tu faci cum crezi, Ben. Dar noi, Miriam și cu mine, nu ne putem permite aceeași dezinvoltură.

El se ridică brusc, ca și cum s-ar fi simțit insultat.

– De ce mai întrebi? Tu ți-ai impus condițiile în termeni foarte clari. Voi respecta regulile pe care le-ai stabilit.

Fără să se lase intimidată, Tara îi susținu privirea furioasă.

– Trebuie să fim bine înțeleși, Ben...

– Oh, eu te înțeleg foarte bine, fii fără grijă. În schimb, reciproca nu e valabilă. Poate că ar fi timpul să faci un efort din punctul ăsta de vedere!

Ieși cu pași mari, fără să-și ia rămas-bun. Încrămenită în fotoliu, Tara auzi duduitul motorului Mercedesului, scrâșnetul cauciucurilor pe pietrișul aleii, apoi nimic, doar tăcerea eternă a pădurii...

*
*   *
*

Pentru a avea mai mult timp la dispoziție, Tara își luă o săptămână de concediu începând cu prima zi de internare a mamei sale. Ben insistase să le ducă el la spital și fata acceptase, știind că prezența lui îi dădea curaj lui Miriam. Își petrecură după-amiaza la căpătâiul bolnavei, apoi Ben o lăsă pe Tara în fața hotelului unde ea își luase o cameră, și plecă fără să-i adreseze nici măcar un cuvânt.

Ziua următoare, ziua operației, fu un adevărat chin. Neavând voie să meargă la spital, Tara se așeză îmbrăcată pe pat, ignoră cărțile și revistele și rămase cu ochii pe ceas. Minutele se scurgeau cu o încetineală exasperantă. Nu îndrăzneă să iasă, nici măcar pentru câteva minute. Dacă se întâmpla ceva? Dacă o căutau de la spital chiar atunci când era plecată?

Când telefonul sună, fata rămase o clipă paralizată înainte de a reuși să pună mâna pe receptor.

- Doamne, tu ești, Ben? Ai aflat ceva? E vreo problemă? Nu-mi ascunde nimic, te rog!

- Ei, ei, calmează-te un pic! E de abia ora prânzului! Din câte știu, Burgess nici măcar n-a început operația. Eu voiam să mă asigur că mai ești în viață!

Era atât de bine să audă o voce de om, chiar și pe a lui! Gata să plângă, Tara băigui:

- Sunt... sunt bine, mulțumesc.

- Dacă totul decurge conform planului, mâine ai s-o poți vedea.

- Da. Dacă totul decurge conform planului.

- Fii sinceră, Tara : te-au lăsat nervii ? Vrei să vin la tine ?

Ea scutură din cap, refuzând în virtutea inerției, din instinct de conservare.

- Nu... nu pot să plec de lângă telefon !

Spre marea ei nedumerire, Ben închise fără să mai insiste. Descumpănită, simțindu-se mai singură ca niciodată, fata strânse la piept receptorul mut. Oh ! Ben... Cât ar fi avut, acum, nevoie de el ! Cu toate astea, îl respinsese.

Tara puse, în sfârșit, receptorul în furcă și se întoarse către ceasul cu acele lui leneșe. Auzind un ciocănit scurt la ușă, îi sări inima în piept. Alergă să deschidă și rămase o clipă năucită, recunoscând vizitatorul.

- Ia-ți bagajele, Tara. Trebuie să ieși de aici.

- Nu pot să plec de lângă...

- Tara Frost, ar fi trebuit să fii prima care să știi că-ți poți comuta convorbirile unde vrei ! Am lăsat deja la recepție numărul de telefon al mașinii mele și am precizat că e vorba de urgență.

De data asta, tonul lui ironic sună ca cea mai dulce muzică în urechile ei. Tara își luă geanta și, bucurându-se că scapă din camera ei solitară, îl urmă fără o vorbă.

- Am un apartament în oraș, spuse Ben așezându-se la volan. Prefer să dorm la Londra până când Miriam va fi în afara oricărui pericol. Te conduc acolo.

- Dar... nu pot ! Nu vreau...

- Nu vrei să fii sedusă ? Cât de bine te înțeleg... Dar înainte de a țipa ca din gură de șarpe, domnișoară

Frost, așteaptă să fii atacată. Nu crezi că așa ar fi mai logic ?

Fata căzu într-o muțenie bosumflată. Ben reușise, încă o dată, s-o ridiculizeze... În timp ce conducea, el îi arunca scurte priviri cercetătoare. În sfârșit, spuse hotărât :

- Tu, Tara, o să-mi faci plăcerea să tragi un pui de somn ! Imaginează-ți ce-o să zică Miriam mâine dimineață, când o să deschidă ochii și o să te vadă în halul ăsta ! Trebuie să-ți ții firea, Tara. Măcar de dragul mamei tale.

Ea îl privi temătoare dar Ben o ignoră și continuă să conducă în tăcere. Era evident că nu avea încotro. El opri mașina pe o alee mărginită de superbe imobile în stil clasic. Tara îl urmă ca un robot și rămase o clipă fără grai când el deschise ușa apartamentului.

Acest loc care, în definitiv, nu era decât o locuință ocazională, era tot atât de luxos ca și un palat, cu tapiseriile lui bogate, cu mobilele stil și cu superbele sale covoare persane ! De ce, dar de ce, un bărbat care trăia într-un astfel de univers acorda atâta atenție unor femei atât de diferite de lumea lui ?

Văzând-o nehotărâtă și stânjenită, Ben îi spuse :

- Asta este camera pe care o poți folosi. Instalcază-te și vino apoi în salon. Eu o să fac o cafea.

Tara dădu din cap cu un aer absent. Totul părea atât de calm, ambianța era atât de tihnită... și în același timp atât de primejdioasă ! Cu genunchii tremurând, pași prin fata lui Ben și intră în camera pe care i-o indicase. Se recunoscă cu greu în marea oglindă ovală, cu ramă aurită. Palidă, cu chipul tras, cu ochii încercănați de neliniște și oboseală, era doar umbra celei de odinioară, plină de viață. Din fericire, purta aceeași

rochie neagră, care-i stătea atât de bine, cu croiala ei dreaptă și decolteul discret. Cu mâna tremurând, fata își scoase din geantă peria de cap. O perie care era o adevărată bijuterie și care n-o părăsea niciodată ; făcută din corn, cu mânerul încrustat cu argint, cu inițialele ei încrustate pe spate. O moștenise de la bunica ei, Teresa Frost. Își perie părul cu mișcări sacadate, apoi trase puternic aer în piept și se pregăti să dea ochii cu stăpânul casei...

CAPITOLUL VII

- Ah, iată-te, Tara ! Ai venit la țanc. Cafeaua e gata. Ben puse tava pe măsuță și o invită să se așeze. Ea observă cu uimire că el părea să-i evite privirea. Tara hotărî să se așeze pe o canapea adâncă și se strădui să nu pară prea crispată. Ben își scosese haina și își slăbise nodul cravatei, iar ea nu reușea să-și ia ochii de la umerii lui puternici. El îi puse zahăr în cafea, i-o amestecă și i-o întinse cu grijă, vorbind întruna pe un ton liniștitor, ca și cum s-ar fi adresat unui copil sau unei nebune periculoase !

- Așa. Și acum ai să bei frumușel asta. Și nu-ți face griji cu telefonul de la spital. Am comutat deja legătura aici. Zău, Tara, aș vrea să ai un aer trai optimist când o să mergem mâine dimineață la mama ta. Dacă vrei, poți locui aici, decât să stai închisă singură în camera aia sinistă de hotel.

- Eu... eu îți mulțumesc. Dar nu e chiar așa sinistă. să știi ! Și apoi, eu... mie îmi place singurătatea.

Ben clătină din cap și ridică ochii spre cer.

- Ai milă, nu te mai uita la mine cu ochii ăștia de căprioară fugărită ! Doar nu te omor ! În sfârșit... îmi închipui că iar te-au lăsat nervii. O să-ți fac ceva de mâncare, Tara.

- Nu, te rog, nu. N-aş putea să iau nici o înghiţitură. Sunt prea... prea...

- Neliniştită? În cazul ăsta, nu mai insist.

Îi întinse mâna.

- Te-am adus aici ca să dormi puţin. Vino.

- Nu pot! Dacă sună de la spital...

Tara lăsă să-i scape un strigăt când el se aplecă şi o luă în braţe.

- Degeaba te zbaţi, Tara. Mai ai nevoie de vreo cincisprezece centimetri ca să luptăm la aceeaşi categorie. Îţi promit că stau aici şi nu scap din ochi telefonul. Am hotărât că trebuie să dormi. Şi, *de data asta*, Tara Frost, ai să mă ascuţi!

- Ben! Pot să merg pe picioarele mele până în cameră! Îţi jur că n-am de gând să fug!

El se încrunţă cu un aer ameninţător.

- Asta ar mai lipsi!

Împingând uşa cu piciorul, ajunsese lângă pat şi o lăsă să cadă, fără prea multe menajamente, pe salteaua pufoasă.

- Acum, scoate-ţi rochia şi pantofii şi nu te mai gândi la nimic. Ai să vezi cum ai să dormi ca un inger.

Aruncându-i o ultimă privire severă, Ben ieşi. Copleşită deja de oboseală, fata închise ochii şi un zâmbet îi înflori pe buze, fără voia ei. În ciuda caracterului lui autoritar, era ca un inger păzitor pentru ea. Dacă ar asculta doar de instinctul ei, s-ar agăţa de el cu toate puterile şi nu i-ar mai da drumul niciodată...

*

* *

Primul lucru care o izbi pe Tara la deşteptare fu întinericul dimprejur. Era noapte! Ben ieşise să ia masa şi uitase să sune la spital! Aruncând pătura cât colo, se

ridica în capul oaselor, gata să se năpustească în camera de alături.

— Stai așa !

Ben aprinse lumina și fata trase repede pe ea cu vertura patului.

— E miezul nopții, Ben ! Știi cât sunt de neliniștită ! Cum ai putut să mă lași să dorm atât ?

Cu un zâmbet larg, el îi întinse o ceașcă de ceai și se așeză pe marginea patului.

— Nici o grijă, e de abia opt și jumătate și chiar acum am vorbit cu spitalul. Miriam a ieșit din sala de operații și se pare că totul e în regulă.

Măinile Tarei se crispară pe cuvertură.

— Se pare ?

— Am vorbit chiar cu Burgess, Tara. Înainte de a o anestezia, i-a dat câteva indicații simple pe care era sigur că nu le va uita, chiar sub anestezie. Trebuia să miște degetele de la picioare și gleznele. Și chiar asta a făcut ! Burgess e foarte mulțumit până acum. Crede că va putea merge !

— Va putea merge ?

Cu ochii în lacrimi, Tara își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l lăsa capul pe umărul lui. El o strânse tare, cu putere, la piept, lăsând-o să plângă până se eliberă încet, încet de toată tensiunea, toată neliniștea acumulate în timp. Fata se lăsa în voia acestei îmbrățișări reconfortante până când, deodată, își dădu seama de ambiguitatea gestului ei. Cu obrații în flăcări, se trase înapoi.

— Oh, Ben, îmi pare rău ! Nu obișnuiesc să mă prăbușesc așa.

El râse.

— Știu. Să spunem că a fost un mic miracol nesperat.

Se ridică, în timp ce Tara se întreba, uimită, cum să interpreteze această remarcă misterioasă.

- Îmbracă-te, Tara. O să ieșim să sărbătorim evenimentul !

- Ben ?

El se întoarse, cu mâna pe clanță.

- Mulțumesc, murmură ea dintr-o suflare.

- Știi că poți conta oricând pe mine, Tara. Hai, grăbește-te, o să luăm la rând toate cârciumile din oras !

După ce ușa se închise în urma lui, fata rămase încremenită, cu ochii pironiți asupra locului unde se afla se el în urmă cu câteva momente. Clipi, nevenindu-i să-și creadă simțurilor : îl iubea ! Ea îl iubea pe acest bărbat dominator, arogant, insuportabil !

El, desigur, nu va răspunde niciodată iubirii ei, dar sentimentul pe care îl încerca era atât de duos, atât de luminos încât, timp de o secundă, Tara cunoscuse fericirea vie, perfectă, absolută... Fata avu grijă, desigur, să păstreze acest secret pentru ea dar se simțea transfigurată. Ben, căruia nu-i scăpa nimic, păru sensibil la această imperceptibilă schimbare de atitudine. Iar Tara roșea ori de câte ori privirea lui, plină de întrebări nerostite, se oprea asupra ei.

Descoperiră un restaurant liniștit, departe de zgomotul lumii. Mâncarea era excelentă, Tara era într-o dispoziție fericită iar pofta de mâncare îi revenise. Mâncă cu poftă și vorbi cu înflăcărare despre Miriam, despre viitor, în timp ce Ben o asculta zâmbind aproape cu tandrețe.

Când chelnerul se apropie să umple din nou paharele, Tara se lăsă pe spătarul scaunului cu o figură plină de căință.

- Oh, Ben ! Am pălăvrăgit întruna, am mâncat ca și cum n-aș mai fi pus nimic în gură de două săptămâni și am impresia că am băut mai mult de un pahar. Dar sunt atât de fericită ! Aș fi în stare s-o țin așa toată noaptea !

El izbucni în râs.

- O să-i aduci la disperare pe chelneri, Tara. Căci poate n-ai remarcat, dar nu ne așteaptă decât pe noi ca să închidă.

- Oh, Doamne ! Cred... cred că trebuie să mă conduc la hotel, Ben.

Încercând să-și păstreze un aer demn, Tara încercă în zadar să se ridice. Din doi pași, Ben fu lângă ea și-i trecu brațul pe sub al lui. Fata se lăsă instalată în mașină, îi încredință lui Ben sarcina de a-i lega centura de siguranță și adormi imediat.

Zgomotul portierei trântite și mângâierea brizei nocturne pe obrazul ei o treziră din acest somn neplăcut. Tara deschise ochii și se încruntă.

- Dar... ăsta nu e hotelul meu !

- În starea ta, ești mai în siguranță la mine, Tara.

Cum să nu-i dai crezare, când părea atât de sigur pe el ? Tara se lăsă condusă pe scări, se poticni ratând o treaptă și izbucni în râs când Ben o luă pe sus. Doar când o așeză în pat, un vag semnal de alarmă îi temperă ușor euforia.

- Ben ? N-o să încerci să... ?

- Niciodată pe nepregătite, murmură el cu un glas liniștitor. Am oroare de metodele incorecte !

- Mmmm... ce veste bună ! Atunci, pot să mă culc !

Cu acest ultim suspin de satisfacție, fata închise ochii și se cufundă în cel mai adânc somn...

*
*   *
*

Soarele inunda încăperea când, a doua zi, se trezi brusc. Primul lucru care-i atrase atenția fu scaunul pe care se aflau hainele ei, frumos împăturite. Cu un gest rapid, Tara își trase cearșaful sub bărbie. Degeaba își scotocea prin memorie, nu-și amintea în ruptul capului dacă se dezbrăcase singură...

Ben deschise ușa și se opri brusc văzându-i chipul îngrijorat.

- Te-ai și trezit? Credeam că va trebui să te scutur ca să te scot din somnul tău etilic! Tocmai am sunit la spital. Miriam se simte bine. A avut o noapte liniștită și o vom putea vedea în seara asta.

Chipul Tarei se luminează.

- Abia aștept să fiu lângă ea! Îmi... îmi pare rău pentru ieri seară, Ben. Cred că am spus o groază de prostii.

- Ce idee! Ai fost mult mai fermecătoare ca de obicei, asta-i tot.

- E pentru prima oară în viața mea când mi se întâmplă așa ceva! Nu știu ce m-a apucat.

- A fost și vina mea, Tara. Mărturisesc că te-am indemnât puțin, la început, cu gândul că asta te va ajuta să te mai destinzi. Dar e adevărat că nu mă așteptam să cooperezi atât de bine!

Fata roși.

- Și am adormit imediat. Ai fost nevoit să...

- Să te dezbrac? Îți jur că m-am comportat ca un gentleman, Tara.

- Tu... ai fost foarte bun cu mine.

- Oricât m-aș strădui să-mi amintesc, nu cred că am acționat vreodată altfel decât în interesul tău, prietena mea răzvrătită. Chiar am întâmpinat cea mai dură rezistență din partea ta

- Așa este... Îmi pare rău.

Atâta căință se ghicea în glasul ei încât Ben îi ridică bărbia, obligând-o să-l privească în ochi.

- Continuă să te războiești cu mine, Tata. Te asigur că e soluția cea mai înțeleaptă. Să știi că nu sunt un inger.

- Și eu, care începusem să cred...

Cu chipul decodată înăsprit, Ben se ridică brusc.

- Mă copleșești ! Îmbracă-te acum și după ce luăm micul dejun te conduc la hotel.

Cu o strângere de inimă, Tara se grăbi să intre în baie. Tonul glacial al acestei ultime fraze îi deschisese ochii. Ben tot mai era convins că ea vrea să se atârne de gâtul lui ! Și, bineînțeles, nu aprecia deloc această atitudine. Oftând cu părere de rău, fata își trase rochia pe ea. Nu-i rămânea altceva de făcut decât s-o ia de la capăt cu atitudinea distantă și circumspectă.

Intrând în bucătărie, fata abordă obișnuita ei expresie hotărâtă

- După ce mă lași la hotel, fac repede un duș și vin la lucru, Ben.

- Dar ești în concediu !

- N-aș suporta să mai stau o zi în așteptare. Oricum, abia diseară pot s-o văd pe Miriam...

- Înțeleg. O femeie activă până în vârful unghiilor, ca întotdeauna. Am să te conduc deci la TSI dacă asta vrei.

După acest scurt discurs, Ben se cufundă într-o tăcere distantă. Nemaiavând nici o poftă de mâncare,

Tara îl observă cu atenție în timpul micului dejun. Atitudinea lui se schimbase atât de brusc ! Iar ea nu comisese altă greșeală decât că lăsase un moment garda jos. În sfârșit, asta va trebui să fie o lecție pentru ea. Va trebui ca, în viitor, să aibă grijă să nu-și trădeze nici un moment adevăratele sentimente.

Sosind la TSI, fata află cu ușurare că Daniel lipsea în acea dimineață. Intensitatea reacției lui, la Ben acasă, o terorizase, în orice caz. De atunci, rămăsese în gardă cu el. Cu atât mai mult cu cât comportamentul lui se schimbase. Nu-i mai făcea nici un reproș, nu se mai infuriă când refuza vreo invitație la masă. Dar, în mai multe rânduri, fata simți asupra ei privirile lui, de o intensitate aproape înfricoșătoare. Când se întorcea spre el, Daniel își relua aerul indiferent dar tocmai această atitudine prefăcută, nesinceră o făcea să nu se simtă în largul ei. Abia aștepta ca el să se întoarcă în Brazilia unde va avea timp s-o uite.

La prânz, se îndrepta spre restaurantul întreprinderii când îl zări pe Ben în curte, plecând și el la masă, cu Wanda agățată de brațul lui. Fu șocată de suferința pe care i-o provocă această imagine. Mai mult decât gelozie, simțea o durere aproape fizică văzându-i împreună. Pierzându-și pofta de mâncare, se întoarse să se ascundă în biroul ei, să-și înăbușe durerea într-o muncă îndârjită.

Spre sfârșitul după-amiezii îl zări pe Daniel trecând prin fața biroului ei. Acesta încrămeni o clipă, apoi se năpusti în încăpere.

- Tara ! Ce surpriză ! Credeam că ești în concediu !

- Ei, doar mă cunoști. Nu pot să stau fără să fac nimic. Operația a decurs bine, dar vizitele sunt inter-

zise până în seara asta. Am preferat să vin aici decât să mă învârtesc în loc.

Daniel se încruntă.

- Atunci... Unde ai fost aseară? Am încercat să te sun pe la nouă la hotel și mi s-a spus că ai ieșit. Credeam că ai fost la spital.

Fata zâmbi și răspunse fără să se gândească :

- E adevărat că nu eram de găsit. Ben a venit pe la prânz și m-a luat la el acasă.

Înainte de a termina de vorbit, începu să regrete aceste cuvinte neinspirate. Dar era prea târziu.

- Târfa !

Apucând-o de umeri, Daniel o sili să se ridice, fără a înceta să arunce ocări :

- Știam eu ! Am înțeles încă de când v-am văzut împreună ! Toate poveștile alea cu mama ta ! Ești doar una din amantele lui, o prostituată !

Șocată de vulgaritatea insultelor lui, Tara deschise gura ca să protesteze. Dar vorbele îi rămaseră în gât când îi zări expresia aproape dementă de pe chipul schimonosit. Daniel începu s-o scuture, apoi, pe măsură ce furia îi creștea, mâinile începură să-i alunece spre gâtul ei și începu s-o strângă, tot mai tare...

Din fericire, Bob Carter, șeful personalului, reuși să-i despartă. Îl împinse pe Daniel spre perete în timp ce Tara se prăbuși în fotoliu, cu capul în mâini. Privirea i se încețoșă, pete albe îi pluteau în fața ochilor în timp ce încerca cu disperare să nu-și piardă cunoștința...

- Tara !

Fata ridică pleoapele și aruncă în jurul ei o privire speriată. Dar nu era decât Ben care stătea ghemuit lângă ea, palid de furie.

- Nu-ți mai fie teamă ; a fugit fără să se mai uite înapoi. Poți să te ridici ?

Văzând-o că dă din cap, Ben o sprijini ținând-o de talie și o conduse în biroul lui. Joan se ridică de pe scaun când trecură prin fața ei dar Ben o opri cu un gest.

- Nu vreau să văd pe nimeni ; și nici un telefon, oricât ar fi de urgent. Îi trebuie timp să-și vină în fire.

O așeză pe Tara într-un fotoliu și după ce așteptă câteva clipe să-și revină, o întrebă nelinistit :

- Ce i s-a întâmplat lui Lambourne ? Bob Carter zicea că era ca apucat.

- A sunat la mine, la hotel, aseară. Și, de la recepție, i s-a spus că am ieșit.

- Și asta l-a transformat într-un nebun furios ?

- Nu... nu asta. A fost greșeala mea... I-am explicat că mi-am petrecut după-amiaza și seara la tine. Mi-a scăpat înainte de a-mi da seama că ar putea trage concluzii greșite...

- Încep să înțeleg de ce l-au lăsat nervii. Dar, spune drept, de ce i-ai dat numărul de la hotel ? E obligatoriu să-l ții la curent cu toate mișcările tale ?

Pentru o clipă, Tara fu tentată să-l plesnească. Cum putea s-o hărțuiască cu asemenea întrebări acuzatoare după ce trecuse printr-un asemenea coșmar ?

- Pur și simplu am lăsat numărul hotelului la centrala TSI, în caz că s-ar fi ivit vreo urgență. Dar, chiar dacă ar fi așa, chiar dacă i-aș fi dat lui Daniel numărul meu de telefon, ce te privește pe tine asta ? M-am săturat să trezesc în oameni reflexe de... de proprietar ! A fost de ajuns să petrec câteva seri cu Daniel pentru ca să se simtă în drept să-mi facă scene și să mă strângă de gât ! Iar tu, domnule Ben Shapiro, ești chiar mai

cău ! Căci eu nu înseamnă nimic pentru tine și totuși pre-
tinzi că ai toate drepturile asupra mea !

La capătul puterilor, Tara izbucni în hohote de
plâns, ținându-se de gâtul învinetit. Ben o luă în brațe,
ținând-o fără greutate cu toate că ea se zbătea.

- Nu te mai lupta, Tara. Nu acum. Sunt vinovat.
Nu mai plânge, micuța mea. O să fie bine.

Ea protestă între două sughituri de plâns :

- Nu mă trata ca pe un copil ! Sunt un adult res-
ponsabil ! Și la fel de inteligent ca și tine !

- Așa e, murmură el cu duioșie ștergându-i lacri-
mile.

Tara ridică spre el o privire bănuitoare, mai curând
neîncrezătoare în sinceritatea lui. Ben îi ciufuli părul
cu un gest ce i se păru aproape dragăstos.

- Hai la cârciumă, Tara. Nimic nu-i mai bun decât
un coniac ca să-ți vină inima la loc. Oricum, e trecut
de ora șase.

Încă sub imperiul șocului, ea îl lăsă să ia inițiativa,
fără să scoată o vorbă. Oricum, se simțea lipsită de
orice urmă de voință, distrusă. Ben o așeză într-un colț
mai liniștit al localului aglomerat și se duse să aducă
băutura. Apoi, conform obiceiului lui, intră direct în su-
biect :

- Nimic nu ne dovedește că Lambourne n-o va lua
de la capăt, Tara. Să nu faci greșeala să te întorci la
hotel.

- Doar nu-ți închipui că...

- Din câte știu, n-a avut nici o ezitare mai devre-
me ! Deci te conduc acolo chiar acum și te aștept jos
până îți strângi bagajele. Ne-am înțeles ?

- Dacă tu crezi că asta e cea mai bună soluție...

Cu un zâmbet larg, Ben se lăsă pe spătarul scaunu-
lui.

- Nu încetezi să mă uimești, Tara. Este pentru prima oară când aprobi chiar de la început o inițiativă de-a mea ! O să luăm, deci, valizele înainte de a pleca la spital. O să vedem după aceea unde mâncăm. N-o să te pierd din ochi nici o clipă.

- Mulțumesc.

Ben izbucni în râs.

- Un miracol ! Domnișoara Frost în sfârșit supușă !

Tara lăsă în jos ochii plini din nou de lacrimi.

- Știu să mă recunosc învinsă atunci când trebuie !

- Învinsă, tu ? Niciodată ! În noaptea asta vei fi în siguranță. Măine voi rezolva cazul Lambourne, iar după-amiază îți vei fi regăsit spiritul combativ și vei fi mai insuportabilă ca niciodată.

- Ben... N-aș vrea să-l concediezi pe Daniel.

La auzul acestor cuvinte, el ridică ochii spre cer.

- Te implor, Tara Frost, lasă-mi cel puțin dreptul să-mi conduc propria mea întreprindere ! Mi-ai interzis să mă amestec în viața ta, m-ai contrazis, insultat, acuzat de paternalism dacă nu chiar de tendința de a-ți anihila personalitatea. Dar, ai milă, nu-mi lua din mâini conducerea TSI !

Zărind un surâs printre lacrimile Tarei, Ben o luă pe după umeri cu un gest afectuos. Mișcată, fata se strădui să nu rateze această clipă deosebită, lăsându-se în voia lui. Ben era un înger păzitor : generos, devotat și sensibil la nefericirea altora. Dar ceea ce făcea pentru ea, ar fi făcut pentru oricine altcineva. Desigur că nici un alt bărbat n-ar fi fost mai demn de iubire ca el. Dar de câte chinuri ar fi fost scutită, dacă l-ar fi considerat, pur și simplu, ca pe un frate mai mare, prea protector...

O oră mai târziu, Tara intră în spital cuprinsă de o oarecare teamă. Cât de bine îi făcea acum prezența liniștitoare a lui Ben ! Nici nu se mai gândi să-i reproșeze că nu-i ceruse permisiunea s-o însoțească până la patul mamei ei...

Întinsă pe spate, Miriam părea complet înțepenită. Ochii săi mari priveau spre fereastră cu o expresie absentă. Tara simți că o cuprinde panica. Ben îi pusese deja o mână liniștitoare pe umăr când Miriam întoarse capul și-i încântă cu cel mai frumos surâs al ei.

- N-o să mă credeți poate, dar pot să-mi mișc degetele de la picioare ! Încă nu dansez, dar va veni și asta !

- Oh, Miriam !

Tara se repezi spre mama ei și-i sărută mâna cu degete palide.

- Mă bucur să văd că ești în formă, Miriam !

Doamna Frost ridică spre Ben o privire emoționată

- Numai datorită vouă am putut să fac pasul ăsta. M-ați încurajat și susținut ! Nu știu dacă vă dați seama cât de scumpi îmi sunteți, amândoi.

Mania asta a mamei ei de a discuta cu „amândoi“ ca și cum ar fi format o pereche de nedespărțit ! Probabil că Ben era sătul. Îi aruncă o privire furișată, dar nu-i se păru șocat peste măsură.

- În curând ai să fii pe picioarele tale, Miriam ! exclamă el, bine dispus. În adevăratul înțeles al cuvântului ! Știi că nu te-am văzut încă niciodată mergând ?

- Din păcate, va trebui să mai aștepti un timp !

Tara se gândea cu tristețe la clipa când va părăsi TSI. Să stea în preajma lui Ben zi de zi, știind că nu

va însemna, niciodată, nimic pentru el, ar fi fost un chin...

- Când crezi c-o să-ți dea drumul, mamă? întrebă ea străduindu-se să zâmbească.

- Nu prea curând, din păcate. Din cauza inactivității, picioarele mele s-au lenevit. Reeducarea va fi lungă și dificilă... În legătură cu asta, chiar n-aș vrea să dormi singură în casă, Tara.

- Mă oblig să veghez eu asupra ei, declară Ben imediat.

Miriam îi aruncă o privire recunoscătoare.

- O las în grija ta, atunci?

- Desigur. Nu-i chiar așa de greu, în definitiv. Cred că pot să mă angajez să ți-o înapoez în bună stare!

Vorbind, Ben nu-și lua ochii de pe fularul pe care Tara și-l înnodase în jurul gâtului învințit. Ce voia să insinueze? Că dacă era lăsată fără supraveghere, dădea numai de necazuri? Fata se încruntă, jignită.

- Sunt majoră, vaccinată și sunt perfect capabilă să am grijă de propria mea persoană.

- Capabilă, da, dar de ce să-ți asumi această sarcină de una singură, când în doi este mult mai bine? Iar noi doi ne înțelegem de minune, nu?

- Da, nu există colaborare mai perfectă, confirmă Tara, cu fălcile încheștate.

Miriam își pierduse probabil simțul umorului căci scoase un suspin de mulțumire.

- Mă bucur tare mult că vă înțelegeți atât de bine.

Ben îi aruncă o privire întrebătoare dar Tara se grăbi să-și întoarcă ochii. Dintr-o dată, se simți atât de fragilă, atât de transparentă! Pentru prima oară în viața ei, simți imboldul de a-și lua picioarele la spinare

și de a fugi de acest bărbat care o făcea mereu să sufere, indiferent ce-ar fi spus sau ce-ar fi făcut.

După ce-și luară rămas-bun, Tara nu-și mai dori decât să rămână singură, departe, cât mai departe de prezența lui tulburătoare.

– O să încerc să găesc alt hotel, Ben. Deci întorc-te liniștit acasă, eu o să iau un taxi.

– Bah... Dacă tot sunt aici, pot foarte bine să te conduc. Oricum, valiza ta este deja în portbagaj.

Fata capitulă și-și reluă locul în Ferrari-ul roșu. În aceste condiții era greu să refuze. Dar va fi ultima imixtiune a lui Ben în viața ei. Situația devenea mult prea periculoasă. Era în pericol să se trădeze în orice moment. Mereu la pândă, Ben și-ar fi dat seama până la urmă că avusese dreptate să nu aibă încredere în ea, în sentimentele ei pentru el. Iar dacă ar mai fi acuzat-o o dată că arde de dorință pentru el, se simțea în stare să-i strige în gura mare că da, chiar așa, doar asta visa zi și noapte și nu se gândea decât la asta !

CAPITOLUL VIII

Pierdută în gânduri, Tara se lăsa condusă fără să dea atenție traseului urmat. Ben cunoștea, cu siguranță, vreun hotel convenabil și ea era dispusă să-i acorde încredere în privința asta. Pentru că tot era ultima oară când îl lăsa să acționeze în locul ei, măcar s-o facă până la capăt ! Fata își lăsa deci capul pe spătarul scaunului și savură în taină plăcerea de a fi protejată și răsfățată. Revenirea la realitate fu, din păcate, brutală. Când Ben opri mașina în fața casei lui, Tara fu cât pe-acum să-l strângă de gât !

- Eu... nu înțeleg. De ce te-ai oprit aici ?

- Iată hotelul tău, draga mea Tara. Apartamentul meu îți stă la dispoziție.

- Nu, Ben ! Mergi prea departe. Prefer să închiriez o cameră într-o pensiune oarecare. Știi doar că am nevoie de independență !

Ridicând din umeri, el coborî din mașină și-i deschise portiera trăgând-o cu forța afară, pe trotuar.

- Pe scurt, Tara : sunt ferm hotărât să dorm în noaptea asta. Și n-aș putea dormi liniștit știindu-te cine știe unde. Dumnezeu știe ce răzbunare mai pune la cale Lambourne !

- Doar nu-ți închipui că Daniel bântuie prin toate hotelurile din oraș, cu un cuțit în dinți ? Nu, hai să

fim serioși, ai fost foarte generos, foarte atent, dar nu mai vreau să stau sub aripa ta ocrotitoare !

– Să știi că am de gând, chiar, să te iau sub o aripă și să te duc sus, dacă mai continui așa. Și te previn că puțin îmi pasă de ce-o să zică lumea !

Înghițindu-și protestul indignat, Tara aruncă o privire de-a lungul străzii. „Lumea“ în chestiune începuse de fapt să manifeste oarecare curiozitate. Poate că era mai bine să între și să-și continue disputa între patru pereți. Smucindu-se cu un gest scurt, fata își îndreptă spatele cu demnitate și... înțelese că, încă o dată, era prinsă în capcană !

În timp ce luau masa, Tara se strădui să facă apel la bunul simț, invocând indecența situației, reacția lui Miriam la aflarea vestii că locuiesc sub același acoperiș. Dar aceste argumente nu-l clintiră. Îi promise doar că se va mai gândi a doua zi la situația lor. Dar o asigură că atâta vreme cât cazul Lambourne nu era rezolvat, nu se punea problema să rămână fără protecție. Astfel încât, nu-i mai lăsă nici o alternativă. Ce putea face, decât să se resemneze, în noaptea asta ? Unde să fugă, cu valiza după ea ?

Tara îi ură scurt noapte bună și se refugie direct în camera ei. Dar dacă sperase să adoarmă rapid, curând își dădu seama că, din păcate, se înșelase ; starea de nervi care o făcea să se zvârcolească în pat nu dădea semne că s-ar risipi.

Hotărâtă să nu se lase învinsă doar pentru atât, Tara își trase pe ea un halat lung de satin și se strecură, în vârful picioarelor, în bucătărie. O băutură caldă ar fi făcut, poate, minuni. Inspectă, fără nici o jenă, conținutul dulapurilor.

- Deci tu ești cea care mă lași fără provizii, în plină noapte ! Și eu care mă pregăteam să dau piept, cu mâinile goale, cu o armată de spărgători...

Tara tresări și se întoarse brusc. Încă îmbrăcat, în ciuda orei înaintate, Ben stătea sprijinit în cadrul ușii și o privea cu o expresie de nepătruns.

- Oh, Doamne, îmi pare rău ! Credeam că dormi de mult, altfel ți-aș fi cerut permisiunea. Nu teușeam să adorm, și atunci...

- Atunci ai venit să-mi golești frigiderul. Ai făcut foarte bine, Tara. Bucuros aș bea și eu un ceai, dacă mă rogi așa frumos.

Ben nu schiță nici un gest în timp ce ea prepară ceaiul, cu mișcări ezitante.

- Vino, spuse el când ea îi înrinse ceașca. Hai în salon, e mai confortabil acolo.

Ben se răsturnă într-un fotoliu și, cu ochii pe jumătate închiși, își sorbi ceaiul fără o vorbă. Crispată toată, pe canapea. Tara înghiți ceaiul dintr-o sorbitură și tuși când lichidul fierbinte îi alunecă pe gâtlee. Ben îi aruncă o privire amuzată.

- Te-ai înecat ? Ce nervoasă ești, în scara asta ! Hai... Vino să stai lângă mine.

Tulburată, Tara se ridică brusc. Agățându-se de primul pretext care-i veni în minte pentru a-și justifica ezitarea, îi zâmbi nesigură.

- Cred că a început să mi se facă somn ! Nu te deranja, te rog. Pun cu ceștile la loc.

Când se aplecă să-i ia ceașca lui Ben, acesta o apucă de mână cu un gest hotărât.

- Oare când ai să înveți să te supui ordinelor, mi-cuța mea Tara ?

O trase cu o mișcare rapidă, făcând-o să-și piardă echilibrul. Fata scoase un strigăt când el o prinse și o trase pe genunchi.

- Așa e mult mai bine, șopti el cuprinzând-o cu brațele. Parcă a trecut o veșnicie de când...

- Ben, nu...

El o sărută cu febrilitate, cu îndârjire aproape. Rănită, înfricoșată de această violență, Tara se opuse cu energia disperării. Dar, încă o dată, gesturile ei dezordonate de apărare sfârșiră prin a produce efectul contrar celui dorit. În focul luptei, propria ei dorință se trezi, cu o forță clocotitoare, tumultuoasă. Învinsă, Tara se agăță de umerii lui simțind că se topește, într-un dulce consimțământ, în brațele lui.

Devenit mai puțin agresiv, Ben își plimbă buzele pe chipul ei cu o încetineală hipnotică. Tara închise ochii și-i căută gura, sorbindu-i sărutările ca pe un izvor dător de viață. Aproape că nu băgă de seamă când el o ridică pentru a o întinde pe canapea. Măinile lui, care o înșfăcaseră cu brutalitate aproape, acum o mân-găiau cu o voluptate fâncinantă. Subjugată acestei desfătări, fata se abandona, ca o ofrandă delicată, în brațele lui. Ben o străpunse cu o privire fierbinte

- Ți-e teamă, micuța mea Tara ?

Cu obrații în flăcări, ea clătină din cap.

- Nu...

- În cazul ăsta, poate că ar trebui să ne oprim înainte de a pierde controlul situației ?

Un zâmbet plin de tandrețe îi jucă pe buze, citind în ochii ei mari și negri un protest mut.

- Oh, Tara... E greu să-ți impună cineva un pic de rețineră. Și a-ți rezista este încă și mai greu. Se pare că ceasul mărturisirilor a sunat : te doresc, știi ? La nebunie. Cu furie.

Departe de a o înspăimânta, această mărturisire o umplu de bucurie, de mândrie. Cercetându-i chipul în căutarea adevărului, Tara simți că inima începe să-i bată cu putere, ghicind în trăsăturile lui incandescența pasiunii. Ridică brațele ca să le petreacă pe după gâtul lui dar Ben se desprinsese ușor sărutându-i obraji, apoi gâtul delicat, până la locul unde urma lăsată de Daniel era încă vizibilă. Mârâi cu glas răgușit :

- Îl omor, dacă pun mâna pe el...

Dar Tara nici măcar nu sesiză sensul spuselor lui. Ea plutea parcă, între vis și realitate, părând incapabilă să-și înăbușe gemetele slabe care-i scăpau din gât. Nu mai simțise niciodată o dorință atât de copleșitoare ; nu mai încercase niciodată, cu atâta putere, nevoia de contopire pe care fiecare gest al lui Ben să o promită...

El dădu la o parte bretelele subțiri ale cămășii de noapte și-i trase spre talie țesătura străvezie. Tara crezu că va roși sub mângâierea intimă a privirii lui. Dar Ben făcea deja atât de mult parte din ea, încât nu simți nici o sfială, nici o reticență. Tot ce voia el, voia și ea ; îi aparținea în întregime.

- Oh, Ben, te rog...

Apucându-i capul cu mâinile, ea i-l trase în jos și se cutremură de plăcere când gura lui culese fructul de o dulce rotunjime al sânilor ei. Într-un reflex de posesiune, Ben o strânse mai tare, prelungindu-și mângâierea. Tara gemu, îngropându-și degetele în părul lui, ca și cum n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

- Tara... Plăcerea e întotdeauna la fel de profundă pentru tine ? Cu Lambourne, de exemplu ? De câte ori i te-ai dăruit ?

Ostilitatea neașteptată a întrebărilor avu efectul unui duș rece. Mai rău, al unei palme în plină figură.

Evitând sclipirea nemiloasă a privirii lui aurii, Tara se ghemui cât mai departe de el.

- Niciodată, auzi ?! Tu ești singurul care m-a văzut, singurul care m-a îmbrățișat și m-a mângâiat în felul acesta !

O clipă, Ben o privi neîncrezător, ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi expresia i se modifică cu totul. Din nou, Tara îl avu în fața ei pe același Ben Shapiro dintotdeauna : dur, rece, tăios... Cu gesturi precise, repuse în ordine veșmintele fetei.

- Ce păcat, pisicuța mea de catifea. Să te susțin material și sufletește, sunt de acord ; dar nu e stilul meu să fac pe inițiatorul.

O ajută să se ridice, susținând-o când se clătină.

- Tara... Nu te-am mințit când ți-am spus că te doresc. Dar asta ar fi o modalitate mult prea ușuratică. Măine vom acționa altfel.

Smucindu-se brusc, fata fugi în camera ei, trânti ușa, se aruncă în pat și băgându-și capul sub pernă se dezlănțui într-o furtună de hohote de plâns...

A doua zi dimineața, primul lucru pe care-l văzu pe coridor fu valiza lui Ben.

- Plec la Ellerdale, Tara. Ai tot apartamentul la dispoziție.

- Nu e nevoie să te deranjezi. N-am de gând să mă întorc aici pentru nimic în lume, replică Tara.

- Vei rămâne aici până când se rezolvă cazul Lambourne. Punct.

În ciuda tonului lui agresiv, Tara rămase neclintită.

- Ben, îți atrag atenția : poți să iei ce hotărâre vrei, în legătură cu mine, eu nu voi respecta nici una. Acest apartament îți aparține. Păstrează-l.

O clipă, crezu că se va arunca asupra ei întocmai ca Daniel, dar nu se întâmplă nimic. Fără să scoată o vorbă, Ben își trase haina pe el, aruncă cheile pe masă și ieși, fără să se mai atingă de micul dejun. Tara nu mai ezită nici o secundă după plecarea lui. Puse cheile într-un plic, își închise valiza și chemă un taxi. îl lăsa pe șofer să aștepte în timp ce intră în fugă în clădirea TSI, pentru a lăsa plicul la ghișeu de informații. Apoi porni în căutarea unui hotel la celălalt capăt al orașului, hotărâtă să se ascundă cât mai departe, pentru a lăsa timp rănilor ei să se cicatrizeze.

Pe parcursul zilelor următoare Tara își puse toată energia și tot dinamismul în slujba găsirii unui nou loc de muncă. Nu fără succes, de altfel. După numai câteva zile, trei firme își exprimaseră cel mai viu interes pentru candidatura ei. Una dintre ele era chiar dispusă s-o angajeze imediat, bineînțeles cu condiția să poată furniza recomandări serioase. Un „detaliu” care constituia pentru ea un obstacol de netrecut. Căci, pentru a le obține, trebuia să dea ochii cu Ben. Fie ce-o fi...

Numai Dumnezeu știa câte precauții își lua Tara ca să-l evite, când se ducea la spital. Avea grijă să meargă doar în timpul orelor de serviciu, dar niciodată la aceeași oră. Află de la mama ei că și Ben venea în fiecare zi. Câteodată dimineața devreme, câteodată în jurul prânzului. Oare își schimba programul în speranța de a o revedea? se întreabă ea neliniștită.

În sfârșit, ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplă: ieșind din clădirea spitalului, într-o seară, dădu nas în nas cu el... Ben se aruncă spre ea și o prinse de braț ca și cum ar fi arestat-o.

- Unde naiba ți-ai pierdut urma? Am sunat acasă la mai puțin de un sfert de oră după ce am plecat și deja nu mai erai acolo!

- Mi se pare că am fost suficient de limpede. Ți-am spus că nu rămân la tine. Trebuie să fi intrat deja în posesia cheilor, de altfel.

- Așa e. Dar am sunat înainte de a-mi fi aduse. Voiam să lămurim...

- Nu mai e nimic de lămurit. Vei înțelege, bănuiesc, că n-am nici cea mai mică intenție să mă întorc la TSI. Mai am dreptul la două săptămâni de concediu plătit, ceea ce face cât jumătate din perioada de preaviz. Pentru cealaltă jumătate... ei bine, dă-mă în judecată, dacă vrei.

Fata îi întoarse spatele și se îndepărta cu pas sovăielnic, simțind cum i se strânge inima când ei nu făcu nici o încercare s-o rețină. Dar asta nu dovedea că Ben înțelesese, în sfârșit? Părea că-și dăduse seama că o colaborare între ei devenise imposibilă. Nu era asta tot ceea ce-și dorisese?

Luni, Tara își luă inima-n dinți și se duse la TSI. Nu-i trebui mai mult de o jumătate de oră pentru a-și aranja și goli biroul. Dar ceea ce era mai greu abia urma: să dea ochii cu tiranul pe care-l iubea... Cu un zâmbet larg, Joan o sfătuia să intre direct. Dar Tara învățase să nu se mai încreadă în astfel de sfaturi! Bătu deci cu putere în ușă și așteptă ca Ben s-o poștească înăuntru cu glas nervos.

Cu toate că, de data asta, era singur, fata aruncă o privire scurtă în jurul încăperii, ca și cum s-ar fi așteptat să dea cu ochii de Wanda, pitită într-un colț. Ben îi observă mimica, amuzat.

- Să știi că n-am asuzit. Nu era nevoie să spargi ușa ca să-mi anunți prezența ta. Pe de altă parte, în afară de mine nu mai e nimeni aici. Dacă totuși te îndoiști, poți să arunci o privire și prin dulapuri.

Ea îi ignora cu dispreț ironiile.

- Am venit să-mi prezint demisia. Gregson mi-a oferit o slujbă pe care am hotărât s-o accept.

- Așa e, am aflat și eu. Am primit o scrisoare de la ei, chiar în dimineața asta. Se pare că, totuși, ai nevoie de recomandări ?

- Iar tu refuzi să mi le dai ! Te credeam mai presus de aceste meschinării, Ben.

- Dar sunt, draga mea. Sunt... Doar că alcătuirea acestui document îmi pune o mică problemă practică. Cum aș putea, de pildă, completa rubrica : „motivul plecării” ? Aș minți dacă aș pretinde că nu sunt mulțumit de serviciile tale. Și atunci, ce să scriu ? Că am refuzat să fac dragoste cu tine iar tu te simți lezată în demnitatea ta ?

Tara pâli.

- Nu mă simt defel lezată în demnitatea mea, domnule Shapiro ! Mărginiți-vă să menționați doar existența unor probleme relaționale deosebite și a unei nepotriviri de caracter cu două persoane din cadrul firmei.

- Oh, una din ele îți prezintă cele mai sincere scuze. Iar cealaltă este în siguranță în Brazilia.

- L-ai trimis pe Daniel în Brazilia ?

- Prefer să-l știu mai curând acolo decât aici.

Obişnuită să vadă mai întâi interesul TSI, Tara protestă clătinând din cap :

- Nu te temi că el... ?

- Am un prieten foarte bun acolo. Un singur pas greșit și Lambourne e dat afară. Și fără bile de întoarcere.

Fata ridică din umeri și reveni la problema ei personală.

- Bine... Cred că nu mai avem nimic să ne spunem. Dacă voi discuta cinstit cu oamenii lui Gregson, cred că vor înțelege lesne de ce refuzi să-mi dai recomandarea.

Era deja cu mâna pe clanță când Ben o atenționează cu glas suav :

- Mai e un mic amănunt, domnișoară Frost. În caz că ai uitat, noi doi aveam o înțelegere. Țineai cu tot dinadinsul să plătești tu însăși operația lui Miriam, nu-i așa ? Ei, tocmai am primit o primă factură.

Ben trase un sertar și scoase o bucătică de hârtie pe care o puse degajat pe birou. Tara se întoarse, cu inima bătând. Pusese deoparte o sumă destul de importantă, dar Ben se comporta într-un fel ce nu prevestea nimic bun. Teama nu-i fusese nicidecum mai justificată. Tara își duse mâna la gură când descoperi valoarea sumei înscrise în josul paginii.

- Desigur, este vorba doar de un scont. Vom cunoaște costul total al operației la circa o lună după ce Miriam va părăsi spitalul.

Pentru că ea nu scotea o vorbă, Ben continuă calm:

- Dar asta nu trebuie să te împiedice să dormi la noapte. Ți-am spus deja că sunt dispus să plătesc totul eu însumi. Îmi mențin promisiunea, Tara.

- Nu, nu, nici nu poate fi vorba. Am să-ți dau tot ce am, și pentru restul... dacă mai ai nevoie, voi accepta slujba de amfitrionă la Ellerdale. Cred că munca la Gregson îmi va lăsa suficient de mult timp liber ca să..

- Munca la Gregson ? Nici să nu te gândești, Tara ! La ce mi-ar folosi o amfitrionă care n-are nici o legătură cu firma mea ? Nu ai valoare decât ca membră a TSI. Cum vrei să fii luată în serios dacă vei fi amfi-

trioană la conac în nume personal ? Știi doar : oamenii au obiceiul să intre la idei...

Cu ochii în lacrimi, Tara lăsă capul în jos.

— Câștigi întotdeauna, nu-i așa ? Dar e ușor atunci când nu te dai în lături de la nimic ca să-ți atingi scopul !

— TSI are nevoie de energia ta neobosită. Și pentru că nu ai nici un motiv să-ți cauți altă slujbă, îți propun o metodă excelentă pentru a-ți ocupa timpul liber : mâine dimineată, la ora nouă, te prezinți la lucru !

Cu un nod în gât, fata se întoarse și se îndreptă spre ușă.

I-a trebuit mult timp ca să-și dea seama, dar acum nu mai avea nici o îndoială : cel pe care, în secret, îl numise îngerul ei păzitor, avea de fapt o inimă de piatră...

CAPITOLUL IX

Săptămâna care urmă fu îngrozitoare. Nu numai pentru Tara, care-și pierduse dinamismul, avântul, bucuria de a trăi, dar se părea că și pentru Ben. După spusese lui Joan, nu mai ieșea deloc din birou iar proasta lui dispoziție făcea imposibilă orice discuție. Își întreprinsese chiar și vizitele la Miriam.

Aceasta, din fericire, nu-i puna nici o întrebare fiicei sale. Progresă, încet dar sigur, și continua să se miște de vindecarea ei aproape miraculoasă. Nici nu se gândea că spitalizarea ei costa sume colosale, se gândea uneori Tara, abătută. Dar, chiar dacă ar fi știut, asta n-ar fi schimbat nimic, oricum. Într-o situație ca asta, banii nu puteau – nu trebuiau – să aibă vreo importanță.

Fata începuse să lucreze în fiecare zi, neîncetând să se întrebe de ce Ben insistase ca ea să nu plece. Era totuși un om de afaceri până în vârful unghiilor. De ce naiba continua el să fie convins că ea era de neînlocuit? Mai ales acum, când își făcea treaba ca un autotomat, ca un robot bine reglat. În sfârșit... era un mister pe care, fără îndoială, îl va dezlega într-o zi.

Către mijlocul săptămânii următoare, Ben, care până atunci o ignorase, o convocă în biroul său. O privi cu un calm indiferent.

- Ia loc, Tara. Am o veste care ar trebui să-ți facă plăcere. Ți amintești de recepția cu Patrick Udele, la care am fost împreună, nu-i așa?

Fata se mulțumi să dea din cap, iar el continuă :

- Și tu, și eu, am vorbit o grămadă despre Omari în scara aceea, și se pare, că nu degeaba. Săptămâna asta va fi organizată o gală de binefacere pentru strângere de fonduri. Iar eu am promis că mă voi ocupa de colectarea și expedierea banilor. Ne-am asigurat deja de prezența câtorva vedete, iar două dintre cele mai bune trupe de rock din țară au acceptat să cânte. Fără îndoială că ți să mă însoțești în seara aceea. Totodată, te voi înscrie și pe lista celor ce vor lua cuvântul, pentru că ai fost la fața locului și...

Palidă, fata sări în picioare.

- Te rog, Ben, nu ! N-am să pot vorbi în fața atâtor oameni ! Voi veni cu tine, dar...

- Dar nu te mai recunosc, Tara, murmură el uimit. Întotdeauna ți-a plăcut să ții discursuri în public. Și doar e vorba de o cauză nobilă.

- Sunt perfect conștientă ! Dar mi-am pierdut... Mi-am pierdut curajul, într-un fel.

Ben blestemă printre dinți, privind-o cu o intensitate aproape de nesuportat.

- Foarte bine, Tara. Te vei mărgini atunci să fii frumoasă și să taci. Trec să te iau poimăine, la ora șapte, de la vechea ta adresă.

Într-adevăr, după ce văzuse factura de la spital, fata renunțase imediat la costisitoarea cameră de hotel. De două săptămâni, deci, locuia în apartamentul lipsit de mobilier, dormind pe o saltea împrumutată de la Janet. Nedorind ca Ben să vadă în ce condiții era nevoită să trăiască, fata avu grijă să-l aștepte în fața casei,

în seara galei. Dar se neliniştise degeaba. Condiţiile ei de trai nu păreau să-l intereseze deloc. De altfel, nu-i adresa nici un cuvânt pe tot parcursul drumului.

Marea sală de concerte închiriată pentru acest eveniment era plină de lume. Şi ce lume! Tara se agăţa de braţul lui Ben în timp ce acesta îşi croia drum printre vedetele momentului. Tot ce avea Londra mai şic şi mai celebru părea, că-şi dăduse întâlnire în acest loc. Camerele de luat vederi ale televiziunii funcţionau fără oprire, iar fata se simţi în mijlocul atenţiei când luară loc la o masă înălţată pe un podium.

Una din trupele de rock cântă timp de o oră, apoi fu rândul lui Ben să ţină un discurs despre caracterul dramatic al situaţiei din Omari. Tara simţi că i se face rău când toate privirile se aţintiră asupra ei. În ultimul timp, Ben nu se dăduse în lături de la nimic pentru a o face să sufere sau a o umili. Cine ştie dacă nu va profita de situaţie pentru a o forţa, totuşi, să ia cuvântul?

Teama îi ajunse la paroxism când el se întoarse spre ea.

- Aş dori acum să v-o prezint pe Tara Frost, directoarea pentru relaţii publice de la TSI. Ea a fost la faţa locului imediat după inundaţii şi a participat la primele acţiuni de ajutorare. Tara a preferat să nu ţină un discurs în seara asta dar sunt conving că va răspunde cu plăcere întrebărilor dumneavoastră, la sfârşit.

Fata ridică spre Ben o privire recunoscătoare dar atenţia lui era concentrată în altă parte. Ea făcu ochii mari auzind o voce cu un puternic accent franţuzesc, acoperind deodată zgomotul aplauzelor.

- Trăiască frumoasa Tara ! Discurs ! Discurs !

Un surâs larg îi luminează chipul, recunoscând vocea admiratorului ei : era doctorul Pierre Lepage şi, în ju-

mul lui, toată echipa de medici francezi cu care colabora-se în Omari. Ben își puse o mână protectoare pe a ei dar ea se ridicase deja, regăsindu-și brusc vitalitatea.

— Doamnelor, domnilor, am onoarea să vă prezint echipa franceză care, ajunsă prima la fața locului, a îngrijit și a salvat vieți omenești, cu mijloace precare dar cu o convingere și un devotament care nu s-au dezmințit niciodată. Iar dacă așteptați un discurs, acesta nu poate fi decât de un martor de neînbucuit. Ai cuvântul, doctore Lepage !

Ben îi salută performanța cu o scurtă privire aprobatoare apoi se concentrează asupra intervenției improvizate a medicului francez. Acesta din urmă îi se alătură către sfârșitul seratei.

— Ce aventură ! Chiar că m-ai prins la strâmtoare, frumoasă Tara ! exclamă el, bine dispus. Va trebui să-mi acorzi o mare favoare dacă vrei să fii iertată !

— Mmm... Hai, spune !

Ben se întoarse brusc pentru a se alătura unor cunoștințe. Pierre îl urmări cu o privire gânditoare.

— E bărbatul care a venit să te caute în Omari, nu-i așa ? Nu pare prea amabil. Crezi că o să facă vreo criză de furie dacă te invit să luăm masa împreună ? Uitându-mă la spînarea lui, îți precizez imediat că sunt un tip curajos dar n-am deloc tendințe sinucigașe !

Tara se strădui să zâmbească.

— Ben este doar patronul meu. Iar eu sunt încântată să pălăvrăgim într-o seară, împreună. Când vrei tu.

Se înțeleseseră asupra locului întâlnirii, când Ben veni s-o caute pe fată ca să plece.

— Ieși cu Lepage ? o întreabă el pe drumul de întoarcere.

Tara nici măcar nu întoarse capul.

- Iau masa cu el mâine seară.

- Cu frumosul francez ? Doar nu-ți închipui c-o să se mulțumească c-un mers și un surâs. Ai face bine să ieși cu tine și faimoasa alifie.

Dezgustată, fata nici nu catadicsi să-i răspundă. După ce se opriă în fața casei ei, coborî fără să scoată o vorbă, închise portiera cu calm și se îndepărtă fără să se uite în urmă.

Spre marca ei surprinzătoare, a doua zi dimineața, o întâmpină în birou un Ben surâzător și destins.

- Hai să facem pace, Tara. Banii pentru subscripție au început să curgă în valuri ! E de nechezut. Cum am apărut la televizor, toți conducătorii de întreprinderi s-au precipitat. Se întrec care să dea mai mult.

Tara nu se putu împiedica să suradă.

- Invidie profesională, desigur. Își mușcă degetele că nu le-a venit lor ideea !

- De fapt, contam pe reacția asta. Ești de acord să vii să ne ajuți, Tara ? Joan și cu mine nu mai știm unde ne e capul de atâta treabă.

- Păi, aiți centralizați ofertele ?

- Bineînțeles ! Asta diminuează considerabil costurile. Prefer să nu scad nimic din sumele ce pleacă spre Omari. Și fiindcă veni vorba, am găsit deja persoana potrivită să vegheze ca banii să ajungă, cum trebuie, la sinistrați.

Fata ridică spre el o privire plină de speranță.

- Eu ?

- Sigur că nu. Miriam este încă în spital. Și apoi... am nevoie de tine aici.

- Pentru ce ?

- Aăă... vei vedea mai târziu. Lepage va merge în Omari. Să-l anunți chiar în seara asta.

- Pierre ? Dar nici măcar nu-l cunoști !

- Știu ce am de făcut, i-o întoarse Ben cu un calm exasperant. Iar acum, vrei să încetezi cu văicăreala ? Avem de lucru.

Vizibil copleșită de treabă, Joan îi puse în brațe, rapid, un registru. Tara se apucă să noteze numele donatorilor, în timp ce telefonul suna fără încetare. Toată ziua, fata scrisese fără încetare cifre în caietele sale. Către ora șase, în momentul închiderii, surescitarea lor ajunsese la culme.

- Douăzeci și cinci de mii de lire ! exclamă Ben după ce făcu totalul. Nu-i rău pentru început.

Tara clătină din cap.

- Nu-i rău ? E extraordinar, vrei să spui ! Nu ești niciodată satisfăcut ?

Privirile lor se întâlniră și fata regăsi, pentru o clipă, strălucirea lor de topaz.

- Sper să fiu satisfăcut... mai târziu.

- E adevărat că mai e o săptămână până se termină subscripția, comentă Joan, bine dispusă.

Obrajii Tarei se făcură ca focul când Ben îi făcu cu ochiul. „Secretara mea e într-adevăr foarte naivă“ spunea privirea lui ironică, ațintită asupra ei...

În seara aceea, Tara se duse mai devreme la spital, ca să nu întârzie la întâlnirea cu Pierre. Își reprimă cu greu un gest de nemulțumire când dădu cu ochii de Ben, instalat deja în camera bolnavei. Nebăgându-l în seamă, se îndreptă direct spre Miriam.

- Ai reușit să mergi singură până la scaunul ăsta, mamă ?

- Chiar așa. Și fără baston ! De altfel, am să-ți dau o veste importantă. Tara : dacă continui să-mi fac regulat exercițiile, voi putea să mă întorc la căsuța din pădure chiar în acest weekend !

- La... la căsuță ? Dar Miriam...

- Știu, draga mea. Dar tocmai am avut o lungă discuție cu Ben, pe tema asta. El este hotărât să dărâme casa dacă noi o părăsim. Ar fi mare păcat ! M-am legat foarte mult de locul acela ! Să fiu sinceră, Tara, aș vrea să vinzi apartamentul din oraș.

Era pentru prima oară în viața ei, când Miriam lua o hotărâre cu atâta siguranță.

- Tu ai influențat-o, și de data asta ! îi strigă ea lui Ben când ieșiră pe coridor, la plecare.

- Tara... Doar știi că mama ta s-a îndrăgostit de căsuța aceea, de grădină, de pădure. Nu ne gândim decât la fericirea ei, noi doi, nu-i așa ?

- Nici un „noi doi“ ! Ascultă, Ben, nu știu de ce vrei să ne controlezi viețile în felul ăsta, dar te previn că n-am să fac pe amfitrioana la Ellerdale până la sfârșitul zilelor mele ! După ce vând apartamentul voi putea achita, eu însămi, costul operației. Te-ai gândit o clipă la asta ?

Îi întoarse spatele și o luă din loc cu pas hotărât, în timp ce el o urmărea cu privirea, râzând. Dar cine râde la urmă, râde mai bine. Cine știe, poate că găsisese în sfârșit modalitatea de a scăpa de dominația lui ! Întâlnirea cu Pierre îi creșcu buna dispoziție. Tânărul medic fu uimit când află că Ben dorea să-l vadă.

- Patronul tău cel furios ! Să-mi spui dacă are de gând să mă pedepsească pentru îndrăzneala de a lua masa cu tine. Sar în primul avion spre Paris !

Tara îi zâmbi dojenitor și-i explică ce voia Ben de la el. Chipul lui Pierre se lumineă brusc.

- Ei, dar iață-l pe patronul tău, în persoană ! Hai să mergem la el ! Mă interesează foarte mult misiunea asta.

Surprinsă, fata ridică privirea. Ben ! Și nu Wanda era cea care îl însoțea, de data asta, ci o foarte frumoasă blondă, cu un zâmbet nimicitor. Simțindu-și spulberată toată buna dispoziție, fata întoarse capul.

- N-aș vrea să-l deranjăm, Pierre. E cu cineva.

- Așa e. Și asta nu prea îți face plăcere, nu-i așa ?

- Nici nu-mi pasă ! E tiranic, certăreț, și își bagă nasul peste tot !

- Și totuși e singurul bărbat care înseamnă ceva pentru tine. Sare întotdeauna, personal, în ajutorul săriștilor săi, aflați la ananghie ?

Tara ezită.

- Căzul meu e... ăă... un pic special. Ben ține foarte mult la mama mea, știi, și...

Doamne ! Râsul lui Pierre fu atât de răsunător, încât toate capetele se întoarseră către ei. Copleșită de rușine, fata nu mai avu decât un gând : să plece cât mai repede. Dar partenerul ei se scuză, comandă cafea și lichior iar Tara se resemnă, nedorind să-și strice seara. Ben, în schimb, părea mai grăbit. De îndată ce Pierre ceru nota de plată, se ridică și părăsi salonul.

Când Tara și partenerul ei ieșiră, puțin după aceea, Ben tocmai oprea un taxi pentru frumoasa lui blondă. Aceasta se aruncă de gâtul lui și-l sărută apăsător, de mai multe ori. Tara închise pentru o elipă ochii, într-atât de ascuțită fu suferința ce-o încerca. Cum putea s-o chinuie atât de fățiș ? Să fugă... nu voia decât să fugă, să nu mai vadă pe nimeni. Cu chipul livid, mergea de-a lungul trotuarului alături de un Pierre devenit dintr-o dată foarte tăcut, când vocea lui răsună deodată în spatele ei.

- Tara...

Nu putea da ochii cu el. Nu acum. Cuprinsă de

spaimă fata se aruncă într-o parte pentru a traversa, pentru a-l evita cu orice preț. Se auzi un scrâșnet de frâne îngrozitor iar Tara își recăpătă luciditatea, la timp pentru a zări un taxi ce se năpustea asupra ei. Prea târziu. Înțelese, într-o fracțiune de secundă, că mașina nu mai putea fi oprită. Și, în acest interval de timp infinitesimal, Tara reuși să se împace cu gândul că era pierdută. Nu mai avea nici o șansă. Se vedea deja sub mașină, când o forță drăcească o izbi din partea opusă celei din care venea pericolul. Mâini puternice o înălțară și o săltară de la pământ, chiar în secunda în care taxiul se opri dincolo de locul unde stătuse ea, cu o clipă mai devreme.

Ca într-un vârtej furios, Tara nu mai zări decât chipul lui Ben, palid și schimonosit de mânie. O strângea atât de tare la pieptul lui încât îi frângea coastele. Rămasă fără grai, îl privi pe șoferul taxiului, care sărise din mașină, alb ca varul la față.

- Am atins-o ? Doamne, Dumnezeu ! Nici n-am apucat s-o văd. Pur și simplu s-a aruncat sub roțile mele, vă jur !

- N-are nimic, liniștește-te. Eu am greșit c-am lăsat-o din mână. N-a pățit nimic, în orice caz.

Fără să se sinchisească de mulțimea de gură-cască ce se îmbulzea în jurul lor, Ben o luă în brațe ca pe un copil și se depărtă cu pași mari. Pierre îl ajunse din urmă după câțiva metri, cu un aer îngrijorat.

- Nu vrei să mă lași s-o examinez ?

Dar Ben explodă.

- Mă ocup eu de ea ! Trebuie doar ca cineva s-o păzească. Dar ce-și închipuie ea ? Se crede indestructibilă ? În sfârșit... Dacă tot ești aici, ai grijă de ea o secundă, până mă întorc cu mașina. Și ai grijă să nu cumva să scape !

Imediat ce Ben dădu colțul, Pierre o ajută pe fată să se îndrepte. Ea deschise cu prudență un ochi și cercetă împrejurimile. Tânărul medic izbucni în râs.

- Pentru moment, pericolul este înlăturat, fii fără grijă!

La rândul ei, Tara nu-și putu stăpâni un zâmbet. Accesele de furie ale lui Ben erau într-adevăr terifiante! Și încă nu terminase cu ea...

- Cum te simți, Tara? Chiar dacă n-ai fost lovită, șocul a fost puternic. Dacă ai vreo problemă, spune-mi-o până nu vine îngerul tău păzitor.

- Nu-ți face griji, Pierre. Sunt doar puțin amețită. Apropo, să știi că-mi pare foarte rău, dar mă tem că va insista să mă conducă el acasă.

Pierre făcu o plecăciune, cu o expresie amuzată.

- Dar bineînțeles. La ce ne putem aștepta din partea unui om atât de atașat de mama ta... Te sun mâine dimineață!

CAPITOLUL X

- Și acum, ascultă-mă bine, Tara Frost, și să știi că nu voi tolera nici un protest. O să te conduc la mine acasă și ai să dormi acolo. Nici nu poate fi vorba să te las singură după șocul pe care l-ai suferit. Așa că poți visa cât vrei. Ne-am înțeles ?

Cu capul lăsat pe spătarul scaunului, fata se simțea incapabilă de cel mai mic protest. Scuturată de frisoane intermitente, se lupta în van cu o viziune de coșmar. Îndată ce închidea ochii, pe ecranul pleoapelor se ivea botul taxiului repezindu-se cu toată viteza asupra ei. Lacrimi de oboseală și neputință i se rostogoleau pe obraji, fără să le poată opri. Ar muri de rușine dacă Ben ar afla, într-o zi, despre motivul acțiunii ei protestiste...

- Cum vrei, Ben, murmură ea abia auzit.

Când îi făcu loc să intre, Tara pătrunse cu strângere de inimă în spațiul marcat de atâtea amintiri, atât duioase cât și dureroase. Rămase o clipă nemișcată, șovăind pe coridor.

- Bagă-te imediat în pat, Tara. O să-ți aduc imediat o cană de ceai îndulcit. Am auzit că e excelent în caz de șoc emoțional.

Ca o somnambulă, fata porni spre dormitor. Să doarmă... Ca niciodată, simțea nevoia să se cufunde în-

tr-un somn profund din care să nu se mai trezească decât peste o sută de ani ! Își scoase rochia și se strecură în așternut. După câteva minute apăru și Ben ținând o ceașcă de ceai dulce ca un sirop, aproape. Se gândi să-l refuze, dar aruncându-i o privire rapidă, hotărî că-i mai prudent să-l dea pe gât, fără o vorbă.

- Cum te simți, acum ?

- Bine, mulțumesc. Un pic zdruncinată, doar atât.

- Nu atât de zdruncinată pe cât ai merita să fii !

Luându-i ceașca din mână, Ben o sili să-l privească în ochi.

- De mine fugeai, Tara. Ți-am rostit numele și tu n-ai găsit o soluție mai bună să-mi scapi decât să te arunci sub roțile unei mașini. Ți inspir atâta aversiune ?

- Ben, nu ! Nu despre asta e vorba... E doar un banal accident datorat unei clipe de neatenție. Doar nu crezi că aveam de gând să... să...

- Nu știu ce să mai cred ! În sfârșit, calcă-te acum. O să mai vorbim mâine dimineață.

Cu un oftat de ușurare, Tara se țiasă pe spate. Era atât de ostenită... Ben îi ură noapte bună și ieși închizând ușa în urma lui. Și totuși, Tara se cufundă în somn cu strania convingere că el va veghea asupra ei, că nu-și va îngădui aici o clipă de odihnă. Ce bine ar fi fost dacă ar mai fi rămas doar câteva clipe, s-o strângă în brațe.

*
*   *
*

Taxiul ! Șoferul o urmărea cu îndârjire, tăindu-i calea ori de câte ori încerca să scape. Brusc, taxiul se transformă într-un imens camion. Era și tatăl ei acolo,

și Miriam, iar camionul era gata să-i strivească ! Tara strigă să-i avertizeze dar ei nu auzeau nimic, cu toate că ea continua să urle tare, tot mai tare...

- Tara !...

Fata deschise ochii îngrozită. Ben... Era acolo, lângă ea ; o salvase încă o dată. Părul lui des și negru cădea în dezordine pe frunte iar halatul înnodat în grabă îi dezgolea pieptul. Dar era acolo, iar prezența lui risipise coșmarul.

- Oh ! Ben... Am văzut taxiul și pe urmă, deodată, camionul care...

Ea izbucni în plâns iar el o luă în brațe ca pe un copil, mângâindu-i părul cu o tandrețe infinită.

- Îmi pare rău că te-am trezit, Ben.

Încercă să se desprindă, tulburată deodată de apropierea lui, dar el clătină din cap cercetându-i chipul cu o privire pătrunzătoare. Apoi o ridică în brațe și ieși din cameră fără o vorbă. Ajuns în camera lui, o culcă în patul lui cald și se așează alături de ea.

- E timpul să descoperi ce e iubirea, Tara. Îmi pare că sunt omul cel mai potrivit să împart cu tine această experiență.

Fata întoarse privirea, cuprinsă deodată de tristețe.

- Nu crezi că ai deja destule amante ? N-aș suporta să fiu doar un nume adăugat pe lungă listă a iubirilor tale de-o noapte.

Ben prinse mâna care încerca să-l respingă fără vlagă și o duse la buze.

- Care amante, Tara ? Care iubini de-o noapte ? Afacerile îmi ocupă tot timpul. Tu crezi că eu am timp să umblu după tot felul de femeiuși drăguțe ? M-aș mulțumi bucuros doar cu una ; bineînțeles, numai cu condiția ca aceea să fii tu !

- Oh, Ben, te rog ! Şi frumuseţea aceea tulburătoare cu care ai luat masa în seara asta ? Cea care te săruta în plină stradă ? V-am văzut şi...

Ben pricepu într-o clipă.

- Şi te-ai aruncat sub maşină ! Doamne, Tara, Felice este sora mea vitregă ! Ea a ținut să iasă cu mine în seara asta, cu toate că eu aveam de făcut lucruri mai importante. Biata fată este actriţă, sau mai precis, se străduieşte să fie. Nu-i 'pentru prima oară când mă săcăie, cerându-mi bani ca să pună în scenă vreo piesă. Ei, şi în seara asta am cedat pentru că eram teribil de grăbit. Asta explică exuberantele demonstraţii de afecţiune la care ai fost martoră.

- În orice caz, o ascultai foarte atent când eraţi la masă !

Pe cât de flatat, pe atât de amuzat de acest ton acuzator, Ben o mângâie pe obrajii îmbujoraţi.

- Dar ce crezi tu, draga mea ? Că mă las stors de mii de lire urmărind muşte pe tavan ? E vorba, totuşi, de sume importante !

Tara ridică spre el o privire deznădăjduită.

- Oricum, asta nu schimbă nimic. Doar n-ai să negi şi că Wanda e...

- Nici vorbă de aşa ceva ! Dacă ne-ai văzut îmbrăţişaţi tandru, e pentru că ştiam că vei intra în biroul meu. Voiam să te fac să păleşti un pic de gelozie, micuţa mea Tara. Şi mărturiseşte că am reuşit.

Mai nefericită şi mai nesigură ca oricând, ea protestă cu glas tremurat :

- Dar eu sunt împotriva legăturilor fără viitor şi...

- ...Şi noi doi ne iubim, pisicuţa mea de catifea, murmură el ridicând-o în braţe. E adevărat, Tara ?

- Tu... tu mă iubeşti, tu ? Oh, Ben, eu... Doamne, nu ştiu ce-i cu mine.

Izbucnind deodată în plâns, se agăță de el cu toate puterile. Buzele lui Ben îi acoperiră gura cu cele mai dulci sărutări.

- Mmm... Încă nu te-am văzut dezbrăcându-te cum trebuie, Tara. Dar e mai bine așa. Aș vrea să te dezbrac eu însumi.

Ea suspină din adâncul sufletului când el îi desfăcu sutienul. Îi simți mâinile mângâindu-i trupul și simți că se topește, alunecând pe nesimțite spre supunere desăvârșită. Respirația i se accelerează când Ben o acoperă cu o ploaie de sărutări, plimbându-și buzele fierbinți pe pielea ei.

Când fu, în sfârșit, goală în fața lui, Tara nu-și mai dorea decât să se supună îmbrățișării lui. Privea drept în ochii lui, cu ochii ei măriți de dogoarea patimii ce-o consuma.

- Iubita mea, ești atât de frumoasă, atât de desăvârșit alcătuită, șopti el cu glas răgușit. Te doresc atât de mult, Tara. Pentru că te iubesc... pentru că te-am iubit întotdeauna.

- Oh, Ben...

Ea gemu de fericire când el se aplecă asupra ei pentru a o săruta încă o dată și buzele ei se deschiseră în întâmpinarea lui, carnoase și proaspete ca un fruct copt.

- Și eu te iubesc, Ben ! Oh, cum te mai iubesc !

El își scoase halatul și-l aruncă pe jos apoi o strânse din nou, cu putere, la pieptul lui.

- Știu, iubirea mea. Nu se putea altfel, nu-i așa ?

Era atât de fragilă, atât de subțire dar atât de increzătoare în brațele lui, cu chipul ei frumos îmbujorat, transfigurat de patimă.

- Tara...

Micile ei suspine de satisfacție îi impuseră un oarecare control lui Ben. De acum, nimic nu-l mai putea opri și amândoi știau asta. Sâni ei rotunzi și dulci păru-ră că se umflă, că se înalță ca și cum ar fi vrut să se așeze mai bine în palma lui. Iar el îi sărută cu patimă, când pe unul, când pe altul, stimulat de o ardoare im-perioasă.

- Oh, Tara, ești dulce ca mierea. Aș vrea să nu se mai stărsească niciodată...

Cu un suspin înăbușit, fata îl trase spre ea, înlăn-tuindu-l cu picioarele.

- Nu mă părăsi, Ben! Să nu mă părăsești...

- Niciodată, iubirea mea.

Degetele lui găsiră dulcele sanctuar al feminității ei și fata roși de sfială dar și de plăcere.

- Oh! Doamne, Ben...

- Da, iubirea mea, și aici, căci ești toată a mea...

Iar ea ardea de dorința de a-i aparține și mai mult! Într-o mișcare de totală dăruire, Tara se arcui în întâmpinarea lui. Respirațiile lor sacadate se uniră când el se opri o clipă înainte de a începe contopirea lentă, dureroasă și totuși atât de înflăcărată încât Tara strigă, cu ochii înecați în lacrimi de fericire. Se simțea atât de generoasă și în același timp atât de satisfăcută de a-l fi primit în tainicul ei lăcaș! De a se regăsi în gesturile lui, de a-l însoți în dansul iubirii unde tandrețea și ferocitatea se împletesc atât de strâns... Și ea știu că această experiență atât de intensă, atât de intimă o va lega pe veci de el, prin legături indestructibile ce porneau chiar de la rădăcina sufletului ei.

- Tara!

El îi strigă numele, străbătut de spiralele amețitoare ale plăcerii. Fremătând îndelung, Tara rămase toro-pită în brațele lui. Apoi, Ben se ridică într-un cot, cu

o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate plină de călăntă.

- Iubita mea... Nu ți-am lăsat nici o scăpare, nu-i așa?

Încă timidă, ea lăasă ochii în jos.

- Din câte îmi amintesc, niciodată nu mi-ai lăsat, Ben.

- Și totuși, te-ai zbatut până în ultima clipă să mă scoți din viața ta, murmură el mângâindu-i obrajii îmbujorați. Știi că m-ai sedus din prima clipă în care te-am văzut? Erai atât de zveltă, ai acest chip extraordinar, atât de diferit de acele insipide frumuseți clasice! Iubeam totul la tine, inteligența ta, entuziasmul tău, felul cum luai viața în piept. Eram fericit că lucrezi pentru mine; hoinăream pe coridoare doar pentru plăcerea de a trece în sus și-n jos prin fața biroului tău. Cred că, timp de o lună, nu mi s-a șters zâmbetul de pe buze. Dar abia din ziua aceluia groaznic accident, mi-am dat seama de intensitatea sentimentelor mele pentru tine. Păreai atât de dezarmată, atât de fragilă, atât de lipsită de viață. Credeam că înnebunesc, Tara. Atunci mi-am jurat că te voi proteja, orice s-ar întâmpla. Și de atunci, m-am străduit să-ți pansez rănilile... Cu stângăcie, poate? De ce ai început să mă urăști, dintr-o dată?

Cu sufletul plin de remușcare, fata îi așează capul pe umărul ei.

- Oh! Ben... Nu te uram dar m-am temut. Viața mea, a lui Miriam, erau în mâinile tale. Și nu știam ce aveai de gând! Și apoi, mă vedeam devenind din ce în ce mai dependentă. M-am alarmat cu adevărat când mi-am dat seama că mă simțeam puțin pierdută fără tine.

Ben se strâmbă.

- Numai puțin?

- În ultimul timp, cu desăvârșire. Dar mă gândeam că erau destule femei în viața ta! Eram conștientă, bineînțeles, că nu însemnau mare lucru pentru tine. Din cauza soției tale, nu-i așa?

Strângând-o mai tare lângă el, Ben ridică ochii în tavan.

- În legătură cu asta trebuie să-ți dau niște lămuriri, Tara. Am cunoscut-o pe Debra la universitate. Eram foarte tineri amândoi și ne-am căsătorit aproape în joacă, fără prea mare entuziasm, din nici o parte. Ne-am despărțit foarte repede. Eu eram prea acaparat de munca mea iar Debra a cunoscut un alt bărbat. Am divorțat în bună înțelegere, rămânând cei mai buni prieteni din lume. De aceea, când partenerul ei a părăsit-o imediat ce a aflat de boala ei, Debra n-a ezitat să apeleze la mine. Vezi tu, nu ți-am spus chiar tot adevărul: când am amenajat căsuța pentru ea, Debra nu mai era soția mea. Dar a rămas prietena mea până la sfârșit și mă bucur că am putut să-i ușurez un pic suferința... Dar Tara! Plângi, biata mea pisicuță?

Ea îi zâmbi printre lacrimi.

- Debra a avut un pic de noroc în nenorocirea ei. Și pentru mine, ai fost tot timpul un inger păzitor, Ben...

Râzând, Ben o ridică și o rostogoli deasupra lui.

- Eu, un inger? Nici vorbă, iubirea mea. Nu vreau să fiu o chestie diafană în ochii tăi, ci bărbatul care te iubește, te dorește, cel care te va ține în brațele lui în fiecare noapte.

- Dar data trecută, la tine, când mi-ai spus că nu e stilul tău să faci pe inițiatorul?

O expresie îndurcrată se zugrăvi pe chipul lui.

- Te-am rănit, în seara aceea, nu-i așa? Când am aflat că eu aș fi primul, am simțit, mai mult ca niciodată,

dorința de a te proteja, chiar împotriva mea însumi. Mă temeam să te bruschez când erai încă slăbită după agresiunea lui Lambourne. Tu mi te ofereai, Tara, dar mi se părea că nu am dreptul să accept, atâta vreme cât tu aveai nevoie mai mult de sprijinul meu, de ajutorul meu.

- Și în seara asta ți-ai schimbat părerea ? murmură fata, atingându-i ușor buzele.

- În seara asta, am crezut că te pierd, Tara. Și am înțeles că era singura modalitate de a te păstra, în siguranță, în brațele mele. De acum, nu te mai las să pleci.

Îi cercetă chipul cu o îngrijorare plină de tandrețe.

- Noaptea asta a fost plină de emoții pentru tine, Tara. Am să te las să dormi mâine dimineață ; ai nevoie de o zi de odihnă.

- Ah, nu ! Măine lucrez orice-ar fi.

Ben se încruntă.

- Mmm... Văd că la tine femeia activă o ia înaintea femeii pur și simplu !

- Nu-i chiar așa... Dar dacă rămân aici, nu te mai văd decât mâine seară, recunosc eu roșind.

- Așa mai merge ! Ne instalăm amândoi la mine în birou și n-o mai lăsăm pe Joan să intre ! Pe de altă parte, iubita mea Tara, îți atrag atenția că peste o săptămână ne căsătorim.

Izbucni în râs când ea căzu pe spate, cu ochii măriți.

- Peste o săptămână ? Dar e o nebunie ! Și Miriam ?

- Ai uitat că are voie să iasă în weekend, de acum ? Sau erai prea tulburată la gândul întâlnirii cu Lepage ca să mai fii atentă la spusele mamei tale ?

Tara îl ciufuli în glumă.

- A doua variantă e corectă, bineînțeles. De altfel, tot nu înțeleg cum te-ai nimerit în același restaurant cu noi !

- Tu ce crezi ? Te-am urmărit, desigur !

- Dar credeam că aveai lucruri mai importante de făcut în seara aceea ?

- Așa e. De o importanță vitală chiar. Iată de ce m-am debarasat de surioara mea vitregă, jurându-i pe toții sfinții că am s-o îngrop în bani. Eram ferm hotărât să vă urmăresc pe amândoi ! Și dacă ar fi încercat să te sărute în mașină, l-aș fi strâns de gât.

- Până la urmă, Pierre nu era chiar atât de paranoic cum mi s-a părut la început. De fapt, avea toate motivele să se teamă de tine !

- Chiar așa. Și fiindcă veni vorba, aș vrea să știu de ce a izbucnit în râs puțin după ce am sosit la restaurant, se interesă Ben suspicios.

- Eu... ăă... tocmai îi explicam că tu aveai grijă de mine pentru că țineai foarte mult la mama mea...

Tara roși sub privirea lui tandră și amuzată.

- Știi doar că afecțiunea mea pentru Miriam este sinceră. Dar fiica ei îmi inspiră sentimente un pic mai... cum să spun... pasionate ! Orice-ar fi, Lepage ăsta al tău e un tip care știe să se descurce. Felul cum s-a eclipsat în seara asta pledează în favoarea lui. Nu sunt ne mulțumit de ideea mea de a-l trimite în Omari. Și de a rămâne acolo cât mai mult timp posibil !

- Gelos infam !

Râzând fericită, Tara îi acoperi chipul cu sărutări din ce în ce mai tandre.

- Mmmm, Tara... Știi că ești mult prea senzuală, pisicuța mea de catifea ? Dar nu se poate așa. Eu trebuie să am grijă de tine, iubito. Nu să te lipsesc și de puțină energie care ți-a mai rămas.

Fata își mușcă buzele, cu ochii ei mari întunecați de o dezamăgire evidentă.

- Puțina energie care mi-a mai rămas ! Dar mi-am recăpătat-o de când mi-ai spus că mă iubești. Sunt din nou Tara cea debordând de vitalitate pe care ai cunoscut-o !

O licărire de pasiune străluci în ochii lui Ben.

- Dacă e așa, nici nu te mai gândi să dormi, murmură el, trăgând-o spre sine. Și de altfel, ce ne interesează ? Avem o viață înaintea O să rămânem închiși aici mâine, poimâine, toată săptămâna poate !

Tara închise ochii, lăsând ca flacăra arzătoare a dorinței să pună stăpânire pe ea. Iar când Ben o făcu, din nou, femeia lui, înțelese că n-avea nevoie de nici un înger păzitor. Găsise un soț, un partener de viață, un bărbat adevărat. Și n-ar fi schimbat această comoară, pentru toți îngerii din paradis !

- SFARȘIT -

IL

THE BEST

— Vrei să știi ce aștepti de la mine, Tăra? — Mincinoaso!
Vrei ca eu să te iubesc, să te iau în brațe... Mori de poftă, văd
— Greșești! Te detest, Ben Shapiro! Eu bine. Ești cu ochii
— Te amăgești singură. Întreabă-te, pe ea de când a fost
mai curând, de ce mă sfidezi fără, adusă la masă. Și asta
încetare. Dar, ai grijă, s-ar putea, cu toate că ai mâncat
să ai surprize. Și nu cred că ești, deja mai mult ca mine! Și
pregătită, deocamdată pentru, nu știu cum se face, că ești
ele... toate caloriile astea nu fac decât
să-ți alimenteze permanenta
proastă dispoziție.

ISBN 973-580-203-2

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000

